

КАРЛОС РУИС САФОН ПРИНЦЪТ НА МЪГЛАТА

Част 1 от „Мъглата“

Превод от испански: Светла Христова, 2013

chitanka.info

На баца ми

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Скъпи читателю,

„Принцът на мъглата“ беше първият публикуван от мен роман, който отбеляза началото на писателската ми кариера през 1992 г. Читателите, запознати с по-късните ми произведения като „Сянката на вятъра“ и „Играта на ангела“, може и да не знаят, че първите ми четири романа отначало бяха издадени с етикета „юношеска литература“. Макар че по принцип бяха предназначени за младежка аудитория, надявах се, че ще заинтригуват читатели от всички възрасти. При създаването на тези творби се опитвах да напиша такива романи, които самият аз с удоволствие бих прочел в детството си, но към които бих проявил интерес и на двайсет и три, четирийсет или осемдесет и три годишна възраст.

Години наред правата върху тези книги бяха блокирани от юридически спор, но сега те най-сетне могат да достигнат до читатели от цял свят. За щастие, след първоначалното си публикуване по-ранните ми произведения бяха приети благосклонно както от младите, така и от не особено младите читатели. Бих искал да вярвам, че разказваческото изкуство не познава възрастови ограничения, и се надявам, че читателите на зрелите ми творби ще бъдат изкушени да се потопят и в тези истории за вълшебство, загадки и приключения. А към всички нови читатели се обръщам с надеждата, че тези книги ще им доставят наслада, когато започнат собственото си приключение в света на литературата.

На добър път!

Карлос Руис Сафон
декември 2009 г.

І ГЛАВА

Макс нямаше да забрави лесно онова лято, в което — почти случайно — откри магията. Беше 1943 г. и ветровете на войната тласкаха неумолимо света към пропаст. В средата на юни, в деня, когато Макс навърши тринайсет години, баща му — часовникар, който посвещаваше свободното си време на разни изобретения — събра семейството в гостната и обяви, че това ще е последният им ден в дома, където бяха живели десетина години. Щяха да се преселят в къща в малко градче на брега на Атлантика — по-далече от големия град и от войната.

Решението беше окончателно: заминаваха на разсъмване на следващия ден. Дотогава трябваше да опаковат багажа си и да се подготвят за дългото пътуване до новия дом.

Семейството посрещна новината без особена изненада. Почти всички подозираха, че идеята да напуснат града в търсене на по-безопасно място за живеене се е въртяла от известно време в главата на добрия Максимилиан Карвър; единствено Макс не бе очаквал това. Тази вест се стовари върху него като побеснял локомотив, профучаващ през магазин за порцелан. Остана вцепенен от изумление, със зяпнала уста и празен поглед. По време на този кратък унес осъзна, че целият му свят — приятелите от училище, уличната компания, че и магазинчето за комикси на ъгъла — е на път да изчезне завинаги. Ей така, сякаш с магическа пръчица.

Докато останалите членове на семейството примирено се оттеглиха, за да си стегнат багажа, Макс само се взираше в баща си, без да помръдне от мястото си. Часовникарят коленичи пред сина си и сложи ръце на раменете му. Погледът на момчето бе по-красноречив от всякакви думи.

— Сега имаш чувството, че е настъпил краят на света, Макс, но ти обещавам, че мястото, където отиваме, ще ти хареса. Ще си намериш нови приятели там, ще видиш.

— Заради войната ли е? — попита Макс. — Затова ли трябва да си тръгнем оттук?

Максимилиан Карвър прегърна сина си с усмивка, сетне извади от джоба на самото си някакъв лъскав предмет, окачен на верижка, и го сложи в ръцете му. Беше джобен часовник.

— Направих го за теб. Честит рожден ден, Макс!

Момчето отвори сребърния часовник. Часовете бяха отбелязани с луни, които растяха и намаляваха в ритъма на стрелките, образувани от лъчите на слънце, грейнало в центъра на циферблата. Върху капака с изящен шрифт бяха гравирани думите: „Машината на времето на Макс.“

В този ден някак неусетно, докато държеше бащиния подарък и гледаше как семейството му снове насам-натам с куфарите, Макс завинаги се прости с детството.

* * *

Нея нощ Макс не можа да мигне. Докато останалите спяха, той будуваше в боязливо очакване на утрото, когато трябваше да се сбогува окончателно с малката вселена, която си бе изградил с течение на годините. Часовете отлитаха, докато лежеше в тишината, зареял поглед в сините сенки, танцуващи по тавана на стаята му, сякаш можеше да зърне в тях оракул, който да предскаже какво го очаква занапред. Часовникът, който баща му бе направил за него, почиваше в ръката му. Засмените луни на циферблата проблясваха в нощния мрак. Може би в тях се криеше отговор на всички въпроси, които се таяха в душата му от предния следобед.

Най-сетне първите лъчи на зората огряха синия хоризонт. Макс скочи от леглото и се отправи към гостната. Максимилиан Карвър седеше в едно кресло, напълно облечен, и четеше книга на светлината на газена лампа. Очевидно Макс не бе единственият, който бе прекарал безсънна нощ. Часовникарят му се усмихна и затвори книгата.

— Какво четеш? — попита момчето, сочейки дебелия том.

— Една книга за Коперник — отвърна баща му. — Знаеш ли кой е той?

— Е, нали ходя на училище.

Баща му имаше навика да му задава такива въпроси, сякаш Макс беше някой вчерашен хлапак.

— И какво всъщност знаеш за него? — настоя часовникарят.

— Открил е, че Земята се върти около Слънцето, а не обратното.

— Тъй. А знаеш ли какво следва от това?

— Проблеми — отвърна Макс.

Усмихнат, часовникарят му подаде дебелата книга.

— Вземи, за теб е. Прочети я.

Момчето огледа тайнствения, подвързан с кожа том. Изглеждаше така, сякаш бе на хиляда години и подслоняваше духа на отколешен гений, заточен сред тези страници от някакво древно проклятие.

— Е — рече изведнъж баща му, — кой ще събуди сестрите ти?

Без да откъсва поглед от книгата, Макс поклати глава, за да покаже, че му отстъпва честта да измъкне петнайсетгодишната Алисия и осемгодишната Ирина от леглата им.

Баща му отиде да разбуди останалите, а Макс се настани в креслото, отвори внушителния том и зачете. Половин час по-късно цялото семейство прекрачи за последен път прага на този дом и се отправи към новия си живот. Лятото бе започнало.

* * *

Макс бе прочел веднъж в една от книгите на баща си, че някои образи от детството се запечатват в албума на паметта като фотографии, като незабравими сцени, към които човек винаги се връща, колкото и време да е изтекло оттогава. Смисълът на тези думи му се изясни, когато за пръв път видя морето. Бяха пътували с влака повече от пет часа, когато на излизане от един тъмен тунел пред погледите им внезапно се разля безкрайна шир от призрачна светлина. Електриковото синьо на морето, искрящо под обедното слънце, се отпечата върху ретината на Макс като свръхестествено видение. Докато влакът се носеше по пътя си едва на няколко метра от брега, момчето подаде глава от прозореца и за пръв път усети върху кожата си вятъра, пропит с мирис на сол. Обърна се да погледне баща си, който го наблюдаваше от другия край на купето с тайнствена усмивка, кимайки в отговор на неизречения му въпрос. Тогава Макс си обеща,

че независимо накъде пътуваха, независимо на коя гара щеше да спре влакът, от този ден насетне никога не би живял на място, от което да не вижда всяка сутрин тази ослепителна синя светлина, възнасяща се към небето като вълшебна пара.

* * *

Докато синът му гледаше от перона след отдалечаващия се влак, Максимилиан Карвър остави за малко семейството си с куфарите пред канцеларията на началник-гарата, за да договори с някого от местните превозвачи разумна цена за пренасянето на багажа, хората и всичките им принадлежности до крайната цел на пътуването. Първото впечатление на Макс, съдейки по вида на гарата и най-близките къщи, чиито покриви надничаха плахо над околните дървета, бе, че е попаднал в макета на едно от онези миниатюрни градчета, които вървяха в комплект с електрическите влачета; техните жители — ако имаха такива — рискуваха да паднат от някоя маса, стига да направеха няколко излишни крачки. Завладян от това хрумване, той тъкмо размишляваше над една интересна вариация на теорията на Коперник, когато гласът на майка му го изтръгна от вселенските му блянове.

— Е, синко, одобряваш ли новото място?

— Рано е да се каже — отвърна Макс. — Прилича на макет от витрина на магазин за играчки.

— Може би е точно такава — усмихна се майка му. Когато гледаше засмяното ѝ лице, Макс сякаш виждаше смътно копие на сестра си Ирина.

— Но по-добре не казвай това на баща си — продължи тя. — А, ето го и него.

Максимилиан Карвър се появи, придружен от двама яки превозвачи, чиито дрехи бяха изпъстрени с мазни петна, следи от сажди и други неизвестни вещества. И двамата имаха буйни мустаци и бяха нахлупили моряшки кепета, сякаш такава бе униформата на тяхната професия.

— Това са Робин и Филип — представи ги часовникарят. — Робин ще пренесе багажа, а Филип ще се погрижи за нас. Става ли?

Без да дочакат семейното одобрение, двамата здравеняци се отправиха към планината от денкове, грабнаха най-обемистия и го понесоха, сякаш бе лек като перце. Макс извади часовника си и загледа циферблата с ярките луни. Стрелките показваха два часа, а според стария гаров часовник беше дванайсет и половина.

— Часовникът на гарата изостава — промърмори момчето.

— Виждаш ли? — бодро възкликна баща му. — Дето се вика, още не сме пристигнали, а вече има работа за нас.

Майка му се усмихна едва-едва, както правеше винаги при типичните за съпруга ѝ изблици на искрящ оптимизъм, но Макс зърна в очите ѝ сянка от тъга и онова странно сияние, което още от детските му години го караше да вярва, че тя умее да долавя бъдещи събития, за които останалите изобщо не подозираха.

— Всичко ще е наред, мамо — каза той и едва отронил тези думи, се почувства глупаво.

Майка му го погали по бузата и му се усмихна.

— Разбира се, Макс. Всичко ще е наред.

В този миг момчето изведнъж усети, че някой го наблюдава. Обърна се бързо и видя голяма котка с тигрови шарки, която го гледаше втренчено през решетките на един от прозорците на гарата, сякаш четеше мислите му. Котката примигна и с пъргавина, невъобразима за животно с такъв размер, само с един скок се озова до малката Ирина и отърка гръб в белите ѝ глезени. Сестрата на Макс коленичи, за да погали животното, което мяукаше тихо, а после го взе на ръце. Котката кротко се остави да я гушнат и нежно близна пръстите на момиченцето, което се усмихваше очаровано. С животното на ръце Ирина отиде до мястото, където я чакаше семейството.

— Едва сме пристигнали, а ти вече домъкна някаква гадина. Кой знае какви зарази носи — гнусливо отсече Алисия.

— Не е гадина, а изоставена котка! — отвърна Ирина. — Мамо?

— Ирина, още дори не сме се настанили — възрази майка ѝ.

Детето направи жална физиономия, а котката подкрепи молбата му с гальовно, изкусително мяукане.

— Може да я държим в градината. Моля те...

— Това е едно дебело, мръсно животно — настоя Алисия. — Мамо, пак ли ще позволиш да стане на нейното?

Ирина прониза по-голямата си сестра със стоманен поглед, който вещаеше обявяване на война, ако тя не си затвореше устата. Алисия задържа погледа ѝ за няколко мига, после се обърна с гневна въздишка и тръгна към превозвачите, които тъкмо товареха багажа. Пътъом се размина с баща си, който забеляза пламналото ѝ от яд лице.

— Какво, карае ли се вече? — попита Максимилиан Карвър. — Това пък какво е?

— Виж я само, няма си никого на тоя свят. Не може ли да я вземем с нас? Ще живее в градината и аз ще се грижа за нея, обещавам — побърза да обясни Ирина.

Смаян, часовникарят изгледа котката, после вдигна очи към жена си.

— Не зная какво ще каже майка ти...

— А какво ще кажеш ти, Максимилиан Карвър? — отвърна жена му с усмивка, развеселена от дилемата, която бе прехвърлила на съпруга си.

— Е, ще трябва да я занесем на ветеринар и...

— Моля теее... — захленчи Ирина.

Родителите ѝ размениха съучастнически поглед.

— Защо пък не? — заключи Максимилиан Карвър, който нямаше никакво желание да започва лятото със семейни разприии. — Но ти ще се грижиш за животното. Обещаваши ли?

Лицето на дъщеря му грейна, а зениците на котката се свиха, превръщайки се в две черни иглички върху сияйното злато на очите ѝ.

— Хайде, побързайте, багажът вече е натоварен! — подкани ги часовникарят.

Ирина се затича към камионетките с котката на ръце. Опряло глава на рамото на детето, създанието не откъсваше поглед от Макс. „Сякаш ни чакаше“, помисли си той.

— Тръгвай, Макс, не се помайвай — настоя баща му и се отправи към камионетките, уловил жена си за ръка.

Момчето ги последва.

В този миг нещо го накара да се обърне и да погледне отново почернелия от времето циферблат на гаровия часовник. Разгледа го внимателно. Нещо в него не беше както трябва. Макс прекрасно си спомняше, че когато пристигнаха на гарата, часовникът показваше

дванайсет и половина. Сега обаче стрелките му сочеха дванайсет без десет.

— Макс! — долетя гласът на баща му от камионетката. —
Тръгваме!

— Идвам — промърмори Макс на себе си, приковал очи в циферблата.

Часовникът не беше повреден. Работеше си отлично, но с една особеност — стрелките му се движеха наобратно.

II ГЛАВА

Новият дом на семейство Карвър се намираше в северния край на дълъг плаж, проснал се край морето като ивица от искрящо бял пясък, изпъстрен с малки островчета диворастящи треви, разрошвани от вятъра. Плажът бе продължение на градчето, съставено от малки дървени постройки на не повече от два етажа, боядисани предимно в приятни пастелни тонове. С градинките и спретнато подравнените си бели огради те подсилваха първоначалното впечатление на Макс, че е попаднал в градче от кукленски къщи. На път към дома минаха по главната улица и градския площад, докато Максимилиан Карвър им описваше прелестите на новото им местожителство с ентусиазма на екскурзовод.

Градчето бе тихо и спокойно, обгърнато от същото сияние, което бе запленило Макс, когато за пръв път зърна морето. Повечето жители се придвижваха с велосипеди или просто вървяха пеша. Улиците бяха чисти и едничкият шум, с изключение на ръмженето на някой мотор сегиз-тогиз, бе приглушеният морски прибой. Докато прекосяваха градчето, Макс прочете по лицата на останалите какви чувства будеше у тях мястото, където щяха да живеят занапред. Малката Ирина и нейният котешки съюзник се взираха в стройното шествие от улици и къщи с ведро любопитство, сякаш вече се чувстваха у дома си. Алисия, потънала в неразгадаеми размишления, като че бе на хиляди километри оттам и Макс за пореден път се убеди, че знае съвсем малко — или дори нищо — за по-голямата си сестра. Майка им разглеждаше градчето примирено, а от лицето ѝ не слизаше пресилената усмивка, с която прикриваше безпокойството, обзело я по някаква неясна за Макс причина. И най-сетне, Максимилиан Карвър наблюдаваше победоносно новото си обиталище и току хвърляше погледи към домочадието си. Те на свой ред му отвръщаха с одобрителна усмивка — здравият разум им подсказваше, че всяка друга реакция би могла да разбие сърцето на добрия човек, убеден, че е довел семейството си в един нов рай.

При вида на притихналите, окъпани в светлина улички на Макс му се стори, че призракът на войната изглежда далечен и даже недействителен. Може би решението на баща му да се преместят тук бе проява на гениална прозорливост. Когато камионетките поеха по пътя към къщата на плажа, Макс вече бе забравил за гаровия часовник и за тревожното чувство, което новото другарче на Ирина отначало бе породило у него. Вдигна очи към хоризонта и като че ли съгледа черния, източен силует на един кораб, понесъл се като мираж през мъглата, обгърнала океанската шир. Само след няколко секунди той вече бе изчезнал.

* * *

Новият им дом бе двуетажен и се издигаше на около петдесет метра от плажната линия сред скромна градинка с бяла ограда, която просто плачеше за освежаване на боята. Самата къща беше дървена и — с изключение на тъмния покрив — също беше боядисана в бяло. Изглеждаше в прилично състояние, като се имаше предвид близостта на морето и похабяващото въздействие на соления, влажен вятър, който я брулеше всекидневно.

Докато пътуваха натам, Максимилиан Карвър обясни на семейството си, че къщата била построена през 1924 г. за един виден лондонски хирург на име Ричард Флайшман и съпругата му Ева Грей като лятно жилище на морския бряг. Навремето хората от градчето намирали цялата работа за малко ексцентрична. Семейство Флайшман нямали деца, живеели уединено и явно предпочитали да странят от местните жители. При първото си посещение доктор Флайшман ясно дал да се разбере, че държи всички строителни материали, както и самите работници да бъдат докарани направо от Лондон. Този каприз практически утроил цената на имота, но хирургът бил достатъчно заможен, за да си го позволи.

През цялата зима на 1923 г. местните наблюдавали донякъде подозрително неспирното сноване на работници и товарни камиони, докато скелетът на къщата в края на плажа се издигал ден след ден. Най-сетне, през пролетта на следващата година, бояджиите нанесли последния слой боя и няколко седмици по-късно двойката се

настанила в крайбрежната къща, за да прекара лятото. Това жилище се оказало талисман, който щял да промени съдбата на двамата Флайшман. Съпругата на доктора, която според мълвата не можела да зачене вследствие на претърпяна преди време злополука, забременяла през първата си година в този дом. На 23 юни 1925 г., с вещата помощ на своя съпруг, Ева родила в къщата на плажа момче, което нарекли Джейкъб.

Детето било дар Божии, който променил нрава на мрачните и саможиви съпрузи. Семейство Флайшман скоро започнали да завързват приятелства сред местните жители и станали популярни и уважавани членове на общността през щастливите години в лятната къща — до трагедията, която ги сполетяла през 1932 г. В едно августовско утро малкият Джейкъб се удавил, докато си играел на плажа недалеч от дома.

В този ден цялата светлина и радост, които дългоочакваният син внесъл в живота на двойката, угаснали завинаги. През зимата на 1932 г. здравето на доктор Флайшман започнало прогресивно да се влошава и лекарите му скоро разбрали, че няма да доживее до следващото лято. Година след кончината му адвокатите на вдовицата обявили къщата за продажба. Известно време стояла празна и без купувач, забравена в края на плажа.

Максимилиан Карвър узнал за съществуването ѝ по чиста случайност. На връщане от едно пътуване, което предприел, за да закупи инструменти и части за работилницата си, часовникарят решил да пренощува в градчето. Докато вечерял в малкия местен хотел, завързал разговор със собственика и споделил отдавнашното си желание да живее в някое градче като това. Собственикът на хотела му казал за къщата и Максимилиан отложил връщането си, за да я разгледа на следващия ден. Докато пътувал към къщи, прехвърлял в главата си разни цифри и умувал над възможността да отвори часовникарски магазин в градчето. Осем месеца му били нужни, за да съобщи новината на семейството си, но в душата си отдавна бил взел решение.

* * *

Първият ден в къщата на плажа щеше да остане в паметта на Макс като любопитен сбор от необичайни образи. Като начало, веднага щом камионетките спряха пред дома и Робин и Филип започнаха да разтоварват багажа, Максимилиан Карвър незнайно как се спъна в някаква стара кофа, описа шеметна траектория и се приземи върху бялата ограда, събаряйки най-малко четири метра от нея. За щастие произшествието, посрещнато със сподавен смях от страна на фамилията, се размина без сериозни последици. Жертвата се сдоби само с една синина.

Двамата яки превозвачи пренесоха целия багаж до верандата и, смятайки мисията си за изпълнена, изчезнаха, като отстъпиха на семейството честта да качи куфарите по стълбите. Когато Максимилиан Карвър отвори тържествено входната врата, мирис на застояло излетя навън като призрак, който дълги години е бил затворен между стените на къщата. Вътре фини облаци прах се рееха в мъжделивата светлина, която се процеждаше през спуснатите жалузи.

— Мили Боже — измънка под сурдинка майката на Макс, преценявайки тоновете прахоляк, които трябваше да се почистят.

— Не е ли прекрасно? — побърза да възкликне Максимилиан Карвър. — Нали ви казвах!

Макс се спогледа примирено с Алисия, а малката им сестра зяпаше в захлас интериора. Преди някой да успее да каже каквото и да било, котката на Ирина скочи от ръцете ѝ и със силно мяукане припна по стълбите нагоре.

Миг по-късно баща им последва примера на котката и влезе в новото семейно жилище.

— Поне на някои им харесва — промърмори Алисия.

Първото нареждане на майка им бе да разтворят от край до край всички врати и прозорци, за да проветрят къщата. През следващите пет часа се заеха да направят обитаем новия си дом. С безукорната прецизност на специализиран отряд всеки член на семейството се захвана с конкретна задача. Алисия отговаряше за стаите и леглата. Въоръжена с метличка от пера, Ирина събаряше цели замъци от прах, а Макс вървеше след нея и ги измиташе. Междувременно майка им разпределяше багажа, като си отбелязваше наум всички неща, които трябваше да се свършат в най-скоро време. А Максимилиан Карвър се нагърби с нелеката задача да накара водопровода, електрическата

инсталация и останалите механични устройства на дома да заработят отново след години бездействие.

Накрая всички се събраха на верандата и седнаха на стъпалата пред новия си дом за заслужен отдих, загледани в морето, позлатено от падащата вечер.

— Стига толкова за днес — обяви Максимилиан Карвър, покрит от глава до пети със сажди и разни отпадъци със загадъчен произход.

— След две седмици труд къщата ще стане годна за живеене — добави жена му.

— В стаите на горния етаж има паяци — осведоми ги Алисия. — И то огромни.

— Паяци ли? Еха! — възкликна Ирина. — И как изглеждат?

— Изглеждат точно като теб — отвърна сестра ѝ.

— Моля ви, не се дърляйте — намеси се майка им, като потриваше носа си отстрани. — Макс ще ги убие.

— Няма защо да ги убива, трябва просто да ги събере и да ги пусне в градината — обади се часовникарят.

— Все на мен се падат героичните мисии — възропта Макс. — Не може ли изстреблението да почака до утре?

— Алисия? — умолително рече майка им.

— Няма да спя в стая, гъмжаща от паяци и Бог знае още какви гадини — твърдо заяви по-голямата ѝ дъщеря.

— Ама че си глезла — подразни я Ирина.

— Ти пък си чудовище! — не остана длъжна сестра ѝ.

— Макс, преди да е избухнала война, виж сметката на паяците — уморено рече Максимилиан Карвър.

— Да ги убия ли, или само малко да ги посплаша? Мога да им извия някой и друг крак... — предложи момчето.

— Макс! — прекъсна го майка му.

Макс веднага се размърда и влезе в къщата, решен да се разправи с предишните ѝ квартиранти. Докато се качваше по стълбите, от най-горното стъпало котката на Ирина го гледаше втренчено с искрящите си очи, без да мигне.

Момчето мина покрай котката, която сякаш охраняваше горния етаж като караул. Когато влезе в една от стаите, животното го последва.

Дървеният под поскърцваше тихо под краката му. Макс започна лова на паяци от стаите, които гледаха на югозапад. От прозорците се виждаха плажът и залязващото слънце. Той огледа внимателно пода в търсене на малките космати, бързоноги създания. След акцията за отстраняване на прахоляка бе що-годе чисто и на Макс му трябваша само няколко минути, за да локализира първия представител на семейство паяци. Грамаден паяк пълзеше решително от един ъгъл право към него като някой бандит, изпратен от своето племе, за да го накара да се откаже от намеренията си. Насекомото бе дълго около половин палец и имаше осем крачета, а на черното му телце светлееше златисто петно.

Макс посегна да вземе една метла, подпряна на стената, и се приготви да катапултира създанието в отвъдния свят. „Ама че абсурдна работа“, помисли си той, държейки предпазливо метлата като смъртоносно оръжие. Тъкмо се канеше да нанесе фаталния удар, когато котката на Ирина изведнъж се хвърли връз насекомото, раззинала челюст като миниатюрен лъв, налапа го и задъвка енергично. Макс изпусна метлата и се вторачи смаян в котката, която на свой ред го изгледа злобно.

— Бива си го котенцето — прошепна той.

Животното погълна паяка и излезе от стаята, вероятно в търсене на роднини на аперитива. Момчето отиде до прозореца. Семейството му все още седеше на верандата. Алисия го погледна въпросително.

— На твое място не бих се тревожил, Алисия. Мисля, че приключихме с паяците.

— Ти все пак провери навсякъде — настоя Максимилиан Карвър.

Макс кимна и се отправи към стаите в задната част на къщата, които гледаха на североизток.

Чу мяукане наблизо и предположи, че друг паяк е паднал жертва на котката изстребител. Стаите в дъното бяха по-малки от тези в предната част. От единия прозорец се разкриваше изглед към малък заден двор с някаква постройка — вероятно склад за покъщнина или може би гараж. В средата на двора се издигаше могъщо дърво.

Короната му стърчеше над капандурите на тавана и Макс реши, че навярно бе на повече от двеста години.

Оттатък двора, зад оградата, която опасваше къщата, се простираше тревяло поле, а на още стотина метра разстояние се виждаше неголяма площ, оградена със стена от белезникав камък. Буйна растителност бе превзела мястото, превръщайки го в малка джунгла, сред която стърчаха някакви фигури — човешки фигури. В падащия здрач Макс трябваше да напегне очи, за да различи гледката. Това явно бе запусната градина. Градина със статуи. Момчето се виждаше като хипнотизирано в странното видение на силуетите, пленени от гъсталака в заграждението, което напомняше малко селско гробище. Към него водеше голяма врата от копиевидни метални пръчки, завързани с верига. Над заострените им върхове Макс различи герб, образуван от шестолъчна звезда. А отвъд градината със статуите тъмнееше гъста гора, която сякаш се простираше на площ от много километри.

— Откри ли нещо интересно? — разнесе се гласът на майка му зад гърба му, изтръгвайки го от унеса, в който го бе потопила чудноватата гледка. — Вече си мислехме, че паяците са ти видели сметката.

— Знаеше ли, че отзад, точно до гората, има градина със статуи? — Макс посочи към каменното заграждение и майка му надникна през прозореца.

— Вече е доста тъмно. Двамата с баща ти отиваме до града да купим нещо за вечеря, поне докато се снабдим с провизии утре. Вие оставате сами, така че наглеждай Ирина.

Макс кимна. Майка му го целуна леко по бузата и заслиза по стълбата. Той отново впери поглед в градината със статуите, чиито силуети бавно се разтваряха във вечерната мъгла. Бризът бе станал похладен. Момчето затвори прозореца и тръгна да провери прозорците в останалите стаи. Малката му сестричка го пресрещна в коридора.

— Големи ли бяха? — попита тя в захлас.

Макс се поколеба за миг.

— Паяците, Макс. Големи ли бяха?

— Колкото юмрук — тържествено отвърна той.

— Еха!

III ГЛАВА

На следващия ден, малко преди изгрев-слънце, Макс чу как някаква фигура, обгърната от нощната мъгла, шепне нещо в ухото му. Надигна се рязко, задъхан, а сърцето му биеше до пръсване. Беше сам в стаята. Образът от съня, онзи тъмен силует, шептящ в мрака, бе изчезнал за миг. Макс протегна ръка към нощното шкафче и запали лампата, която баща му бе поправил предния следобед.

През прозореца първите лъчи на деня светлееха над гората. Гъста мъгла пълзеше бавно над буренясалото поле, но на моменти бризът отваряше в нея пролуки, през които смътно се виждаха силуетите на статуите в градината. Макс взе джобния си часовник от нощното шкафче и го отвори. Засмените луни блестяха като пластинки от злато. Беше шест часа без няколко минути.

Облече се тихо и слезе крадешком по стълбата, внимавайки да не разбуди останалите. Отиде в кухнята, където остатъците от снощната вечеря все още стояха на дървената маса, и оттам излезе в задния двор. Студеният, влажен сутрешен въздух хапеше кожата му. Макс безшумно прекоси двора, мина през вратата на оградата, затвори я зад гърба си и пое през воалите на мъглата към градината със статуите.

* * *

Пътят дотам се оказа по-дълъг от очакваното. От прозореца на стаята му градината с каменната стена изглеждаше на стотина метра от къщата. Но докато вървеше през високите треви, Макс имаше чувството, че е изминал повече от триста метра, когато решетестата врата на градината изведнъж изникна от мъглата.

Почернелите метални пръчки бяха опасани с ръждясала верига със стар катинар, обезцветен от времето. Притиснал лице към тях, Макс надникна вътре. С годините буренакът бе превзел всичко и сега мястото изглеждаше като запусната оранжерия. Личеше си, че никой

не бе стъпвал тук от цяла вечност, а пазачът на градината, който и да е бил той, отдавна бе напуснал службата си.

Момчето се озърна наоколо и видя до градинската стена един камък, голям колкото ръката му. Вдигна го и заудря с него катинара, който свързваше двата края на веригата, докато накрая износеният обръч се отвори. Откачената верига се разлюля върху решетките като плитка от метална коса. Макс забута вратата с всички сили и усети как двете ѝ крила лениво поддават навътре. Когато пролуката между тях стана достатъчно широка, за да може да мине през нея, поспря да си почине за миг, после влезе в заграждението.

Веднага забеляза, че запустялата градина бе по-голяма, отколкото му се бе сторило отначало. При бегъл оглед можеше да се закълне, че в нея имаше двайсетина статуи, полускрити от шубраците. Пристъпи няколко крачки напред. Фигурите като че ли бяха разположени в концентрични кръгове и Макс за пръв път си даде сметка, че всички гледаха на запад. Явно образуваха ансамбъл, който напомняше циркова трупа. Докато вървеше между статуите, момчето различи сред тях звероукротител, гърбонос факир с тюрбан, жена-каучук, мощен атлет — цяла галерия от персонажи, избягали от призрачен цирк.

В центъра на градината се издигаше пиедестал с внушителна фигура — усмихнат клоун с щръкнали коси. Едната му ръка бе протегната, а юмрукът, облечен в несъразмерно голяма ръкавица, сякаш удряше невидим предмет във въздуха. В нозете му Макс забеляза каменна плоча, върху която май имаше някакво релефно изображение. Коленичи и отмахна плевелите, закриващи студената повърхност. Отдолу се показва голяма шестолъчна звезда, вписана в кръг. Момчето позна символа — беше същият като онзи над копиевидните пръчки на вратата.

Докато разглеждаше звездата, Макс осъзна, че статуите не бяха подредени в концентрични кръгове, както му се бе сторило отначало; тяхното разположение всъщност повтаряше формата на шестолъчката. Всяка от фигурите се издигаше в някоя от пресечните точки на линиите, които образуваха звездата. Той се изправи и се взря в призрачното зрелище. Обходи с поглед всяка от статуите, потънали сред стъблата на плевелите, които се полюшваха на вятъра. Накрая очите му се спряха отново върху големия клоун. Изведнъж го побиха тръпки и неволно отстъпи крачка назад: ръката на клоуна, която само

преди секунди бе видял стисната в юмрук, сега бе разтворила длан в приканващ жест. Студеният сутрешен въздух опари гърлото на Макс и той усети бученето на пулса в слепоочията си.

Бавно, сякаш се боеше да не събуди статуите от вечния им сън, заотстъпва към вратата на градината, като се озърташе през рамо на всяка крачка. Когато излезе от заграждението, къщата на плажа му се стори твърде далече. Без да се двоуми, хукна да бяга, но този път не погледна назад, докато не стигна до оградата на задния двор. Едва тогава обърна очи към градината със статуите, но тя отново се бе скрила в мъглата.

* * *

Кухнята ухаеше на препечени филийки с масло. Алисия се взираше неохотно в закуската си, а малката Ирина тъкмо сипваше мляко за домашния си любимец в една чинийка, която котката изобщо не удостои с внимание. Макс наблюдаваше тази сцена, като си мислеше, че хранителните предпочитания на животното бяха доста по-различни, както се бе уверил предния ден. Взел чаша димящо кафе в ръце, Максимилиан Карвър гледаше семейството си с ликуващо изражение.

— Рано тази сутрин отидох на инспекция в гаража — поде той с онзи загадъчен тон, който използваше винаги, когато искаше другите да го попитат какво е открил.

Макс толкова добре познаваше похватите на часовникаря, че понякога се чудеше кой от двамата им е бащата и кой — синът.

— И какво намери там? — примирено попита той.

— Няма да повярваш! — отвърна баща му, въпреки че Макс си помисли, „да бе, как не“. — Два велосипеда.

Момчето повдигна вежди въпросително.

— Старички са, но ако им смажа малко веригите, ще фучат като ракети — обясни Максимилиан Карвър. — Но това не е всичко! Бас държа, че няма да познаете какво друго намерих в гаража!

— Мравояд — промърмори Ирина, която все още галеше четириногото си другарче.

Макар да бе едва осемгодишна, малката дъщеря на Карвър вече бе развила съкрушителни умения да подкопава бойния дух на баща си.

— Нищо подобно — отвърна часовникарят, видимо раздразнен.
— Е, никой ли не се наема да отгатне?

Макс забеляза с крайчеца на окото си, че майка му наблюдава тази сцена, и тъй като никой не проявяваше интерес към детективските подвизи на съпруга ѝ, тя побърза да му се притече на помощ.

— Албум с фотографии? — предположи Андреа Карвър с най-сладкото си гласче.

— Топло, топло — отвърна часовникарят, окуражен отново. — Макс?

Майка му го изглежда косо. Макс кимна.

— Знам ли... Може би дневник?

— Не. Алисия?

— Предавам се — каза Алисия равнодушно.

— Много добре. Пригответе се — започна Максимилиан Карвър.
— Намерих прожектор. Кинопрожектор. И кутия, пълна с филми.

— Какви филми? — обади се Ирина, откъсвайки поглед от котката си за пръв път от четвърт час насам.

Баща ѝ сви рамене.

— Нямам представа. Просто филми. Не е ли страхотно? Ще си имаме домашно кино!

— Ще имаме, ако прожекторът работи — рече Алисия.

— Благодаря за насърчението, дъще, но нека ти припомня, че баща ти си изкарва хляба, като поправя повредени машини.

Андреа Карвър сложи ръце на раменете на мъжа си.

— Радвам се да чуя това, господин Карвър — каза тя, — защото някой ще трябва да проведе сериозен разговор с бойлера в мазето.

— Остави това на мен — отвърна часовникарят, ставайки от масата.

Алисия последва примера му.

— Хей, госпожице — спря я майка ѝ, — първо закуската! Не си я докоснала.

— Не съм гладна.

— Аз ще я изям — предложи Ирина.

Андреа Карвър решително отхвърли тази възможност.

— Страх я е да не надебелее — заядливо прошепна Ирина на котката си.

— Не мога да ям с тази твар, която размахва опашка и ръси косми навсякъде — сопна се Алисия.

Ирина и котката я изгледаха презрително.

— Ама че лигла — заяви по-малката сестра и излезе в задния двор заедно с животното.

— Защо винаги я оставяш да прави каквото си иска? Когато бях на нейните години, ме държеше много по-изкъсо — възропта Алисия.

— Пак ли ще обсъждаме това? — спокойно отвърна Андреа Карвър.

— Не аз започнах първа — каза по-голямата ѝ дъщеря.

— Много добре. Съжалявам. — Майката помилва леко дългата коса на Алисия, която наклони глава, за да избегне помирителния жест. — Но най-напред закуси. Моля те.

В този миг под краката им се разнесе метален грохот. Тримата се спогледаха.

— Баща ви в действие — промърмори Андреа Карвър, допивайки кафето си.

Алисия механично задъвка една препечена филийка, докато Макс се опитваше да прогони от мислите си протегнатата ръка и изцъклените очи на клоуна, който се хилеше в мъглата сред градината със статуите.

IV ГЛАВА

Велосипедите, които Максимилиан Карвър бе избавил от заточението им в малкия гараж, се оказаха в по-добро състояние, отколкото Макс бе очаквал. Всъщност изглеждаха така, сякаш едва ли някога са били използвани. Въоръжен с две парчета велур и специална течност за почистване на метали, с която майка му винаги беше запасена, Макс откри, че под слоя мръсотия и плесен и двата велосипеда бяха лъскави, кажи-речи като нови. С помощта на баща си той смаза веригите и зъбчатите колела и наpomпа гумите.

— По някое време може да се наложи да сменим вътрешните гуми — обясни Максимилиан Карвър, — но засега ще караме някак и с тези.

Единият велосипед беше по-малък от другия и докато ги почистваше, Макс не можеше да избие от главата си мисълта за предишните им собственици. Запита се дали доктор Флайшман не ги бе купил преди години с надеждата да се разхожда с Джейкъб по крайбрежния път. Максимилиан Карвър забеляза сянка от вина в погледа на сина си.

— Сигурен съм, че старият доктор щеше да се радва, че ти ще използваш това колело.

— Аз пък не съм толкова сигурен — промърмори Макс. — Защо са ги оставили тук?

— Лошите спомени и бездруго те преследват навсякъде, не е нужно да ги взимаш със себе си — отвърна баща му. — Предполагам, че вече не е имало кой да ги кара. Хайде, качвай се, време е да ги изпробваме.

Макс нагласи височината на седалката си, като същевременно провери спирачния маркуч.

— Няма да е зле да смажем още малко спирачките — предложи той.

— Същото си мислех и аз — съгласи се часовникарят и веднага пристъпи към действие. — Слушай, Макс...

— Да, татко?

— Не си слагай на сърце тая работа с колелата, а? Съдбата на онова нещастно семейство няма нищо общо с нас. Май не биваше да ви разказвам историята им — добави баща му с угрижено изражение.

— Не е важно. — Макс отново затегна спирачките. — Сега вече е идеално.

— Тръгвай тогава!

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Макс.

— Следобед, ако още имаш кураж да се състезаваш с мен, ще ти покажа къде зимуват раците. Но в единайсет имам среща в града с един човек на име Фред. Той ще ми отдаде под наем помещение за магазина ми. Трябва да мисля за бизнеса.

Максимилиан Карвър събра инструментите си и се зае да си чисти ръцете с парче велур. Макс наблюдаваше баща си и се чудеше какъв ли е бил на неговата възраст. Роднините все повтаряха, че двамата много си приличат, но те разправяха също така, че Ирина била досущ като Андреа Карвър. Това бе просто една от дивотиите, които разни баби, лели и куп непоносими братовчеди, които се изтърсваха на Коледа, повтаряха година след година като кудкудякащи квачки.

— Нещо пак си се размечтал — отбеляза Максимилиан Карвър с усмивка.

— Знаеше ли, че до гората зад къщата има градина със статуи? — внезапно попита Макс и сам се изненада, че е задал такъв въпрос.

— Сигурно има много неща наоколо, които още не сме видели. Гаражът е претъпкан с разни кутии, а тази сутрин открих, че мазето прилича на музей. Ако продадем всички вехтории в тази къща на някой антиквар, дори няма да се наложи да отварям магазин; ще си живеем от печалбата.

Максимилиан Карвър изгледа сина си въпросително.

— Слушай, ако не вземеш най-сетне да изпробваш това колело, то пак ще се покрие с мръсотия и ще се превърне във вкаменелост.

— Вече се е превърнало — отвърна Макс, като натисна педала на велосипеда, който Джейкъб Флайшман едва ли някога бе карал.

Момчето се понесе към града по крайбрежния път, подминавайки дълга редица от къщи, подобни на новото жилище на семейство Карвър. Пътят водеше право към малкия залив, където беше пристанището на рибарите. Край старите докове бяха закотвени само

четири-пет лодки, предимно малки дървени ладии, не по-дълги от четири метра, които местните рибари използваха, за да хвърлят старите си мрежи на стотина метра от брега.

Макс ловко се промуши с колелото през лабиринта от лодки, изтеглени за поправка върху доковете, и камарите дървени щайги на местния рибен пазар. Сетне пое по вълнолома, извит около пристанището като полумесец, без да откъсва поглед от неголемия фар в края му. Когато стигна там, остави велосипеда подпрян недалече от фара и седна да си почине върху един от големите камъни от другата страна на вълнолома, разядени от атаките на вълните. Оттам можеше да съзерцава океана, простиращ се пред него като равнина от ослепителна светлина, която се разтваряше в безкрая.

Бе седял така едва няколко минути, когато видя друг велосипед да се задава по кея. Колоездачът — високо, стройно момче на шестнайсет-седемнайсет години, както прецени Макс — спря при фара и остави колелото си до неговото. После бавно отметна гъстата коса от лицето си и отиде до мястото, където почиваше Макс.

— Здравсти. Ти май си от семейството, което се настани в къщата в края на плажа?

Макс кимна.

— Казвам се Макс.

Момчето му подаде ръка. Лицето му бе силно загоряло от слънцето, а зелените очи гледаха пронизващо.

— Роланд. Добре дошъл в град Скука.

Макс стисна ръката му с усмивка.

— Как е къщата? Харесва ли ви? — попита момчето.

— Мненията са разделени. Баща ми е очарован от нея, но останалите от семейството виждаме нещата по друг начин.

— Запознах се с баща ти преди няколко месеца, когато дойде в града — каза Роланд. — Видя ми се забавен тип. Часовникар е, нали?

Макс кимна.

— Забавен е, да... понякога. Друг път му хрумват разни щури идеи, като например това да се преместим тук.

— Защо се преместихте?

— Заради войната. Баща ми смята, че в тия времена не е удачно да се живее в големия град. Вероятно има право.

— Войната — повтори Роланд, свеждайки очи. — Мен ще ме призоват в армията през септември.

Макс не знаеше какво да каже. Другото момче забеляза мълчанието му и се усмихна.

— Е, новината си има и добри страни — рече. — Това може да се окаже последното ми лято тук.

Макс плахо му върна усмивката, като си мислеше, че след няколко години, ако войната не бе свършила, щяха да призоват и него. Дори в такъв ослепително слънчев ден невидимият призрак на войната забулваше бъдещето в мрак.

— Предполагам, че още не си разгледал градчето — каза Роланд. Макс потвърди.

— Добре, новако. Мятай се на колелото. Започваме туристическата обиколка.

* * *

Макс трябваше да полага усилия, за да не изостава от водача си. Едва бяха изминали около двеста метра от края на вълнолома, когато почувства как първите капки пот се стичат по челото и хълбоците му. Роланд се обърна и го изгледа с лукава усмивка.

— Липса на практика, а? Май си поръждясал от живота в големия град? — извика той, без да намалява темпото.

Макс го последва по крайбрежната алея и после по улиците на града. По някое време започна да изостава; тогава Роланд понамали скоростта и накрая спря до голям каменен фонтан в центъра на един площад. Макс се добра до него и остави велосипеда на земята. От фонтана бликаше примамливо студена вода.

— Не те съветвам да пиеш — каза Роланд, четейки мислите му. — Направо ще те пререже.

С дълбока въздишка Макс пхна глава под освежителната струя.

— Добре де, ще караме по-бавно — отстъпи водачът му.

Макс постоя под водата няколко секунди, после се облегна на камъка, а от мократа му глава се стичаха капки по дрехите му. Роланд му се усмихна.

— Да си призная, не очаквах да издържиш толкова дълго. — Това — посочи той наоколо — е центърът на града. Площадът с общинския съвет. Опази сграда там е съдебната палата, но вече не се използва. В неделите тук има пазар. А в летните вечери прожектират филми на стената на съвета. Обикновено са стари и лентите им не са съвсем в ред.

Макс кимна едва-едва, като се опитваше да си поеме дъх.

— Звучи страхотно, нали? — разсмя се Роланд. — Има и библиотека, но главата си залагам, че не разполага с повече от шейсет книги.

— И какво може да прави човек тук? — успя да произнесе Макс. — Освен да се разкарва с колело насам-натам?

— Добър въпрос, Макс. Виждам, че картинката започва да ти се изяснява. Е, ще потегляме ли?

Макс въздъхна и двамата пак яхнаха велосипедите.

— Но този път аз определям темпото — настоя новакът. Роланд само сви рамене и натисна педалите.

* * *

През следващите два часа Роланд разведе Макс из малкото градче и околностите му. Погледаха стръмния скалист бряг в най-южната част, където според Роланд се намирало най-подходящото място за гмуркане, близо до стар кораб, потънал през 1918 г., който с годините обраснал с какви ли не причудливи водорасли, досущ като подводна джунгла. Една нощ, по време на страховита буря, корабът се разбил в опасните скали, лежащи на едва няколко метра от повърхността. Яростта на вълните и непрогледният мрак, нарушаван само от блясъка на светкавиците, станали причина всички членове на екипажа да загинат. Всички освен един. Единственият оцелял от трагедията бил някакъв инженер, който в знак на признателност към провидението, спасило живота му, се установил в градчето и построил голям фар на скалистото възвишение, стърчащо над сцената на произшествието. Този човек, сега вече доста възрастен, продължавал да бъде пазач на фара, а също и „приемен дядо“ на Роланд. След корабокрушението една двойка от града откарала пострадалия в

болница и се грижила за него до пълното му възстановяване. Няколко години по-късно и двамата съпрузи загинали в автомобилна катастрофа и пазачът на фара поел грижата за малкия Роланд, който бил само на годинка.

Роланд живеел с него в къщата при фара, въпреки че прекарвал по-голямата част от времето си в една колиба, която сам си построил на брега, в подножието на скалите.

На практика пазачът на фара му бил като роден дядо. В гласа на момчето се долавяше горчива нотка, докато разказваше тези събития, и Макс го изслуша мълчаливо, без да задава въпроси.

След разказа за корабокрушението двамата повървяха по уличките край старата църква, където Макс се запозна с някои от местните жители — любезни хора, които побързаха да го поздравят с „добре дошъл“ в града.

Накрая изтощеният Макс реши, че не е нужно да опознае цялото градче само за една сутрин. Както се очертаваше, щеше да прекара няколко години там — предостатъчно време, за да разкрие всичките му тайни, ако изобщо имаше такива.

— Не е лъжа — съгласи се новият му приятел. — Слушай, лятно време почти всяка сутрин ходя да се гмуркам при потъналия кораб. Искаш ли да дойдеш с мен утре?

— Ако се гмуркаш така, както караш колело, ще се удавя — рече Макс.

— Имам допълнителен чифт очила и плавници.

Предложението звучеше изкусително.

— Дадено. Трябва ли да нося нещо?

Роланд поклати глава.

— Аз ще донеса всичко необходимо. Е... сега, като се замисля, ти можеш да донесеш закуска. Ще те взема от вас в девет часа.

— Девет и половина.

— Не се успивай.

Когато Макс пое обратно към къщата на плажа, църковните камбани известиха, че е три следобед. Слънцето започна да се скрива зад було от тъмни облаци, които вещаеха дъжд. Докато се отдалечаваше, Макс се обърна за миг да погледне назад. Застанал прав до колелото си, Роланд му помаха с ръка.

* * *

Бурята се стовари върху градчето като някакъв зловещ спектакъл от пътуващ панаир. За броени минути небето се превърна в оловен свод, а морето доби плътен метален оттенък като необятна шир от живак. Първите светкавици бяха придружени от силния вятър, който тласкаше бурята от морето към брега. Макс въртеше педалите с всички сили, но поройният дъжд го настигна на около половин километър от къщи. Когато се добра до бялата ограда, вече бе прогизнал до кости, сякаш току-що бе излязъл от морето. Изтича да остави колелото в гаража и влезе в къщата през задния вход. В кухнята нямаше никого, но във въздуха се носеше апетитна миризма. На масата намери поднос със сандвичи с месо и кана с домашна лимонада. До нея имаше бележка, написана с изящния почерк на Андреа Карвър.

Макс, това е обедът ти. Баща ти и аз отиваме по разни задачи в града и ще отсъстваме целия следобед. И през ум да НЕ ти минава да използваш банята на горния етаж. Ирина идва с нас.

Макс остави бележката и реши да отнесе подноса в стаята си. Беше изтощен от колоездачния маратон и гладен като вълк. Къщата изглеждаше опустяла. Алисия бе излязла или се бе затворила в стаята си. Момчето отиде направо в своята, преоблече се със сухи дрехи и се просна в леглото, където смяташе да изяде вкусните сандвичи, приготвени от майка му. Дъждът плющеше навън и прозорците се тресяха от гръмотевиците. Макс запали нощната лампичка и взе книгата за Коперник, подарена от баща му. Тъкмо четеше един и същ абзац за четвърти път, когато изведнъж си даде сметка, че е обзет от мисли за следващия ден. Просто нямаше търпение да отиде да се гмурка при потъналия кораб с новия си приятел Роланд. Изгълта сандвичите за по-малко от десет минути и затвори очи, заслушан в барабаненето на дъжда по покрива и прозорците. Обичаше дъжда и звука от водата, стичаща се във водосточа по ръба на покрива.

Когато се изсипваше такъв порой, Макс имаше чувството, че времето сякаш спира. Това бе като период на примирие, през който можеш да зарежеш всичко, което правиш в момента, и просто да съзерцаваш през прозореца безкрайната завеса от сълзи, падащи от небето. Той остави отново книгата върху нощната масичка и угаси лампата. Бавно, унесен от хипнотичното ромолене на дъжда, се предаде на съня.

V ГЛАВА

Събудиха го гласовете на семейството му на долния етаж и трополенето на Ирина по стълбите нагоре и надолу.

Вече се бе стъмнило, но Макс успя да види, че бурята е отминала, оставяйки след себе си балдахин от звезди. Хвърли поглед на часовника си: беше спал почти шест часа. Тъкмо се надигаше от леглото, когато някой потропа на вратата му.

— Време е за вечеря, спяща красавице — бодро се провикна Максимилиан Карвър от другата страна.

За миг Макс се зачуди защо гласът на баща му звучеше толкова весело. После се сети за кинопрожекцията, която им беше обещал същата сутрин по време на закуска.

— Ей сегичка идвам — рече с уста, която все още лепнеше от сандвичите.

— Няма да е зле — отвърна часовникарят, запътил се вече към стълбите.

Въпреки че съвсем не бе гладен, Макс слезе в кухнята и седна на масата при останалите. Алисия се взираше умислено в чинията си, почти без да докосва храната. Ирина нагъваше своята порция с апетит, мърморейки нещо неразбираемо на омразната си котка, която седеше в краката ѝ и следеше неотлъчно всяко нейно движение. Вечеряха спокойно, докато Максимилиан Карвър им обясняваше, че е намерил в града отлично помещение, в което да устрои работилницата си и да започне бизнес отново.

— А ти какво прави днес, Макс? — попита майка му.

— Бях в града. — Останалите от семейството го гледаха, сякаш очакваха подробности. — Запознах се с едно момче, казва се Роланд. Утре ще ходим да се гмуркаме заедно.

— Макс вече си е намерил приятел — победоносно заяви баща му. — Нали ви казвах?

— И какво представлява този Роланд, Макс? — попита Андреа Карвър.

— Знам ли... Симпатичен е. Живее с дядо си, който е пазач на фара. Разведе ме из града и ми показва куп неща.

— Та къде, казваш, ще ходите да се гмуркате? — попита Максимилиан Карвър.

— На южния бряг, от другата страна на пристанището. Според Роланд там имало останки от някакъв кораб, потънал преди много години.

— Може ли и аз да дойда? — намеси се Ирина.

— Не — отсече майка ѝ. — Няма ли да е опасно, Макс?

— Мамо...

— Добре де — отстъпи Андреа Карвър. — Но обещавай, че ще внимаваш.

Макс кимна.

— Аз на младини бях добър гмуркач — подхвана Максимилиан Карвър.

— Не сега, слънчице — прекъсна го съпругата му. — Нали щеше да ни показваш някакви филми?

Часовникарят сви рамене и се изправи, готов да блесне с уменията си на прожекционист.

— Помогни на баща си, Макс.

Преди да изпълни каквото искаха от него, Макс хвърли поглед към сестра си Алисия, която не бе продумала по време на цялата вечеря. Отсъстващото ѝ изражение показваше пределно ясно, че мислите ѝ витаеха някъде далеч, но по някаква неясна за Макс причина останалите не забелязваха това или не искаха да забележат. Алисия веднага го погледна на свой ред. Той опита да ѝ се усмихне.

— Искаш ли да дойдеш утре с нас? — предложи момчето. — Роланд ще ти хареса.

Сестра му се усмихна едва-едва и само кимна в отговор, но тъмните ѝ, бездънни очи проблеснаха за миг.

* * *

— Готово! Изгасете светлината — нареди Максимилиан Карвър, който тъкмо бе вкарал ролката на филма в прожектора. Апаратът

изглеждаше така, сякаш беше от времето на самия Коперник, и Макс имаше сериозни съмнения, че ще проработи.

— Какво ще гледаме? — любопитства Андреа Карвър, взела в прегръдките си Ирина.

— Нямам никаква представа — призна часовникарят. — В гаража има една кутия с десетки филми без никакво обозначение. Взех наслуки няколко от тях. Не бих се учудил, ако нищо не се вижда. Емулсиите върху целулоидната лента се развалят много лесно и след всички тези години е твърде вероятно да са се отделили от лентата.

— Какво значи това? — прекъсна го Ирина. — Нищо ли няма да видим?

— Има само един начин да се разбере — отвърна баща ѝ и включи прожектора.

След няколко секунди апаратът заработи, бръмчейки като стар мотоциклет. Трепкащият лъч на обектива проряза стаята като копие от светлина. Макс се съсредоточи върху правоъгълника, проектиран на бялата стена. Това бе като да надничаш в магически фенер: никога не се знаеше какви видения могат да изскочат от него. Момчето затаи дъх и само след миг стената оживя от образи.

* * *

На Макс не му трябваше много време, за да разбере, че този филм не идваше от склада на някое старо кино. Не беше копие от някой прочут филм, нито пък забравена лента от епохата на нямото кино. Размазаните и повредени от времето образи очевидно бяха заснети от аматьор. Това бе просто домашен филм, вероятно заснет преди години от предишния собственик на къщата, доктор Флайшман. Макс предположи, че и останалите ленти, намерени от баща му в гаража до овехтелия прожектор, сигурно бяха такива. Мечтите на Максимилиан Карвър за частен кино клуб рухнаха за миг.

Камерата показваше доста неумело някаква разходка из гора. Лентата явно бе заснета, докато операторът бе вървял бавно между дърветата. Образите бяха някак накъсани, с резки промени на светлината и фокуса, заради които бе трудно да се познае мястото, което служеше за сцена на тази чудновата разходка.

— Но какво е това? — възкликна Ирина, видимо разочарована, и погледна баща си. Той се взираше объркан в странния и — съдейки по първата минута — непоносимо скучен филм.

— Не знам — унило измънка Максимилиан Карвър. — Не очаквах подобно нещо...

Макс също бе започнал да губи интерес към прожекцията, когато нещо в хаотичната каскада от образи привлече вниманието му.

— Дали да не опиташ с друга лента, скъпи? — предложи Андреа Карвър, опитвайки се да спаси разбитите илюзии на съпруга си.

— Почакай — прекъсна я Макс, който в този миг видя познат силует.

Сега камерата бе излязла от гората и напредваше към площ, оградена с висока каменна стена с врата от островърхи метални пръчки. Макс познаваше това място; бе го посетил същата сутрин.

Запленен, той видя как изображението трепна, сякаш човекът с камерата се бе спънал леко, след което навлезе в градината със статуите.

— Това пък какво е? — промълви Андреа Карвър. — Прилича на гробище.

Камерата показва част от градината. В този филм тя не изглеждаше така занемарена, както я бе видял Макс. Нямаше и помен от плевели, а каменната настилка беше чиста и излъскана, сякаш някой грижовен пазач от сутрин до вечер се бе старал да поддържа мястото в безупречен вид.

Камерата се спря върху всяка от статуите, разположени в основните пресечни точки на голямата звезда, която се виждаше ясно в подножието на фигурите. Макс позна белите каменни лица и одеждите на панаирджии от пътуващ цирк. Имаше нещо смущаващо в напрегнатите пози на тези призрачни силуети и в театралните гримаси на привидно застиналите им лица.

Филмът показваше всеки от членовете на цирковата трупа без никакво прекъсване. Семейството гледаше фантастичното зрелище в тишина, нарушавана само от жалното бръмчене на прожектора.

Накрая камерата се насочи към центъра на звездата и показва очертаната срещу светлината фигура на усмихнатия клоун, около която бяха разположени останалите статуи. Макс огледа внимателно чертите на лицето му и отново усети, че го побиват тръпки, както когато бе

застанал пред него. Имаше нещо в този образ, което се разминаваше със спомените на Макс от посещението в градината, но лошото качество на филма не му позволяваше да види статуята достатъчно ясно, за да определи в какво се изразява разликата. Семейство Карвър догледа безмълвно последните кадри, пробягващи в лъча на прожектора. Максимилиан Карвър изключи апарата и запали лампата.

— Джейкъб Флайшман — промълви Макс. — Това са домашните филми на Джейкъб Флайшман.

Баща му кимна мълчаливо. Проекцията бе свършила и момчето усети за миг, че присъствието на онзи невидим гост, удавил се преди няколко години на същия бряг, на броени метри оттам, изпълваше всяко кътче на дома. Изведнъж се почувства като натрапник.

Без да обели дума, Максимилиан Карвър се зае да разглобява прожектора, а жена му взе Ирина на ръце и я понесе към горния етаж, за да я сложи да си легне.

— Може ли да спя при теб? — попита Ирина, прегърнала майка си.

— Остави това — каза Макс на баща си. — Аз ще го прибера.

Максимилиан се усмихна на сина си и го потупа по гърба.

— Лека нощ, Макс. Лека нощ, Алисия.

— Лека нощ, татко — отвърна тя, загледана след баща си, който се бе запътил към стълбите. Изглеждаше уморен и разочарован.

Когато стъпките на часовникаря заглъхнаха, Алисия се обърна и впи поглед в Макс.

— Обещай ми, че няма да кажеш на никого това, което ще ти разкажа сега.

Макс кимна.

— Дадено. За какво става дума?

— За клоуна. Оня от филма — подхвана сестра му. — Виждала съм го и преди. Яви ми се насън.

— Кога? — попита Макс с разтуптяно сърце.

— В нощта преди да пристигнем в тази къща.

Той седна срещу нея. Трудно бе да се прочетат чувствата по лицето ѝ, но на Макс му се стори, че долавя сянка от страх в очите ѝ.

— Я разкажи по-подробно — настоя той. — Какво точно сънува?

— Странно е, но в съня беше, знам ли, някак различен — каза Алисия.

— Различен ли? В какъв смисъл?

— Не беше клоун. Не знам — отвърна тя, свивайки рамене, сякаш говореше за нещо маловажно, въпреки че треперещият ѝ глас издаваше тревога. — Мислиш ли, че това означава нещо?

— Не — излъга Макс, — не ми се вярва.

— Сигурно си прав — съгласи се Алисия. — Уговорката за утре остава ли? За гмуркането...

— Естествено. Да те събудя ли?

Алисия се усмихна на по-малкия си брат. Макс я виждаше да се усмихва за пръв път от месеци, ако не и от години.

— Ще съм будна — заяви тя, отправяйки се към стаята си. — Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна Макс.

Изчака да чуе как се затваря вратата на стаята ѝ, после седна в креслото до прожектора. Оттам дочуваше как родителите му си говорят полугласно в спалнята си. Останалата част от къщата бе потънала в нощната тишина, едва нарушавана от плисъка на вълните, разбиващи се в брега. Макс усети, че някой го гледа от подножието на стълбата. Котката на Ирина се взираше в него с жълтите си, искрящи очи. Макс я изгледа на свой ред.

— Марш оттук — нареди той.

Все така вторачено в него, животното не помръдна няколко секунди, после се изгуби в сенките. Момчето стана и се зае да прибира прожектора и филма. За миг му мина през ум да ги отнесе обратно в гаража, но идеята да излезе навън в непрогледната нощ не изглеждаше особено привлекателна. Загаси лампите и се качи в стаята си. Погледна през прозореца към градината със статуите, невидима в нощния мрак. После си легна и загаси лампата на нощното шкафче.

За негова изненада, последният образ, който пробяга през съзнанието му, преди да се унесе в сън, не беше зловещата филмова разходка в тайнствената градина, а онази неочаквана усмивка на Алисия. На пръв поглед това бе нещо съвсем незначително, но Макс чувстваше, че между тях двамата се бе отворила врата. От тази нощ насетне никога не би възприемал сестра си като някаква непозната.

VI ГЛАВА

Алисия се събуди малко след изгрев-слънце и видя две бездънни жълти очи, които я гледаха втренчено през стъклото на прозореца ѝ. Тя се надигна стреснато и котката на Ирина се махна от перваза, без да бърза. Алисия мразеше това животно, надменното му държане и онази остра миризма, която издаваше присъствието му, още преди да бе влязло в някоя стая. Не за пръв път го улавяше, че я наблюдава крадешком. От мига, в който Ирина бе въвела ненавистното създание в къщата на плажа, Алисия бе забелязала, че то често шпионираше членовете на фамилията, застанало неподвижно и бдително на прага на някоя врата или притаено в сенките. Момичето тайничко се надяваше, че някое улично куче ще види сметката на котката по време на нощните ѝ скиталчества.

* * *

Навън небето вече губеше пурпурния оттенък, който винаги придружава зората, и първите лъчи на яркото утринно слънце пронизаха гората отвъд градината със статуите. Все още оставаха поне два часа до уреченото време, в което приятелят на Макс щеше да се отбие да ги вземе. Алисия се мушна пак под завивките и макар да знаеше, че няма да заспи повторно, затвори очи и се заслуша в шепота на вълните, разбиващи се в брега.

Един час по-късно брат ѝ потропа лекичко на вратата ѝ.

Тя слезе на пръсти по стълбата. Макс и новият му приятел чакаха отвън на верандата. Преди да излезе, Алисия поспря за миг във вестибюла и чу гласовете на двете момчета, които бърбореха безгрижно. Пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Макс, който се бе подпрял на перилата на верандата, се обърна и ѝ се усмихна. До брат ѝ стоеше едно момче с бронзов загар и сламеноруса коса, почти цяла педя по-високо от него.

— Това е Роланд — представи го Макс. — Роланд, сестра ми Алисия.

Момчето кимна учтиво и отклони очи към велосипедите, но на Макс не му убягнаха погледите, които приятелят му и Алисия си размениха за секунди. Усмихна се вътрешно и си помисли, че излетът можеше да се окаже по-забавен, отколкото бе очаквал.

— Как ще стане тази работа? — попита сестра му. — Има само две колела.

— Според мен Роланд може да те откара с неговото — отвърна Макс. — Какво ще кажеш, Роланд?

Момчето заби поглед в земята.

— Да, разбира се — измънка с половин уста. — Но в такъв случай ти ще носиш екипировката.

Макс пристегна водолазната екипировка, която Роланд бе донесъл, към платформата зад седалката на велосипеда си. Прекрасно знаеше, че в гаража има още едно колело, но го забавляваше мисълта, че сестра му ще се вози с новия му приятел. Алисия седна странично върху рамката на велосипеда и обви ръце около шията на Роланд. Макс забеляза, че той се изчерви въпреки слънчевия си загар.

— Готово — каза Алисия. — Надявам се, че не съм твърде тежка.

— Потегляме! — обяви Макс и подкара колелото, следван от другите двама.

Роланд обаче скоро го изпревари и Макс отново трябваше да се понапъне, за да не изостава.

— Добре ли си така? — попита Роланд Алисия.

Тя кимна, загледана в къщата на плажа, която полека се изгуби в далечината.

* * *

Южният плаж се простираше от другата страна на градчето като широк полумесец. Не бе покрит с пясък, а с малки обли камъчета, огладени от вълните. Навсякъде бе осеяно с миди и останки от морето, които прибойт и приливът бяха изхвърлили да съхнат на слънце. Оттатък плажа почти отвесно се издигаше стена от стръмни скали, на чийто връх, самотна и тъмна, стърчеше кулата на фара.

— Това е фарът на дядо ми — поясни Роланд, докато оставяха колелата край една от пътеките, които се спускаха между скалите чак до брега.

— И двамата ли живеете там? — поинтересува се Алисия.

— В общи линии — да — отвърна Роланд. — Аз обаче с годините си построих малка колиба тук долу, на брега. Може да се каже, че вече почти е станала мой дом.

— Твоя собствена колиба? — попита момичето, търсейки я с поглед.

— Оттук не се вижда — каза той. — Всъщност това беше един изоставен рибарски заслон. Постегнах го малко и сега не е зле. Ще го видите.

Роланд ги поведе към плажа и щом се озова там, си събу сандалите. Слънцето вече се бе издигнало доста високо и морето блестеше като разтопено сребро. Брегът бе съвсем пуст и солен бриз духаше откъм океана.

— Внимавайте с камъните. Аз съм свикнал с тях, но несвикнал човек лесно може да се спъне.

Алисия и брат ѝ последваха Роланд по брега до колибата. Това беше малка дървена кабина, боядисана в синьо и червено. Имаше и тясна веранда. Ръждясал фенер, окачен на верига, привлече вниманието на Макс.

— Това е от кораба — поясни Роланд. — Измъкнах оттам сума ти работи и ги донесох в моята колибка. Как ви се струва?

— Фантастична е! — възкликна Алисия. — Тук ли спиш?

— Само понякога, и то през лятото. Зиме е доста студено, пък и не обичам да оставям дядо ми сам горе.

Той отвори вратата и направи път на гостите си да влязат първи.

— Заповядайте! Добре дошли в моя дворец.

Отвътре колибата приличаше на стар базар за морски антики. Трофеите, които момчето бе измъквало от морските води години наред, проблясваха в сумрака като приказно съкровище.

— Евтини дреболии — отбеляза Роланд, — но ми е забавно да ги събирам. Може би днес ще извадим нещо.

В колибата имаше и стар скрин, маса, няколко стола и разнебитено легло, над което бяха поставени етажерки с няколко книги и газена лампа.

— Ех, че хубаво би било да си имам и аз такава къщурка! — промълви Макс.

Роланд се усмихна скептично.

— Приемат се оферти — пошегува се той, очевидно горд от впечатлението, което колибата бе направила на приятелите му. — А сега напред към водата!

Последваха Роланд до края на плажа, където той се зае да развързва вързоп с водолазната екипировка.

— Корабът се намира на около двайсет и пет-трийсет метра от брега. Тук водата става дълбока отведнъж; навлезеш ли три метра навътре, вече не усещаш дъното. Корпусът е на десетина метра дълбочина — поясни Роланд.

Алисия и Макс размениха красноречиви погледи.

— Да — рече новият им приятел, забелязвайки това, — не е добра идея да се опитваш да стигнеш дъното още от първия път. Понякога, когато морето е бурно, се образуват опасни течения. Веднъж направо си изкарах акъла от страх.

Сетне подаде на Макс водолазни очила и чифт плавници.

— Е, имаме екипировка само за двама души. Кой от вас ще се гмурне пръв?

Алисия посочи брат си.

— Благодаря ти — прошепна той.

— Не се тревожи, Макс — успокои го Роланд. — Важното е да се започне. Когато аз се спуснах за пръв път, насмалко не припаднах. В един от комините на кораба се спотайваше грамадна мурена^[1].

— Грамадна какво? — подскочи Макс.

— Нищо, нищо — отвърна Роланд. — Просто се помайтапих. Там долу няма никакви чудати гадина, уверявам те. Което всъщност е странно, защото потъналите кораби обикновено са като рибна ферма. Но не и този. Рибите май нещо не го харесват. Слушай, да не вземеш сега да се уплашиш, а?

— Кой, аз? — напери се Макс. — Да се уплаша? Как ли не!

Въпреки че бе зает да си поставя плавниците, той забеляза, че Роланд хубавичко огледа сестра му от глава до пети, докато тя сваляше памучната си рокля. Останала по бял бански костюм — единствения, който имаше, — Алисия нагази във водата до коляно.

— Хей — просъска Макс, — това да не ти е парче торта? Това е сестра ми, ясно ли ти е?

Роланд му хвърли съучастнически поглед.

— Твоя беше идеята да я доведеш, не моя — отвърна той с лукава усмивка.

— Хайде, влизай във водата — пресече го Макс. — Добре ще ти се отрази.

Алисия се обърна и не можа да сдържи смеха си, когато ги видя издокарани като водолази.

— Ама че сте картинка! — подразни ги тя.

Двете момчета се спогледаха през водолазните си очила.

— Само едно да ти кажа — рече Макс, — никога не съм правил това преди. Искам да кажа, че не съм плувал под вода. Плувал съм в басейни, естествено, но не знам дали...

Роланд подбели очи.

— Знаеш ли как да дишаш под вода? — попита.

— Казах, че не зная как да плувам под вода, а не, че съм идиот — отвърна Макс.

— Е, ако знаеш как да задържаш дъха си под вода, значи умееш и да се гмуркаш — поясни Роланд.

— Момчета, умната! — извика Алисия. — Слушай, Макс, сигурен ли си, че това е добра идея?

— Всичко ще я наред — увери я Роланд, след което се обърна към брат ѝ и го потупа по рамото. — Първо вие, капитан Немо.

* * *

Макс за пръв път в живота си се потапяше под повърхността на морето и пред смаяния му поглед се разкри цяла вселена от светлини и сенки, по-изумителна от всичко, което си бе представял. Слънчевите лъчи се процеждаха във водата като завеси от мъглява светлина, които бавно се полюшваха в такт с движението на вълните, а повърхността се бе превърнала в мътно танцуващо огледало. Макс задържа дъха си още няколко секунди, после изплува, за да поеме въздух. Роланд го наблюдаваше внимателно на няколко метра зад него.

— Наред ли е всичко? — попита той.

Макс кимна въодушевено.

— Видя ли? Фасулска работа. Плувай редом с мен — посъветва го приятелят му, преди да се гмурне отново.

Макс хвърли последен поглед към брега и видя как Алисия, усмихната, му помахаша с ръка. Върна ѝ поздрава и побърза да настигне приятеля си, който плуваше навътре в морето. Роланд го отведе до едно място, което изглеждаше доста далече от плажа, макар че, както знаеше Макс, от брега ги делиха едва трийсетина метра. На морското равнище разстоянията сякаш се увеличаваха. Роланд докосна ръката му и посочи към дъното. Макс пое въздух и пхна главата си под водата, нагласяйки водолазните си очила. Трябваша му няколко секунди, за да привикнат очите му към подводния сумрак. Едва тогава можа да се възхити на зрелището, което представляваше потъналият корпус на кораба, полегнал на единия си борт и обгърнат от призрачна светлина. Плавателният съд бе дълъг навярно около петдесет метра, може би и повече, и имаше дълбок процеп от носа до трюма — зейнала черна рана, нанесена от острите нокти на подводните скали. На носа, под слой водорасли и бакърена ръжда, се четеше името му — „Орфей“.

„Орфей“ приличаше на товарен, а не на пътнически кораб. Разцепената стомана бе обрасла с водорасли, но, както бе казал Роланд, дори една-единствена риба не се мяркаше край корпуса. Дватама приятели заплуваха над повърхността му, като се спираха на всеки шест-седем метра, за да разгледат внимателно останките от корабокрушението. Роланд бе споменал, че корабът се намира на десетина метра дълбочина, но на Макс, гледано оттам, разстоянието му се стори безкрайно. Запита се как ли бе успял Роланд да измъкне на брега всички онези предмети, които бяха видели в плажната му колиба. Сякаш прочел мислите му, неговият приятел му направи знак да го чака на повърхността и се гмурна, като пляскаше енергично с плавниците си.

Макс го гледаше как се спуска, докато накрая докосна корпуса на „Орфей“ с върховете на пръстите си. Оттам, държейки се внимателно за разни издатини, Роланд запълзя към някогашния капитански мостик. От своята позиция Макс успя да различи руля и други инструменти, които все още се намираха вътре. Роланд доплува до зеещата врата на мостика и влезе в кораба. Макс усети как сърцето му се сви от тревога,

когато видя приятеля си да изчезва във вътрешността на потъналия съд. Не откъсваше очи от вратичката, докато Роланд се движеше из помещението на мостика; питаше се какво ли би могъл да направи, ако се случи нещо. След няколко секунди Роланд се появи отново и бързо заплува нагоре към него, оставяйки след себе си гирлянда от мехури. Макс извади главата си над водата и пое дълбоко дъх. Лицето на Роланд, ухилено от ухо до ухо, се появи на метър от неговото.

— Изненада! — провикна се той.

Макс видя, че държеше нещо в ръка.

— Какво е това? — попита, сочейки странния метален предмет, измъкнат от мостика.

— Секстант.

Макс повдигна вежди. Нямаше никаква идея за какво говореше приятелят му.

— Секстантът е една джаджа, която се използва, за да определиш местоположението си в морето — поясни Роланд с глас, пресеклив заради усилието да задържи дъха си почти цяла минута. — Мисля да се спусна пак. Подръж го за малко.

Макс се канеше да протестира, но преди да успее да отвори уста, Роланд вече се бе гмурнал отново.

За да следи движенията му, Макс пое дълбоко дъх и пак потопи глава във водата. Този път приятелят му заплува по протежението на кораба, докато не стигна до кърмата. Макс запляска с плавниците по повърхността, следвайки траекторията на Роланд, и видя как той се доближи до един илюминатор и се опита да надникне вътре в кораба. Макс задържа дъха си, докато усети, че дробовете му горят. Едва тогава изпусна целия си въздух, готвейки се да подаде глава и да вдиша отново.

Ала в тази последна секунда очите му зърнаха нещо, от което кръвта му се смрази. В сумрачните води се полюляваше стар флаг, прогнил и парцалив, привързан към мачтата на кърмата на „Орфей“. Разгледа го внимателно и позна избледнелия символ, който все още се различаваше в средата му: шестолъчна звезда, вписана в кръг. Усети как го побиват тръпки. Вече бе виждал този знак над металните пръчки на вратата в градината със статуите.

Секстантът на Роланд се изплъзна от пръстите му и потъна в мрака долу. Обзет от необясним страх, Макс заплува към брега с

цялата бързина, на която бе способен.

* * *

Половин час по-късно, седнали пред колибата в сянката на верандата, двете момчета гледаха как Алисия събира раковини сред камъчетата по брега.

— Сигурен ли си, че си виждал този символ и преди, Макс?

Макс кимна.

— Понякога нещата изглеждат различно под водата — започна Роланд.

— Знам какво видях — прекъсна го Макс. — Ясно ли е?

— Ясно — отстъпи Роланд. — Видял си някакъв символ, който според теб се намира и в онова гробище или градина, дето е зад къщата ви. Е, и какво от това?

Макс скочи и застана пред него.

— Какво ли? Искаш ли да ти повтора пак цялата история?

Бе прекарал последните двацет и пет минути, разказвайки на приятеля си всичко, което знаеше за градината със статуите, без да пропусне и филма на Джейкъб Флайшман.

— Няма нужда — сухо отвърна Роланд.

— Тогава как може да не ми вярваш? — сопна се Макс. — Да не мислиш, че си съчинявам всичко това?

— Не съм казал, че не ти вярвам, Макс — рече Роланд, отправяйки лека усмивка към Алисия, която тъкмо се връщаше от крайбрежната си разходка с торбичка, пълна с раковини. — Провървя ли ти?

— Този плаж е истинска съкровищница — отвърна тя, като разклати торбата с находките си.

Брат й нетърпеливо подбели очи.

— Значи ми вярваш? — настоя той, втренчил поглед в Роланд.

Приятелят му го погледна на свой ред, но известно време не продума.

— Вярвам ти — промълви накрая, обръщайки очи към хоризонта. По лицето му се мярна сянка от тъга, която не можа да скрие. Алисия забеляза промяната в изражението му.

— Макс ми каза, че дядо ти е бил на борда на този кораб в нощта, когато е потънал — каза тя и сложи ръка на рамото на момчето. — Вярно ли е?

Роланд кимна с блуждаещ поглед.

— Бил е единственият оцелял.

— Какво се е случило? — попита Алисия. — Извинявай — побърза да добави, — може би не искаш да говориш за това.

Роланд поклати глава и се усмихна.

— Няма проблем. — Макс го гледаше с очакване. — И не че не вярвам на историята ти, Макс. Там е работата, че не за пръв път някой ми споменава за този символ.

— Кой друг го е виждал? — смаяно попита Макс. — Кой ти е говорил за него?

Приятелят му се усмихна.

— Дядо ми. Още когато бях съвсем малък. — Сетне посочи към колибата. — Захладнява. Нека да влезем вътре и ще ви разкажа историята на този кораб.

* * *

Отначало на Ирина й се стори, че чува гласа на майка си на долния етаж. Андреа Карвър често си говореше сама, докато шеташе из къщата, и никой от членовете на семейството не се изненадваше от навика й да изрича на глас мислите си. Миг по-късно обаче Ирина видя през прозореца как майка й се сбогува с баща й в двора. Часовникарят тъкмо отиваше в града заедно с един от превозвачите, които му бяха помогнали да пренесе багажа си от гарата преди няколко дни. Ирина разбра, че е сама в къщата и следователно гласът, който бе дочула, навярно бе плод на въображението й. Ала след малко го чу отново, този път в самата стая, като шепот, който проникваше през стените.

Гласът сякаш идваше от гардероба и звучеше като далечен брътвеж, а думите бяха неразличими. Ирина изпита страх за пръв път, откакто бяха пристигнали в къщата. Втрени поглед в тъмната затворена врата на гардероба и забеляза, че в ключалката стърчи ключ. Без да се замисли, изтича до него и припряно го завъртя, за да се

увери, че вратата е здраво заключена. Отстъпи няколко крачки назад и пое дълбоко дъх. В този миг звукът се разнесе отново и тя осъзна, че не бе само един глас, а няколко, които шептяха едновременно.

— Ирина? — провикна се майка ѝ от долния етаж.

Топлият глас на Андреа Карвър я извади от уплахата. Изведнъж я обзе спокойствие.

— Ирина, ако си горе, слез да ми помогнеш за малко.

Никога не бе имала толкова силно желание да помогне на майка си, независимо каква задача щеше да ѝ възложи. Канеше се да хукне по стълбите надолу, когато внезапно усети как някакво ледено течение помилва лицето ѝ, премина през стаята и вратата се затръшна. Ирина изтича до нея и се помъчи да я отвори, но бравата сякаш бе заяла. Докато напразно се бореше с нея, чу зад гърба си как ключът в ключалката на гардероба бавно се обърна и онези гласове, които като че ли идваха от самите недра на къщата, се разнесоха отново. Този път се кикотеха.

* * *

— Когато бях дете — поде Роланд, — дядо ми е разказвал тази история толкова пъти, че години наред я сънувах. Всичко започна, когато дойдох да живея в това градче преди много време, след като родителите ми загинаха в автомобилна катастрофа.

— Съжалявам, Роланд — прекъсна го Алисия, която долавяше, че въпреки приветливата му усмивка и готовността да им разкаже за дядо си и за кораба, разравянето на тези спомени бе по-мъчително за него, отколкото показваше.

— Бях много малък. Почти не ги помня — отвърна той, избягвайки погледа на Алисия, която не можеше да бъде заблудена от тази малка лъжа.

— И какво стана после? — настоя Макс.

Сестра му го изпепели с поглед.

— Дядо ми се погрижи за мен и ме прибра да живея с него в къщата при фара. Беше инженер и от години поддържаеше фара в този участък от брега. Практически го бе построил със собствените си ръце

през 1919 г. и общината го бе назначила пожизнено на този пост. Историята е много любопитна, ще видите.

На 23 юни 1918 г. дядо ми се качил на борда на „Орфей“ от пристанището в Саутхамптън^[2], само че пътувал инкогнито. „Орфей“ не бил пътнически, а товарен кораб с лоша слава. Капитанът му — впиянчен холандец, продаден до мозъка на костите си — имал навика да го отдава под наем на онзи, който му предложил най-висока цена. Предпочитаните му клиенти най-често били контрабандисти, които искали да прекосят Ламанша. Такава слава имал „Орфей“, че дори немските ескадрени миноносци го познавали и не го потапяли, щом се натъкнали на него в открито море. Тъй или иначе, към края на войната бизнесът започнал да запада и Летящия холандец, както го наричаше дядо ми, трябвало да си потърси други тъмни сделки, за да плати дълговете от комар, които бил натрупал в последно време. Изглежда, че в една от нощите, когато късметът му изневерявал — а такива били повечето нощи, — капитанът загубил дори и ризата на гърба си в една игра с някой си мистър Каин, собственик на пътуващ цирк. Като отплата за дълга въпросният мистър Каин поискал от холандеца да качи цялата му трупа на кораба си и да я превози тайно през Канала. Но тъй нареченият цирк криел нещо повече от няколко обикновени панаирджийски шатри и имал интерес да изчезне час по-скоро. Нелегално, то се знае. Холандецът се съгласил. Какво друго му оставало? Ако откажел, щял да изгуби кораба си.

— Почакай малко — прекъсна го Макс. — Какво общо имал дядо ти с тази работа?

— Ще стигна и до това — продължи Роланд. — Както ви казах, мистър Каин — макар че това не било истинското му име — криел много неща. Дядо ми следвал дирята му от дълго време. Двамата имали сметки за уреждане и дядо ми смятал, че ако мистър Каин и неговите авери успеели да прекосят Канала, шансовете му да ги залови щели да пропаднат завинаги.

— Затова ли се е качил на борда на „Орфей“? — попита Макс. — Като гратисчия?

Роланд кимна.

— Има нещо, което не разбирам — каза Алисия. — Защо не се е обърнал към полицията? Та той е бил инженер, а не жандарм. Какви сметки за уреждане е имал с оня мистър Каин?

— Мога ли да си довърша разказа? — попита Роланд.

Макс и сестра му кимнаха в унисон.

— Добре. И тъй, той се качил на кораба. „Орфей“ отплавал по пладнe и трябвало да стигне до целта си в потайна доба, но нещата се объркали. Тъкмо след полунощ се разразила буря, която запратила кораба към стръмния бряг. „Орфей“ се разбил в подводните скали близо до брега и потънал за броени минути. Дядо ми оцелял, защото се бил скрил в една спасителна лодка. Всички други на борда се издавили.

Макс преглътна на сухо.

— Искаш да кажеш, че телата им още са там долу?

— Не — отвърна Роланд. — Призори на следващия ден мъгла се спуснала над брега. Местните рибари намерили дядо ми да лежи в несвяст на същия този плаж. Часове по-късно, когато мъглата се разнесла, неколцина от тях излезли с лодките си да претърсят зоната на корабокрушението. Така и не намерили нито едно тяло.

— Но в такъв случай... — смотолеви Макс.

Роланд му даде знак да го остави да продължи.

— Отнесли дядо ми в градската болница, където бълнувал дни наред. Когато се възстановил, решил — в знак на благодарност за грижите — да построи фар на върха на скалите, за да предотврати подобни трагедии в бъдеще. С времето самият той станал пазач на фара.

Тримата приятели се умълчаха. Накрая Роланд погледна първо към Алисия, после и към брат й.

— Роланд — подхвана Макс, като се опитваше да намери думи, с които да не засегне приятеля си, — има нещо в тази история, което някак не се връзва. Струва ми се, че дядо ти не ти е разказал всичко.

Роланд не продума известно време. После се усмихна едва-едва и кимна няколко пъти — много бавно.

— Знам — промълви той. — Знам.

* * *

Ирина усети как ръцете й изтръпват, докато се бореше безуспешно с бравата. Останала без дъх, тя се обърна и се притисна с

всички сили към вратата на стаята. Не можеше да откъсне очи от ключа, който се въртеше в ключалката на гардероба.

Най-сетне ключът престана да се движи и, сякаш избутан от невидими пръсти, падна на пода. Вратата на гардероба започна да се отваря много бавно. Ирина се опита да извика, но не ѝ достигаше дъх дори да прошепне.

От мрака на гардероба проблеснаха две познати очи. Ирина въздъхна. Това беше котката ѝ. Просто котката, нищо повече. За миг бе помислила, че сърцето ѝ ще спре от чиста паника. Коленичи, за да вземе на ръце животното, и тогава забеляза, че зад него, в дъното на гардероба, имаше още нещо или някой. Котката разтвори челюсти и изсъска силно и страховито, досущ като змия, преди да изчезне отново в сенките заедно със своя господар. Сияйна усмивка озари мрака и две очи, блестящи като разтопено злато, се спряха върху очите на Ирина, а онези гласове изрекоха името ѝ в унисон. Тя извика колкото ѝ глас държеше и се хвърли към вратата на стаята, която този път поддаде и се отвори. Както се беше засилила, Ирина падна на пода в коридора. Без да губи нито миг, се хвърли стремглаво по стълбите, чувствайки студения полъх от гласовете по тила си.

За част от секундата Андреа Карвър видя, вцепенена от ужас, как малката ѝ дъщеря скочи от най-горното стъпало с лице, изкривено от паника. Извика името ѝ, но вече беше твърде късно. Детето се търкулна по всички стъпала и тупна безжизнено на долната площадка. Андреа Карвър се спусна към дъщеря си и взе главата ѝ в ръце. Сълза от кръв се стичаше по челото ѝ. Госпожа Карвър докосна шията ѝ и напипа слаб пулс. Борейки се с истерията, тя вдигна тялото на Ирина и се помъчи да съобрази какво да направи в този момент.

Докато петте най-лоши секунди от живота ѝ се точеха безкрайно бавно, майката вдигна очи към върха на стълбата. От най-горното стъпало котката на Ирина се вираше в нея. Андреа Карвър задържа за миг жестокия, присмехулен поглед на животното. После, усещайки как тялото на дъщеря ѝ потрепва в ръцете ѝ, реагира и се втурна към телефона.

[1] Хищна риба от разред Змиоркообразни. — Б.пр. ↑

[2] Саутхамптън — град в Южна Англия, графство Хампшър; важно пристанище на Ламанша. — Б.пр. ↑

VII ГЛАВА

Когато Макс, Алисия и Роланд наближиха къщата на плажа, колата на лекаря вече бе спряла отвън. Роланд хвърли въпросителен поглед към Макс. Алисия скочи от велосипеда и се затича към верандата, уверена, че нещо не е наред. Максимилиан Карвър ги посрещна на прага, пребледнял и със стъклен поглед.

— Какво се е случило? — промълви Алисия.

Баща ѝ я прегърна и тя усети, че ръцете му треперят.

— Ирина е пострадала. Сега е в кома. Чакаме линейката да я откара в болницата.

— Мама добре ли е? — простена Алисия.

— Вътре е, при Ирина и доктора. Тук не можем да направим нищо повече — отвърна часовникарят с глух, уморен глас.

Роланд стоеше в подножието на верандата, мълчалив и неподвижен.

— Ще се оправи ли? — попита Макс и тутакси си помисли, че при тези обстоятелства въпросът звучеше глупаво.

— Не знаем — промълви Максимилиан Карвър и направи безуспешен опит да им се усмихне, преди да влезе пак в къщата. — Отивам да видя дали майка ви има нужда от нещо.

Притихнали, тримата приятели останаха на място. Известно време никой не продума, докато накрая Роланд наруши мълчанието.

— Съжалявам...

Алисия кимна. След малко линейката пристигна и спря пред къщата. Докторът излезе да я посрещне. За броени минути двамата санитарии влязоха вътре и изнесоха Ирина на носилка, завита с одеяло. Макс успя да зърне бегло бялото като платно лице на сестричката си и стомахът му се сви на топка. Андреа Карвър, с изопнато лице и зачервени, подути очи, се качи в линейката, хвърляйки последен отчаян поглед към Алисия и Макс. Санитарите заеха местата си. Максимилиан Карвър се приближи до двете си деца.

— Не ми се иска да оставате сами. В градчето има един малък хотел; може би...

— Ще се справим, татко. Не се тревожи за това сега — отвърна дъщеря му.

— Ще се обадя от болницата да ви дам телефонния номер. Нямам представа колко време ще останем там. Не знам дали има нещо...

— Тръгвай, татко. — Алисия прегърна баща си. — Всичко ще е наред.

Максимилиан Карвър се усмихна през сълзи и се качи в линейката. Тримата приятели гледаха безмълвно как фаровете ѝ полека се изгубиха в далечината, докато последните слънчеви лъчи бавно се разтваряха в пурпурния здрач.

— Всичко ще е наред — повтори Алисия на себе си.

* * *

След като си намериха някакви сухи дрехи (Алисия зае на Роланд чифт стари панталони и риза от бащиния си гардероб), чакането на първите новини от болницата им се стори безкрайно. Засмените луни на Максовия часовник показваха, че остават само няколко минути до единайсет, когато телефонът иззвъня. Алисия, която седеше между Роланд и брат си на стъпалата на верандата, скочи като ужилена и изтича вътре. Преди телефонът да звънне втори път, тя вдигна слушалката.

— Добре — каза след няколко секунди, кимвайки към двете момчета. — Как е мама?

Макс чуваше неясния глас на баща си по линията.

— Не се тревожи — рече Алисия. — Не. Няма нужда. Да, ще се справим. Обади се утре пак. — След кратка пауза кимна. — Така и ще направя. Лека нощ, татко.

Тя затвори телефона и погледна брат си.

— Ирина е под наблюдение. Лекарите казват, че има мозъчно сътресение. Още е в кома, но ще се оправи.

— Сигурна ли си, че са казали това? — рече Макс. — А как е мама?

— Можеш да си представиш! Засега ще прекарат нощта там, защото мама не иска да отиде на хотел. Утре в десет ще ни се обадят пак.

— Какво ще правим сега? — плахо попита Роланд.

Алисия сви рамене и се опита да се усмихне успокоително.

— Някой да е гладен? — попита тя двете момчета.

Макс сам се изненада, когато осъзна, че е гладен като вълк. Сестра му въздъхна и се усмихна уморено.

— Май и на тримата добре ще ни дойде да хапнем нещо — заключи тя. — Има ли възражения?

Макс приготви сандвичи за няколко минути, докато Алисия правеше лимонада. Тримата приятели вечеряха на верандата, седнали на пейката под мъжделивата светлина на жълтеникавата лампа, която се люлееше от бриза, обвита от танцуващ рояк нощни пеперуди. Пълната луна се издигаше над морето, превръщайки водната повърхност в необятно езеро от разтопен метал.

Хранеха се мълчаливо, докато гледаха морето, заслушани в шепота на вълните. Когато опустошиха сандвичите и лимонадата, тримата се спогледаха съучастнически.

— Сигурно няма да мигна до сутринта — рече Алисия, като се изправи и огледа хоризонта.

— Надали някой от нас ще мигне тази нощ — съгласи се брат й.

— Имам една идея — обади се Роланд. — Някога да сте се къпали в морето нощем?

— Шегуваш ли се? — тросна се Макс.

Без да каже дума, Алисия изгледа двете момчета с блеснали, загадъчни очи, после спокойно се отправи към плажа. Макс гледаше смаяно как сестра му прекоси пясъчната ивица и, без да се обръща назад, съблече бялата си памучна рокля.

Алисия поспря за миг в самия край на брега — бледата ѝ кожа блестеше под синкавото сияние на луната, — после бавно се потопи в онова безкрайно море от светлина.

— Няма ли да дойдеш, Макс? — попита Роланд, следвайки стъпките на момичето по пясъка.

Макс само поклати глава, гледайки как приятелят му се гмурна в морето. Смахът на Алисия долиташе до него през шепота на вълните.

Седеше безмълвно на верандата и размишляваше над осезаемото електричество, което течеше между сестра му и Роланд. Опитваше се да реши дали това неясно привличане, от което се чувстваше изключен, го натъжава, или не. Докато ги наблюдаваше как цамбургат във водата, Макс разбра — навярно още преди те самите да го осъзнаят, — че между тях се заражда дълбока връзка, която ще ги сплоти през това лято, неотразима като съдбата.

Тези мисли извикаха в ума му сенките на войната, която се водеше тъй близо и същевременно тъй далече от техния плаж — една безлика война, която твърде скоро щеше да призове приятеля му, а може би и самия него. Размисли се и за всичко, което се бе случило през този дълъг ден — от призрачната гледка на „Орфей“ под водите до разказа на Роланд в колибата на плажа и произшествието с Ирина. Усети как го обзема дълбока тревога, която смехът на Алисия и Роланд не можеше да разсее. За пръв път в живота си имаше чувството, че времето тече по-бързо, отколкото би желал, и че вече не може да потърси убежище в бляна за отминалите години. Колелото на съдбата се бе завъртяло неумолимо и този път не той бе хвърлил заровете.

* * *

По-късно, под отблясъците на огъня, който стъкмиха на плажа, тримата най-сетне заговориха за онова, което от часове се въртеше в главите им. Златистото сияние на пламъците се отразяваше във влажните, блеснали лица на Алисия и Роланд. Макс известно време ги наблюдаваше внимателно, преди да се реши да заговори.

— Не знам как да го обясня, но мисля, че тук става нещо — подхвана той. — Не знам какво е, но има прекалено много съвпадения. Статуите, този символ, корабът...

Макс очакваше, че другите двама ще възразят или ще го успокоят с разумни доводи, които на него му убягваха, убеждавайки го, че опасенията му са просто резултат от един дълъг ден с много събития, които е взел твърде насериозно. Ала нищо такова не се случи. Алисия и Роланд кимнаха мълчаливо, без да откъсват очи от огъня.

— Ти си сънувала оня клоун, нали? — попита Макс.

Сестра му кимна.

— Има нещо, което не ви казах оде — продължи момчето. — Снощи, когато всички отидохте да спите, изгледах отново филма, който Джейкъб Флайшман е заснел в градината със статуите. Бях в тази градина вчера сутринта. Статуите бяха в различно положение. Не знам как да го кажа... сякаш се бяха поместили. Онова, което видях, не съвпаднаше с показаното във филма.

Алисия погледна към Роланд, който се взираше като омагьосан в танцуващите пламъци.

— Роланд, дядо ти никога ли не ти е споменавал за това?

Момчето сякаш не чу въпроса. Вдигна очи едва когато Алисия сложи ръката си върху неговата.

— Сънувам този клоун всяко лято, откакто навърших пет години — отвърна Роланд със сподавен глас.

Макс прочете страх по лицето на приятеля си.

— Мисля, че трябва да поговорим с дядо ти.

Роланд кимна вяло.

— Утре — обеща той едва чуто. — Утре.

VIII ГЛАВА

Малко преди разсъмване Роланд отново яхна велосипеда си и потегли към къщата при фара. Докато се носеше по крайбрежния път, бледо кехлибарено сияние започна да обагрят прихлупеното облачно небе. Умът му бе пламнал от тревога и възбуда. Въртеше педалите до изнемога с напразната надежда, че физическото терзание ще потуши хилядите въпроси и страхове, които бушуваха в него.

След като прекоси пристанището и пое по пътя, който се изкачваше нагоре към фара, момчето спря за миг, за да си поеме дъх. От върха на стръмните скали лъчът на фара разсичаше последните сенки на нощта като огнено острие. Роланд знаеше, че дядо му все още е там, в безмълвно очакване, и че не ще напусне поста си, докато лъчите на зората не разпръснат напълно мрака. Години наред бе живял с тази нездрава обсебеност на стареца, без да се запита какви са причините за поведението му или да се усъмни в логиката му. Това бе просто нещо, което бе приел като дете, една страна от всекидневния живот, на която се бе научил да не отдава значение.

Въпреки всичко, с времето Роланд бе започнал да подозира, че историята на стареца е съшита с бели конци. Ала никога до този ден не бе осъзнавал с такава яснота, че дядо му го е излъгал или най-малкото му е спестил част от истината. Дори за миг не се съмняваше в неговата честност. Всъщност с течение на годините дядо му постепенно бе разкривал, къс по къс, онази странна мозайка, в чийто център, както сега изглеждаше ясно, бе градината със статуите. Понякога се бе издавал с думи, изречени насън; по-често — с половинчати отговори на въпросите, задавани от момчето. По някакъв начин Роланд чувстваше, че ако дядо му го е държал настрана от тайната си, то е било, за да го предпази. Ала това блажено състояние на незнание явно отиваше към своя край и бе дошло време да се посрещне истината.

Потегли отново с колелото, като се опитваше да се отърси от тези мисли. Беше будувал дълги часове и тялото му започна да показва признаци на умора. Когато стигна до къщата при фара, остави

колелото подпряно на оградата и влезе вътре, без да си прави труда да пали лампата. Качи се в стаята си и се просна на леглото като труп.

От прозореца си виждаше самия фар, който се издигаше на около трийсет метра от къщата, а зад големите стъкла на кулата му се очертаваше неподвижният силует на дядо му. Момчето затвори очи и се помъчи да заспи.

Случките от изтеклия ден преминаха през съзнанието му — от гмуркането при „Орфей“ до произшествието с по-малката сестра на Алисия и Макс. Беше странно, но същевременно и някак утешително да знае, че само няколко часа, прекарани заедно, са ги сближили до такава степен. Докато лежеше в уединението на стаята си и мислеше за брата и сестрата, почувства, че занапред те щяха да са най-близките му приятели, две сродни души, с които щеше да споделя всичките си тайни и тревоги.

Забеляза, че самата мисъл за тях му носеше усещане за сигурност и подкрепа. Той, от своя страна, изпитваше дълбока преданост и признателност за онзи невидим съюз, който ги бе свързал нея нощ на плажа.

Когато умората най-сетне надделя над възбудата, натрупана през деня, последните мисли на Роланд, докато се унасяше в дълбок, възстановителен сън, не бяха за тайнствената несигурност, надвиснала над всички тях, нито за печалната възможност да бъде призован в армията наесен. Тази нощ Роланд заспа кротко в обятията на едно видение, което щеше да го съпътства през остатъка от живота му: Алисия, обвита в лунна светлина, потапяше бялата си кожа в море от сребро.

* * *

Зората дойде под покров от тъмни, заплашителни облаци, които се простираха отвъд хоризонта и едва пропускаха слаба, мъжделива светлина, навяваща мисъл за студен зимен ден. Подпрян на металните перила на фара, Виктор Крей съзерцаваше залива в нозете си и мислеше как с годините се бе научил да оценява загадъчната унила красота на тези оловносиви, буреносни дни, които предвещаваха настъпването на лятото на брега.

От тази наблюдателница градът добиваше любопитния изглед на макет, старателно сглобен от някой колекционер. По-нататък, на север, плажът се простираше като безкрайна бяла линия. В дните, когато слънцето грееше ярко, от същото това място Виктор Крей ясно различаваше корпуса на „Орфей“ под водата, подобен на чудовищна вкаменелост, заседнала в пясъка.

Тази сутрин обаче морето бе като тъмно, бездънно езеро. Докато оглеждаше непроницаемата му повърхност, той се замисли за последните двайсет и пет години, които бе прекарал на фара, построен от собствените му ръце. Обръщайки поглед назад, почувства как всяка от тези години тежи на раменете му като воденичен камък.

С времето тайният гнет на безкрайното му очакване го бе накарал да вярва, че може би всичко е било мираж — натрапчивата идея, направила го страж срещу една заплаха, съществуваща навярно само във въображението му. Ала сънищата се бяха върнали отново. Призраците от миналото се бяха пробудили от дългата си летаргия и пак бродеха из коридорите на ума му. А с тях се бе явил и страхът, че вече е твърде стар и твърде слаб, за да се опълчи срещу отколешния си враг.

От години спеше най-много по два-три часа на ден. През повечето време бе сам в кулата на фара. Внукът му Роланд имаше навика да спи няколко нощи седмично в колибата си на плажа и не бе никак чудно, че понякога в течение на дни прекарваха заедно само няколко минути. Това отчуждение, на което Виктор Крей доброволно се бе обрекъл, му носеше поне известна утеха, защото беше сигурен, че болката от невъзможността да сподели тези години от живота на момчето е цената, която трябваше да заплати за безопасността и бъдещото щастие на Роланд.

Въпреки това, щом видеше от кулата на фара как момчето се гмурка във водите край корпуса на „Орфей“, кръвта му замръзваше в жилите. Винаги бе крил страховете си от Роланд и още от детството му бе отговарял на въпросите му за кораба и за миналото, като се стараеше да не го лъже, но същевременно и да не го посвещава в истинското естество на събитията. Предния ден, докато гледаше внука си с двамата му нови приятели на плажа, се запита дали това не е било огромна грешка.

Нея сутрин тези мисли го задържаха в кулата на фара по-дълго от друг път. Обикновено се прибираше къщи преди осем часа, но когато погледна часовника си, вече минаваше десет и половина. Виктор Крей слезе по витата метална стълба на кулата и се отправи към къщи, за да оползотвори няколкото часа сън, които си позволяваше. Пътъом видя колелото на Роланд и разбра, че момчето се е прибрало да спи у дома.

Когато влезе вътре, стараяйки се да не вдига шум, за да не обезпокои внука си, завари Роланд да го чака, седнал в едно от старите кресла в столовата.

— Почти не съм мигнал, дядо — усмихна се момчето на стареца. — Спах като заклан два часа, но после се събудих изведнъж и не можах да заспя отново.

— Позната история — отвърна Виктор Крей, — но има един цяр за тази работа, който действа безпогрешно.

— Кой е той? — попита Роланд.

Старецът му отправи една от своите немирни усмивки, които сякаш го подмладяваха с шейсет години.

— Да се запретнеш да сготвиш. Гладен ли си?

Момчето претегли въпроса. При мисълта за препечени филийки с масло, мармалад и пържени яйца определено усети чегъртане в стомаха, тъй че побърза да кимне.

— Добре — каза Виктор Крей. — Ти ще си помощник-готвач. Да вървим.

Роланд последва дядо си в кухнята, готов да изпълни указанията му.

— Тъй като аз съм инженерът, ще изпържа яйцата, а ти се погрижи за препечените филийки.

За броени минути дядото и внукът успяха да напълнят кухнята с дим и с неустоимия аромат на току-що приготвена закуска. После седнаха един срещу друг на кухненската маса и вдигнаха тост с чашите си, пълни с прясно мляко.

— Закуската на подрастващите — пошегува се Виктор Крей, нападайки с престорена лакомия първата си филийка.

— Вчера бях в кораба — почти прошепна Роланд и сведе очи.

— Знам — отвърна дядо му с пълна уста. — Откри ли нещо ново?

Момчето се поколеба за миг, остави чашата си и погледна стареца, който се опитваше да запази весело и безгрижно изражение.

— Мисля, че се случва нещо лошо, дядо — рече накрая, — нещо, което е свързано с едни статуи.

Виктор Крей усети как стомахът му се сви на топка. Престана да дъвче и остави наполовина изядената филия.

— Този мой приятел, Макс, е видял разни неща — продължи Роланд.

— Къде живее приятелят ти? — спокойно попита старецът.

— В старата къща на семейство Флайшман на плажа.

Виктор Крей бавно кимна.

— Роланд, разкажи ми всичко, което ти и приятелите ти сте видели. Моля те.

Момчето сви рамене и му разказа случките от последните два дни — от запознанството си с Макс до изминалата нощ.

Когато приключи, погледна дядо си, опитвайки се да отгатне мислите му. Старецът му се усмихна успокоително, запазил невъзмутимо изражение.

— Довърши си закуската, Роланд.

— Ама... — понечи да възрази момчето.

— Когато се нахраниш, намери приятелите си и ги доведи тук — добави старецът. — Имаме да говорим за много неща.

* * *

В 11:34 същата сутрин Максимилиан Карвър се обади от болницата, за да съобщи на децата си последните новини. Малката Ирина бавно се подобрявала, но лекарите все още не смеели да твърдят, че е вън от опасност. Алисия забеляза, че гласът на баща ѝ звучеше сравнително спокойно и реши, че най-лошото вече е отминало.

Пет минути по-късно телефонът звънна отново. Този път беше Роланд, който се обаждаше от едно кафене в града. Уговориха се да се срещнат при фара по пладне. Когато затвори слушалката, Алисия си спомни как я бе погледнал заплепен предната нощ на плажа. Усмихна се на себе си и излезе на верандата, за да съобщи новините на брат си.

Откри го да седи на пясъка, загледан в морето. На хоризонта първите искри на електрическа буря палеха фойерверки в небето. Алисия отиде на брега и седна до Макс. Съжали, че не си бе взела топъл пуловер — утрото бе студено и въздухът хапеше кожата ѝ.

— Роланд се обади — рече тя. — Дядо му иска да се види с нас.

Брат ѝ кимна мълчаливо, без да откъсва очи от морето. Далечна светкавица разкъса небосвода.

— Ти харесваш Роланд, нали? — попита Макс, като си играеше с шепата пясък, оставяйки го да изтече между пръстите му.

Алисия се замисли за миг над въпроса.

— Да — отвърна накрая. — Струва ми се, че и той ме харесва. Защо питаш, Макс?

Макс сви рамене и запрати шепата пясък към линията, където се разбиваха вълните.

— Не знам. Мислех си за онова, което каза Роланд — за войната и всичко останало. И че може би ще го призоват в армията след лятото... Е, все тая. Предполагам, че не е моя работа.

Момичето се обърна към по-малкия си брат и се опита да срещне погледа му. Той повдигаше веждите си също като Максимилиан Карвър и сивите му очи отразяваха, както винаги, едно море от нерви, бушуващо току под кожата му.

Алисия обви с ръка раменете на Макс и го целуна по бузата.

— Да влезем вътре — каза, изтръсквайки пясъка, полепнал по роклята ѝ. — Тук е студено.

IX ГЛАВА

Когато стигнаха до пътя, който водеше нагоре към фара, Макс имаше чувството, че мускулите на краката му са омекнали като масло. Преди да потеглят, Алисия бе предложила да вземе другия велосипед, който все още дремеше в сянката на навеса, но Макс отхвърли тази идея: той щеше да я откара със своето колело, както бе сторил Роланд предния ден. Само след половин километър вече се разкайваше за самохвалството си.

Сякаш предугадил какви страдания ще сполетят приятеля му по време на дългия път, Роланд ги чакаше с колелото си в началото на пътеката. Щом го видя, Макс спря и остави сестра си да слезе от велосипеда. Пое дълбоко дъх и се зае да масажира мускулите си, изтерзани от усилието.

— Като те гледам, май си се свил с четири-пет сантиметра — рече Роланд.

Макс реши да не хаби думи в отговор на тази шега. Алисия безмълвно се качи на колелото на Роланд и потеглиха отново. Брат ѝ почака няколко секунди, преди да започне да върти педалите по баира. Вече знаеше за какво щеше да похарчи първата си заплата: за мотоциклет.

* * *

Малката столова на къщата при фара ухаеше на току-що сварено кафе и тютюн за лула. Подът и стените бяха от тъмно дърво и нямаше почти никакво обзавеждане — с изключение на една огромна библиотека и разни морски уреди, чието предназначение Макс не можа да определи. Печка с дърва и маса с покривка от тъмно кадифе, обградена от няколко вехти кресла с избеляла кожа — това бе целият лукс, който Виктор Крей си бе позволил.

Роланд покани приятелите си да седнат на креслата, а сам се настани на дървен стол между тях. Почакаха около пет минути, почти без да разговарят, заслушани в стъпките на стареца на горния етаж.

Най-сетне възрастният пазач на фара се появи. Не изглеждаше така, както Макс си го бе представял. Беше среден на ръст, с бледа кожа и буйна посребрена грива, увенчаваща лице, което не издаваше истинската му възраст.

Зелените му, проникателни очи бавно обходиха лицата на брата и сестрата, сякаш се опитваха да прочетат мислите им. Макс се усмихна притеснено в отговор на изпитателния поглед. Виктор Крей му отвърна с любезна усмивка, от която лицето му грейна.

— От години не съм посрещал гости — рече пазачът на фара, сядайки на едно от креслата. — Ще трябва да извините обноските ми. Тъй или иначе, когато бях дете, мислех разните му там учтивости за голяма глупост. И все още мисля така.

— Ние не сме деца, дядо — каза Роланд.

— Всеки, който е по-млад от мен, си е направо пеленаче — отвърна Виктор Крей. — Ти трябва да си Алисия. А ти — Макс. Не се иска много ум, за да отгатне човек, а?

Алисия се усмихна топло. Познаваше стареца едва от две минути, а вече бе очарована от непринуденото му държане. Макс, от своя страна, изучаваше лицето му, като се опитваше да си го представи затворен в кулата на фара години наред — пазител на тайната на „Орфей“.

— Досещам се какво си мислите — продължи Виктор Крей. — Дали е истина всичко, което сме видели или мислим, че сме видели през последните няколко дни? Да си призная, никога не ми е минавало през ум, че ще дойде време да говоря за това с когото и да било, та дори и с Роланд. Но животът често се разминава с очакванията ни, не сте ли съгласни?

Никой не отговори.

— Добре, да преминем към същината. Най-напред трябва да ми разкажете всичко, което знаете. И като казвам всичко, имам предвид *всичко*. Дори разни подробности, които на вас може да ви изглеждат несъществени. Всичко! Разбирате ли?

Макс погледна към другите двама.

— Аз ли ще съм пръв?

Алисия и Роланд кимнаха. Виктор Крей му направи знак да започне разказа си.

* * *

През следващия половин час Макс разказа всичко, което си спомняше. Говореше, без да млъква, под внимателния поглед на стареца, който слушаше думите му без сянка от недоверие или — както очакваше Макс — изумление.

Когато момчето приключи, Виктор Крей взе лулата си и започна методично да я тъпче с тютюн.

— Бива си я историйката — промълви той. — Бива си я...

Пазачът на фара запали лулата и облак сладникав дим обгърна стаята. Дръпна бавно от специалния тютюн и се облегна в креслото си. После, гледайки и тримата приятели в очите, заговори...

* * *

— Тази есен ще стана на седемдесет и две и въпреки утехата, че не ми личат, всяка от тия години тежи на плещите ми като воденичен камък. С възрастта започваш да разбираш някои неща. Например сега вече знам, че човешкият живот се дели в общи линии на три периода. През първия изобщо не ни хрумва, че някога ще остареем, не си даваме сметка, че времето си тече и че от деня на раждането си вървим към неизбежния край. Мине ли първата младост, започва вторият период — тогава човек осъзнава колко е крехък животът и началното безпокойство полека нараства в душата като море от съмнения и неизвестност, които го съпътстват през остатъка от дните му. И най-сетне, към края на живота настъпва третият период — този на приемането и следователно на примирението и очакването. През живота си съм познавал мнозина, които зациклят на някой от тези стадии и не съумяват да продължат нататък. Това е нещо ужасно.

Виктор Крей забеляза, че и тримата са притихнали и го слушат внимателно, но по озадачените им погледи си личеше, че се питат

какво цели с тези приказки. Млъкна за миг, за да дръпне от лулата си, и се усмихна на малобройната си публика.

— Това е път, който всички трябва да се научим да следваме сами, молейки providението да ни помага да не се отклоняваме, преди да сме стигнали до края. Ако всички можехме да проумеем този простичък факт още в началото на живота си, много от мъките и страданията на този свят щяха да ни бъдат спестени. Но — и това е един от големите парадокси на вселената — за тази мъдрост узряваме тогава, когато вече е твърде късно. Край на проповедта.

Навярно се чудите защо ви разprávям всичко това. Ще ви кажа. Веднъж на милион пъти се случва някой съвсем млад да проумее, че животът е еднопосочно пътуване, и да реши, че правилата на тая игра не му понасят добре. Това е като да решиш да мамиш в игра, която не ти е по сърце. Обикновено те хващат и не можеш да хитруваш повече. Но понякога измамникът успява да постигне своето. И когато вместо с карти и зарове се играе с живота и смъртта, тогава той става наистина много опасен.

Преди сума ти време, когато бях на вашите години, животът ме сблъска с един от най-големите измамници, които някога са стъпвали на тая земя. Така и не узнах истинското му име. В бедния квартал, където живеех, всички хлапета от улицата го знаеха като Каин. Други го наричаха Принца на мъглата — мълвеше се, че винаги изниквал от гъстата мъгла, която се стелеше над уличките нощем, и преди да съмне, изчезвал отново в мрака.

Каин беше млад и хубав мъж. Никой нямаше представа откъде се е пръкнал. Всяка нощ събираше в една от кварталните улички местните момчетии — дрипави и покрити с мръсотия и сажди от фабриките — и им предлагаше договор. Всяко хлапе можеше да изрече едно желание и Каин щеше да го осъществи. В замяна искаше само едно: непрекословна лоялност. Една нощ Ангъс, най-добрият ми приятел, ме заведе на такава сбирка. Тъй нареченият Каин беше облечен като някой господин, току-що излязъл от операта, и усмивката не слизаше от устните му. Очите му като че ли променяха цвета си в тъмното, а гласът му беше глух и отмерен. Според другите момчета Каин беше чародей. Аз не бях повярвал дори на една-едничка дума от всичките истории, които се носеха за него в махалата, и нея нощ отидох на сбирката, настроен да се посмея на мнимия маг. Спомням си

обаче, че в негово присъствие желанието да го взема на подбив мигом се изпари. Щом го видях, изпитах единствено страх и, то се знае, гледах да си държа езика зад зъбите. В онази нощ неколцина от уличните хлапетии изрекоха желанията си пред Каин. Когато приключиха, той отправи ледения си поглед към ъгъла, където стояхме двамата с моя приятел Ангъс. Попита ни дали имаме някакви желания. Аз си траех, но Ангъс, за моя изненада, проговори. Същия ден баща му бе загубил работата си. Стоманолерният завод, в който се трудеха повечето от възрастните в квартала, съкращаваше работници и ги заместваше с машини, които работеха по-дълги часове, без да се оплакват. Първи бяха натирени най-устатите лидери. Бащата на Ангъс отговаряше на всички условия, за да се озове на улицата.

Ангъс имаше петима братя и сестри. Положението на голямото семейство, което живееше свряно в мизерна къща, проядена от влагата, бе наистина отчайващо. С немошен глас моят приятел събщи желанието си баща му да възстанови службата си. Каин кимна и си отиде — изчезна отново в мъглата, точно както ми бяха описвали. На следващия ден бащата на Ангъс по необясним начин се върна на работа в завода. Каин бе удържал на думата си.

Две седмици по-късно Ангъс и аз се прибирахме вкъщи, след като бяхме посетили един пътуващ панаир, разположен в покрайнините на града. Беше се стъмнило и за да не закъснеем прекалено, решихме да минем направо покрай една изоставена железопътна линия. Вървахме през местността, злокобно осветена от лунното сияние, когато от мъглата изникна силует, загърнат в пелерина, на която се виждаше шестолъчна звезда, вписана в златен кръг. Фигурата вървеше към нас по средата на изоставената линия. Това беше Принца на мъглата. Замръзнахме на място. Каин се приближи и заговори приятеля ми с обичайната си усмивка — време било да му върне услугата. Ангъс кимна, вцепенен от ужас. Каин каза, че молбата му била съвсем обикновена: ставало дума за незначително уреждане на сметки. В ония дни най-богатият човек в квартала — всъщност единственият богаташ — беше Сколимоски, полски търговец, който притежаваше магазин за облекло и хранителни стоки, откъдето пазаруваха всички. Задачата на Ангъс бе да подпали този магазин. Поръчението трябваше да бъде изпълнено следващата нощ. Приятелят ми се опита да възрази, но сякаш беше онемял. Имаше

нещо в очите на чародея, което ясно показваше, че не бе склонен да приеме нищо друго освен безпрекословно подчинение. Отиде си така, както се бе появил.

С Ангъс ударихме на бяг. Тичахме по целия път до вкъщи и когато го оставих пред вратата на дома му, сърцето ми се сви от ужасения му поглед. На следващия ден обиколих квартала да го търся, но от него нямаше и следа. Започнах да се боя, че се е накарал да извърши престъпното деяние, възложено от Каин, затова реших да дежуря пред магазина на Сколимоски, щом се свечери. Нея нощ Ангъс не се появи и магазинът на поляка не пламна. Почувствах се гузен, че съм се усъмнил в приятеля си, и си помислих, че най-доброто, което мога да направя, е да отида да го успокоя. Тъй като го познавах добре, бях сигурен, че се е скрил в дома си, треперейки като лист при мисълта за отмъщението на зловещия маг. На следващата сутрин отидох в дома на Ангъс. Той не беше там. Със сълзи на очи майка му ми каза, че цяла нощ не се е прибрал, и ме помоли да го намеря и да го доведа.

Премалял от страх, кръстосах квартала надлъж и нашир, без да пропусна ни едно от смрадливите му кътчета. Никой не беше виждал приятеля ми. На здрачаване, изтощен до краен предел и недоумяващ къде другаде бих могъл да го търся, изведнъж бях обзет от мрачно предчувствие. Върнах се при старата железопътна линия и тръгнах край релсите, които проблясваха слабо под лунната светлина. Не се наложи да вървя твърде дълго. Намерих Ангъс проснат върху релсите, на същото място, където Каин бе изплувал от мъглата преди две нощи. Потърсих пулса му, но ръцете ми не напипаха кожа — само лед. Тялото на моя приятел се бе превърнало в гротескна статуя от синкав, вдигащ пара лед, който бавно се топеше върху изоставената линия. На шията му висеше малък медальон със същия символ, който си спомних, че съм видял върху наметалото на Каин — шестолъчна звезда, вписана в кръг. Останах при Ангъс, докато чертите на лицето му се стопиха завинаги в локва от ледени сълзи, проблясваща в мрака.

Същата нощ, когато открих ужасната участ на моя приятел, магазинът на Сколимоски беше изпепелен от страшен пожар. Никога не споделих с когото и да било какво бях видял с очите си в тоя ден.

Два месеца по-късно семейството ми се премести на юг, далече от предишния ни дом. Месеците отминаваха и скоро започна да ми се струва, че Принца на мъглата е бил само един горчив спомен от

мрачните години, прекарани в сенките на онзи беден, мръсен и жесток град на моето детство... Докато го видях отново и осъзнах, че случилото се в онази нощ е било само началото.

Х ГЛАВА

— Следващата ми среща с Принца на мъглата бе няколко месеца по-късно. Една вечер баща ми, току-що повишен в длъжност главен инженер на една текстилна фабрика, заведе всички ни в голям базар с увеселителни съоръжения. Построен върху дървен кей, който се врязваше в морето, базарът напомняше приказен стъклен дворец, сякаш увиснал в небето. Когато се стъмни, многоцветните светлини, отразени във водата, бяха наистина великолепно зрелище. През живота си не бях виждал такава красота! Баща ми беше на седмото небе: бе спасил семейството си от едно бъдеще, което не предвещаващо нищо добро, и сега бе човек с положение, уважаван и с достатъчно пари в джоба, за да осигури на децата си същите развлечения, на които се радваха дечурлигата в големия град. Вечеряхме рано, след което татко раздаде на всички ни по няколко монети, за да ги похарчим за каквото намерим за добре, докато той и майка ми се разхождаха, хванати под ръка, наравно с издокараните местни жители и заможните туристи.

Бях очарован от огромното виенско колело, което се въртеше неспирно в единия край на кея — отраженията от светлините му се виждаха на няколко мили по брега. Изтичах да се наредя на опашката и докато чаках, забелязах един павилион на няколко метра встрани. Сред стрелбища и сергии с томболи ярка пурпурна светлина озаряваше загадъчната бърлога на доктор Каин — гадател, маг и ясновидец. Така поне пишеше на табелата, на която някой треторазреден драскач бе нарисувал лицето на Каин, вторачено заплашително в любопитните зяпачи, които минаваха край новото леговище на Принца на мъглата. Изображението на табелата и сенките, които пурпурната лампа хвърляше върху павилиона, му придаваха зловещ, погребален вид. Входът бе закрит със завеса с добре познатата ми шестолъчна звезда, избродирана в черно.

Сякаш омагьосан от тази гледка, напуснах опашката за виенското колело и се приближих до входа на павилиона. Тъкмо се опитвах да надникна вътре през някаква тясна пролука, когато завесата рязко се

разтвори и една облечена в черно жена с млечнобяла кожа и тъмни, пронизващи очи, ме покани с жест да вляза. Вътре, седнал зад писалище под светлината на газена лампа, видях мъжа, когото бях срещал при други обстоятелства под името Каин. Голяма тъмна котка със златисти очи се миеше в краката му.

Без да се двоумя, отидох до писалището, където ме чакаше Принца на мъглата с усмивка на уста. Още си спомням гласа му, възглух и отмерен, който изрече името ми на фона на хипнотичния звук от латерната на една въртележка, която сякаш бе много, много далече оттам...

* * *

— Виктор, драги ми приятелю — прошепна Каин. — Ако не бях гадател, щях да кажа, че съдбата е пожелала пътищата ни да се пресекат отново.

— Кой сте вие? — смотолеви младият Виктор, гледайки с крайчеца на окото си призрачната жена, която се бе отдръпнала в сенките.

— Доктор Каин. Пише си го на табелата. Дошли сме да се позабавляваме със семейството, а?

Виктор преглътна на сухо и кимна.

— Това е добре — продължи магът. — Развлечението е като лауданума — откъсва ни от мизерията и болката, па макар и за кратко.

— Не зная какво е лауданум.

— Наркотик, синко — уморено рече Каин, обръщайки поглед към един часовник, който почиваше на полицата от дясната му страна.

На Виктор му се стори, че стрелките се движат наобратно.

— Времето не съществува, затова не бива да го прахосваме. Намисли ли си желание?

— Нямам никакво желание — отвърна момчето.

Каин прихна да се смее.

— Хайде, хайде. Всички имаме не едно, а стотици желания. А животът ни поднася толкова малко шансове да ги осъществим! — Той погледна към загадъчната жена с гримаса, която явно трябваше да изразява състрадание. — Нали така, скъпа?

Жената не отговори. Изглеждаше почти като неодушевен предмет.

— Но някои хора са късметлии, Виктор — рече магът, навеждайки се над писалището. — Като теб. Защото ти можеш да направиш така, че мечтите ти да се сбъднат. Вече знаеш как става.

— Както направи Ангъс ли? — тросна се Виктор. Току-що бе забелязал нещо странно, което не можеше да избие от главата си: от началото на срещата им Каин не беше примигнал нито веднъж.

— Злополука, приятелю мой. Печална злополука — отвърна Каин с угрижен тон. — Погрешно е да се мисли, че мечтите могат да се сбъднат, без човек да предложи нещо в замяна. Не си ли съгласен, Виктор? Не би било справедливо. Ангъс се опита да изклочи от някои задължения — нещо, което не можеше да се допусне. Но всичко това е минало и заминало. Дай да си поговорим за бъдещето, за твоето бъдеще.

— Така ли постъпихте вие? — попита момчето. — Сбъднахте една своя мечта и се превърнахте в това, което сте сега? Какво трябваше да дадете в замяна?

Лукавата усмивка на Каин се стопи и той впи очи във Виктор Крей. За миг момчето се уплаши, че магът ще се нахвърли върху него и ще го разкъса на парчета. След малко обаче Каин въздъхна и се усмихна отново.

— Умен момък си ти, Виктор. Това ми харесва. Ала имаш още много да учиш. Когато си готов, отбий се пак при мен. Вече знаеш как да ме намериш. Надявам се скоро да се видим.

— Дълбоко се съмнявам — отвърна Виктор, запътил се към изхода.

Подобно на бездействаща марионетка, на която изведнъж са опънали конците, жената се раздвижи, сякаш се канеше да го изпрати. Момчето бе на няколко крачки от вратата, когато чу зад гърба си гласа на Каин.

— Още нещо, Виктор — във връзка с желанията. Помисли добре. Предложението си остава в сила. Ако ти не проявяваш интерес, може пък някой от членовете на чудесното ти щастливо семейство да има тайна мечта, която не смее да сподели. Това е тъкмо по моята част...

Без да си направи труда да отговори, Виктор побърза да излезе в нощната прохлада. Пое дълбоко дъх и се затича да намери семейството

си. Докато се отдалечаваше, смехът на доктор Каин ехтеше зад гърба му като вой на хиена, примесен с мелодията на въртележката.

* * *

До този миг Макс бе слушал като омагьосан разказа на стареца, без да дръзне да изрече дори един от хилядите въпроси, които напираха в ума му. Сякаш прочел мислите му, Виктор Крей му се закани с пръст.

— Търпение, млади човече. С времето всичко ще си дойде на мястото. Прекъсването забранено! Разбрахме ли се?

Въпреки че предупреждението беше отправено към Макс, тримата приятели кимнаха в унисон.

— Добре, добре... — промълви сякаш на себе си пазачът на фара.

* * *

— Нея нощ взех решението винаги да страня от този тип и да се опитам да изтрия от ума си всяка мисъл, свързана с него. И това съвсем не се оказа лесно. Който и да беше доктор Каин, имаше рядката способност да се впира в паметта ти като някоя от ония трески, които колкото по-усилено се мъчиш да извадиш, толкова по-дълбоко се забиват в кожата. С никого не можех да говоря за него, защото щяха да ме вземат за луд, а и в полицията не можех да отида — какво ли щях да им кажа? Дори не знаех откъде да започна. При това положение най-разумно ми се видя да не предприемам нищо. Просто оставих времето да си тече.

В новия ни дом нещата се развиваха добре и аз имах късмета да се запозная с един човек, който много ми помогна — свещеник, който ни преподаваше математика и физика в училище. На пръв поглед сякаш витаеше в облаците, но имаше рядък ум, сравним единствено с добротата му, която се опитваше да скрие зад убедителния образ на типичния смахнат учен. Той ме насърчи да уча усърдно и да открия чудесата на математиката. Не е странно, че след няколко години под

негово ръководство ясно си пролича, че призванието ми е да се занимавам с наука. Отначало исках да следвам стъпките му и да се посветя на учителството, но преподобният отец хубавичко ме накастри и каза, че трябва да се запиша в университета, да уча физика и да стана най-добрият инженер, когото тази страна някога е виждала. В противен случай никога нямало да ми проговори.

Именно той ми издейства стипендия за университета и насочи живота ми към руслото, което трябваше да поеме. Почина една седмица преди да се дипломирам. Вече не се срамувам да кажа, че страдах за загубата му също толкова — или дори повече, — колкото и за загубата на собствения ми баща. В университета се сприятелих с човека, благодарение на когото щях отново да се срещна с доктор Каин: Ричард Флайшман, млад студент по медицина от неприлично богато (поне в моите очи) семейство. Това всъщност бе бъдещият доктор Флайшман, който след години щеше да построи къщата на плажа.

Беше буен, невъздържан младеж; свикнал нещата винаги да се нареждат според желанията му, ако се случеше планове му да се объркат, го обземаше ярост. Сближи ни една прищявка на съдбата: и двамата се влюбихме в една и съща жена — Ева Грей, дъщерята на най-непоносимия и тираничен преподавател по химия в кампуса.

Отначало и тримата излизахме заедно, а в неделите ходехме на излети, стига да не ни попречеше деспотът Тиъдър Грей. Ала това споразумение не изтрая дълго. Най-любопитното е, че Флайшман и аз, вместо да се превърнем в съперници, станяхме неразделни другари. Всяка вечер, щом върнехме Ева в бърлогата на оня людоед, баща ѝ, се прибирахме заедно, знаейки, че — рано или късно — единият от двамата ни ще отпадне от играта.

Докато не дойде този ден, прекарахме така двете най-хубави години от моя живот. Но всяко нещо на този свят си има край. Краят на нашето неразлъчно трио настъпи в нощта на дипломирането. Бях постигнал всевъзможни успехи, но душата ми бе попарена от загубата на стария ми наставник. И въпреки че не пиех, Ева и Ричард решиха, че тази вечер непременно трябва да ме напият, за да прогонят меланхолията ми. Излишно е да казвам, че людоедът Тиъдър (който, макар и глух като пън, сякаш чуваше и през стените, когато му изнасяше) разкри нашия план и вечерта двамата с Флайшман се

оказахме сами в една съмнителна кръчма, където се напихме до козирката, хвалейки и превъзносяйки обекта на нашата невъзможна любов — Ева Грей.

Същата нощ, докато се клатушкахме и препъвахме към кампуса, някакъв пътуващ панаир сякаш изникна от мъглата край железопътната гара. Убедени, че една обиколка с въртележката ще е най-подходящият цяр за състоянието ни, двамата с Флайшман се запътихме към панаира и в крайна сметка се озовахме пред павилиона на доктор Каин — гадател, маг и ясновидец, както все още пишеше на зловещата му табела. Тогава на Флайшман му дойде бляскавата идея да влезем и да помолим ясновидеца да ни разкрие загадката: кой от двамата ни ще е избраникът на Ева? Колкото и да бях замаян от пиенето, все още имах достатъчно здрав разум, за да не вляза, но не ми достигнаха сили да възпра моя приятел, който се втурна решително в павилиона.

Предполагам, че съм припаднал, защото следващите часове ми се губят. Когато дойдох на себе си, измъчван от свирепи главоболие, двамата с Флайшман се бяхме проснали върху някаква стара дървена пейка. Зазоряваше се и фургоните на панаира бяха изчезнали яко дим, сякаш светлините, глъчката и тълпата от предната нощ са били просто илюзия, родена от замъглените ни от алкохола мозъци. Станахме и огледахме пустата местност около нас. Попитах моя приятел дали си спомня нещо от изминалата нощ. Говорейки с явно усилие, Флайшман ми каза, че е сънувал как влязъл в павилиона на някакъв гадател и на въпроса кое е най-силното му желание, отговорил, че желае да спечели любовта на Ева Грей. После се разсмя и взе да ръси шеги за чудовищния ни махмурлук, убеден, че нищо от разказаното не се е случило в действителност.

Два месеца по-късно Ева Грей и Ричард Флайшман се ожениха. Дори не ме поканиха на сватбата. Нямаше да ги видя отново цели двайсет и пет години.

* * *

— Един дъждовен зимен ден някакъв мъж с шлифер ме проследи от кабинета ми до вкъщи. От прозореца на столовата видях, че непознатият все още стои отвън и наблюдава дома ми. След кратко

колебание излязох на улицата, решен да разкрия загадъчния шпионин. Оказа се Ричард Флайшман, зъзнец от студ и с лице, повехнало от годините. Имаше поглед на човек, който е бил преследван през целия си живот. Запитах се от колко ли месеца не бе спал някогашният ми приятел. Поканих го да влезе и му предложих горещо кафе. Без да дръзне да ме погледне в очите, той заговори за онази далечна нощ, погребана в павилиона на доктор Каин.

Не ми беше до любезности и направо го попитах какво е поискал Каин в замяна на обещанието да сбъдне желанието му. С лице, изкривено от страх и срам, Флайшман падна на колене пред мен, разрида се и ме замоли за помощ. Не обърнах внимание на сълзите му и настоях да ми отговори. Какво бе обрекъл на доктор Каин в замяна на услугите му? „Първородния си син — отвърна той. — Обещах му първородния си син...“

* * *

Флайшман ми призна, че години наред давал на съпругата си — без нейно знание — средство против зачеване. Ала с течение на времето Ева Флайшман изпаднала в дълбока депресия и липсата на тъй желаното от нея дете превърнала брака им в същински ад. Ричард бе започнал да се бои, че ако Ева не зачене, скоро ще изгуби разсъдъка си — или, сразена от толкова тъга, ще угасне бавно като свещ, останала без кислород. Каза ми, че нямало към кого друго да се обърне, и ме замоли за прошка и съдействие. В крайна сметка се съгласих да му помогна — не заради него, а заради привързаността, която все още изпитвах към Ева Грей, и в памет на някогашната ни дружба.

Същата нощ изгоних Флайшман от дома си, но намеренията ми бяха съвсем различни от онова, което си представяше човекът, когото някога бях смятал за приятел. Последвах го под дъжда и прекосих града, вървейки по дирите му. За миг се запитах защо правех това. Ала стомахът ми се обръщаше при самата мисъл, че Ева Грей, която ме бе отхвърлила, когато и двамата бяхме толкова млади, трябваше да даде нероденото си дете на онзи коварен магьосник. Това бе достатъчно да ме накара да се изправя отново пред доктор Каин, макар че младостта ми си бе отишла и ясно осъзнавах, че този път може и да пострадам.

Лутанията на Флайшман ме отведоха до новото леговище на моя стар познат, Принца на мъглата. Сега се подвизаваше в пътуващ цирк и, за моя изненада, се бе отказал от ранга си на гадател и ясновидец, за да приеме нова роля — по-скромна, но напълно съзвучна с неговото чувство за хумор. Беше пременен като клоун с лице, боядисано в бяло и червено, но очите му с променливия си цвят биха го издали дори под несметни количества грим. Циркът на Каин бе издигнал знаме с шестолъчната звезда, а самият маг се бе обградил със свита от зловещи съучастници, които явно използваша облика на пътуващи панаирджии, за да прикриват някакви тъмни дела. Шпионирах този цирк в продължение на две седмици и скоро установих, че протритата и пожълтяла шатра криеше опасна шайка от измамници, престъпници и крадци, които грабеха на поразия навсякъде, откъдето минеха. Открих също така, че непридирчивият вкус, проявен от доктор Каин при избора на робите му, бе довел до поредица от въпиещи престъпления, изчезвания и кражби, които не бяха останали незабелязани от местната полиция, надушваща вонята на поквара, излъчвана от тази призрачна трупа.

Каин, естествено, осъзнаваше сериозността на положението и бе решил да се махне от страната заедно с приятелите си, без да губи време. Това обаче трябваше да стане дискретно, а бе желателно да се избегнат и досадните полицейски процедури. И тъй, възползвайки се от един комарджийски дълг, поднесен му като на тепсия поради глупостта на холандския капитан, доктор Каин успя да се качи на борда на „Орфей“. А покрай него се качих и аз.

И досега не мога да си обясня онова, което се случи в нощта на бурята. Ураганен вятър повлече „Орфей“ към брега и го запрати върху скалите, отваряйки такава пробойна в корпуса, че корабът потъна за броени минути. Аз се бях скрил в една от спасителните лодки, която се откъсна, когато „Орфей“ заседна, и бе изхвърлена от вълните на брега. Това бе единствената причина, поради която оцелях. Каин и неговите авери пътуваха в трюма, скрити под сандъци заради опасения от евентуална проверка по средата на пътуването. Предполагам, че когато ледената вода е нахлула в недрата на кораба, дори не са разбрали какво става...

* * *

— Телата обаче не са били намерени — обади се най-сетне Макс. Виктор Крей поклати глава.

— При такива силни бури морето нерядко отнася удавниците — рече пазачът на фара.

— Но в крайна сметка ги връща, дори и след много дни — изтъкна Макс. — Това съм го чел.

— Не вярвай на всичко, което четеш — каза старецът, — макар че в случая е истина.

— Какво може да е станало тогава? — попита Алисия.

— Години наред си имах една теория, в която самият аз не вярвах докрай. Но сега сякаш всичко я потвърждава...

* * *

— Бях единственият оцелял от коработопиенето. И все пак, когато дойдох на себе си в болницата, осъзнах, че се е случило нещо странно. Реших да построя фара и да остана да живея тук, но тази част от историята вече ви е известна. Знаех, че онази буря не е унищожила доктор Каин; изчезването му бе само временно оттегляне. Затова останах тук през всички тези години. След време, когато родителите на Роланд загинаха, го прибрах да живее при мен, а той от своя страна бе едничката ми компания в моето отшелничество.

Ала това не е всичко. След няколко години допуснах друга фатална грешка. Опитах се да се свържа с Ева Грей. Защо ли? Вероятно исках да узная дали всички изпитания, през които бях преминал, са имали някакъв смисъл. Флайшман ме изпревари — бе узнал къде се намирам и ме посети. Разправих му какво се е случило и разказът ми сякаш го освободи от всички призраци, които го бяха измъчвали с години. Той реши да построи къщата на плажа, а скоро след това се роди и малкият Джейкъб. Тези бяха най-хубавите години от живота на Ева — до смъртта на детето.

В деня, в който Джейкъб Флайшман се удави, разбрах, че Принца на мъглата никога не си е отивал. Бе се спотайвал в сенките,

изчаквайки търпеливо, без да бърза, някоя сила да го върне в света на живите. А няма нищо по-силно от едно обещание...

ХІ ГЛАВА

Когато старият пазач на фара приключи разказа си, часовникът на Макс показваше, че остават няколко минути до пет часа. Навън слаб дъждец ръмеше над залива, а вятърът, който духаше откъм морето, блъскаше настойчиво кепенците на прозорците.

— Задава се буря — рече Роланд, оглеждайки оловния хоризонт.

— Макс, време е да се прибираме. Татко ще се обади скоро — промълви Алисия.

Брат ѝ кимна неохотно. Трябваше да обмисли внимателно всичко, което им бе разказал старецът, и да се опита да подреди късовете от мозайката. Усилието да си припомни тази история бе потопило Виктор Крей в безучастно мълчание и той се взираше пред себе си с отсъстващо изражение.

— Макс... — настоя Алисия.

Макс стана и безмълвно махна за сбогом на стареца, който му отвърна с леко кимване. Роланд погледа дядо си няколко секунди, после излезе с приятелите си навън.

— И сега какво? — попита Макс.

— Не зная какво да мисля — сви рамене Алисия.

— Не вярваш ли в тази история? — попита брат ѝ.

— Не е много за вярване — отвърна тя. — Трябва да има някакво друго обяснение.

Макс погледна въпросително към Роланд.

— Ти също ли не вярваш на дядо си, Роланд?

— Да ти кажа честно, и аз не знам какво да вярвам — отвърна момчето. — А сега да тръгваме, ще дойда с вас, преди бурята да ни настигне.

Алисия се качи на велосипеда на Роланд и двамата поеха по обратния път без повече приказки. Макс се обърна да погледне за миг къщата при фара и се зачуди дали бе възможно дългите самотни години, прекарани на стръмното възвишение, да са накарали Виктор Крей да съчини тази зловеща приказка, в която той самият несъмнено

вярваше. Остави хладния дъждец да освежи лицето му, после се качи на колелото си и потегли надолу.

Историята на Каин и Виктор Крей бе все така ярка в мислите му, когато стигна до пътя, който се виеше покрай залива. Докато въртеше чевръсто педалите под дъжда, Макс започна да подрежда фактите по единствения начин, който му изглеждаше правдоподобен. Дори ако допуснеше, че всичко, казано от стареца, е вярно — което бе трудно да се приеме, — ситуацията си оставаше неизяснена. Един могъщ чародей, прекарал много години в летаргия, като че ли бавно се връщаше към живота. В този ред на мисли, смъртта на малкия Джейкъб Флайшман бе първият признак за пробуждането на Каин. И все пак нещо в цялата история, която пазащът на фара бе крил толкова дълго, някак не се връзваше.

Небето пламна от първите светкавици и вятърът захвана да плюе едри капки дъжд в лицето на Макс. Той ускори темпото, въпреки че краката му още не се бяха възстановили от сутрешния маратон. Оставаша му около два километра до къщата на плажа.

Макс съзнаваше, че не би могъл просто да приеме разказа на стареца, сякаш той обясняваше всичко. Призрачното присъствие на статуите в градината и събитията от първите няколко дни в градчето показваха, че се е задействал някакъв зловещ механизъм и че никой не би могъл да предскаже какво ще се случи тепърва. С помощта на Алисия и Роланд или без нея, Макс бе решен да продължи разследванията си и да разнищи загатката докрай, започвайки с онова, което като че ли водеше право към сърцевината ѝ: филмите на Джейкъб Флайшман. Колкото повече прехвърляше историята в ума си, толкова повече се убеждаваше, че Виктор Крей не им бе казал цялата истина. Това бе ясно като бял ден.

* * *

Алисия и Роланд чакаха на верандата, когато Макс, прогизнал до кости, остави колелото си в гаража и изтича да се скрие от проливния дъжд.

— Това се случва за втори път тая седмица — разсмя се Макс. — Ако я карам така, ще се свия от водата. Нали не мислиш да се връщаш

сега, Роланд?

— Боя се, че ще трябва — отвърна приятелят му, загледан в плътната завеса на дъжда, който плющеше яростно. — Не ми се иска да оставям дядо сам.

— Вземи поне една мушама — рече Алисия. — Иначе ще пипнеш пневмония.

— Няма нужда, свикнал съм. Пък и това е лятна буря, бързо ще премине.

— Гласът на опита — пошегува се Макс.

— Ами да...

Тримата приятели се спогледаха мълчаливо.

— Май ще е най-добре да не се връщаме към темата до утре — предложи Алисия след малко. — Един здрав сън ще ни помогне да видим нещата много по-ясно. Поне така казват хората.

— И кой ще спи тая нощ след такава история? — възрази Макс.

— Сестра ти има право — рече Роланд.

— Подмазвач! — подразни го Макс.

— За да сменим темата, утре мислех да отида пак да се гмуркам при кораба. Може би ще успея да си намеря секстанта, който някой изпусна оня ден... — каза приятелят му.

Макс се опита да измисли съкрушителен отговор, с който да подчертае, че намира идеята за много лоша, но Алисия го изпревари.

— Там ще бъдем — тихо рече тя.

Някакво шесто чувство подсказа на брат ѝ, че бе употребила множество число само от куртоазия.

— До утре тогава — отвърна Роланд, без да откъсва блесналия си поглед от Алисия.

— Ехо, и аз съм тук — напевно рече Макс.

— До утре, Макс. — Роланд вече се бе запътил към колелото си.

Братът и сестрата го гледаха как потегли в бурята. Останаха на верандата, докато силуетът му не се изгуби в далечината.

— Трябва да си сложиш сухи дрехи, Макс. Докато се преобличаш, ще спретна нещо за вечеря — предложи Алисия.

— Ти ли бе? — тросна се момчето. — Ти не умееш да готвиш.

— Че кой говори за готвене, господинчо? Това да не ти е хотел? Хайде, влизай! — рече сестра му с лукава усмивка.

Макс реши да последва съвета ѝ и влезе вътре. Отсъствието на Ирина и на родителите им засилваше усещането, което му бе внушила къщата още от първия ден — че е натрапник в чужд дом. Докато се качваше по стълбите към стаята си, изведнъж си даде сметка, че от няколко дни не бе виждал противната котка на по-малката си сестра. Това не му се стори голяма загуба и тази мисъл изхвъркна от главата му така бързо, както бе дошла.

* * *

Вярна на думата си, Алисия не изгуби в кухнята дори секунда повече от необходимото. Намаза няколко филии ръжен хляб с масло и мармалад и наля две чаши мляко.

Когато Макс видя подноса с тъй наречената вечеря, изражението му бе по-красноречиво от всякакви думи.

— Да не съм чула гък! — заплаши го сестра му. — Не съм дошла на този свят, за да готвя.

— Не думай — отвърна Макс, който бездруго не беше особено гладен.

Вечеряха мълчаливо, очаквайки всеки момент да им се обадят с новини от болницата, но телефонът не иззвъня.

— Може да са ни търсили одеде, когато бяхме при фара — предположи Макс.

— Може — промълви Алисия.

По лицето ѝ се четеше загриженост.

— Ако беше станало нещо, щяха да се обадят пак — успокои я момчето. — Всичко ще е наред, ще видиш.

Сестра му го погледна с вяла усмивка, потвърждавайки вродената способност на Макс да утешава другите с доводи, в които той самият не вярваше.

— Вероятно е така — съгласи се тя. — Май ще отида да си легна, а ти?

Макс пресуши чашата си и посочи към кухнята.

— Ей сега ще се кача, но най-напред ще хапна още нещо. Умирам от глад — излъга той.

Щом чу как Алисия затвори вратата на стаята си, Макс остави чашата и се отправи към гаража в търсене на още филми от личната колекция на Джейкъб Флайшман.

* * *

Макс включи прожектора и лъчът светлина заля стената с един неясен образ, който изглеждаше като сбор от някакви символи. Картината бавно дойде на фокус и момчето осъзна, че това бяха просто цифри, разположени в кръг — всъщност гледаше циферблата на часовник. Стрелките му бяха неподвижни и хвърляха идеално очертана сянка, от което можеше да се заключи, че кадърът е заснет на ярко слънце или под някакъв силен източник на светлина. Филмът продължи да показва циферблата, докато — отначало бавно, а после с нарастваща скорост — стрелките започнаха да се въртят наобратно. Човекът, държащ камерата, явно отстъпи назад и сега зрителят можеше да види, че часовникът бе окачен на верижка. Ново отдръпване на около метър и половина показва, че въпросната верижка висеше от една бяла ръка. Ръката на статуя.

Макс тутакси позна градината със статуите, заснета и в първия филм на Джейкъб Флайшман, който бяха гледали преди няколко дни. И този път разположението на статуите бе по-различно, отколкото си го спомняше. Камерата отново започна да се движи по тях без пауза, както и в първия филм. На всеки два метра обективът се спираше върху лицето на някоя от фигурите. Момчето огледа едно по едно застиналите изражения на зловещата циркова трупа. Представи си как членовете ѝ напразно се борят за живота си в непрогледния мрак на трюма на „Орфей“, докато ледената вода ги залива неумолимо.

Накрая камерата бавно се приближи към фигурата, увенчала центъра на шестолъчната звезда. Клоунът. Доктор Каин. Принца на мъглата. В нозете му Макс забеляза неподвижната фигура на котка, протегнала ноктестата лапа във въздуха. Макс не помнеше да я е виждал при посещението си в градината и бе готов да се обзаложи, че обезпокоителната прилика между каменното животно и създанието, което Ирина бе прибрала от гарата, не е плод на случайността. Докато гледаше тези образи, а дъждът навън тропаше по стъклата и бурята се

отдалечаваеше навътре към сушата, никак не бе трудно да повярва в историята, която пазачът на фара им бе разказал същия следобед. Злокобното присъствие на тези заплашителни силуети бе достатъчно да разсее всяко съмнение, колкото и разумно да изглеждаше то.

Камерата се приближи към лицето на клоуна, спря се на около половин метър и се задържа така няколко секунди. Макс хвърли поглед към ролката и видя, че филмът отиваше към края си — оставаха само няколко метра от лентата. Някакво движение на екрана отново привлече вниманието му. Каменното лице мърдаше едва забележимо. Той стана и отиде до стената, върху която се прожектираше филмът. Зениците на каменните очи се разшириха, а устните бавно се извиха в жестока усмивка, оголвайки редица зъби, дълги и остри като на вълк. Макс усети буца в гърлото си.

Само след миг образът изчезна и момчето чу звука от ролката, която се извъртя докрай. Филмът беше свършил.

Макс изключи прожектора и пое дълбоко дъх. Сега вече вярваше на всяка дума, казана от Виктор Крей, но от това съвсем не се почувства по-добре — точно обратното. Качи се в стаята си и затвори вратата зад гърба си. През прозореца можеше да види смътно в далечината градината със статуите. И този път каменното заграждение тънеше в гъста и непроницаема мъгла.

Тази нощ обаче танцуващият мрак сякаш не идваше от гората, а извираше от самия него. Докато се мъчеше да прогони от ума си лицето на клоуна и да заспи, Макс си помисли, че мъглата бе всъщност леденият дъх на доктор Каин, който чакаше с усмивка часа на своето завръщане.

ХІІ ГЛАВА

На следващата сутрин Макс се събуди с усещането, че главата му е пълна с желе. Съдейки по това, което се виждаше през прозореца, денят обещаваше да е ясен и слънчев. Надигна се лениво и взе джобния си часовник от нощното шкафче. В първия миг си помисли, че часовникът се е повредил. Поднесе го към ухото си и се увери, че механизмът работеше отлично, което означаваше, че самият Макс бе излязъл от строя. Беше дванайсет на обяд.

Скочи от леглото и хукна по стълбите надолу. Върху масата в столовата имаше бележка, написана с ъгловатия почерк на сестра му:

Добро утро, Спяща красавице,

Когато четеш това, аз вече ще съм на плажа с Роланд.

Взех назаем твоето колело, надявам се, че нямаш нищо против. Понеже видях, че снощи си бил „на кино“, реших да не те будя. Татко се обади рано сутринта и каза, че още не знаят кога ще могат да се приберат вкъщи. Ирина е все така, но според докторите вероятно ще излезе от комата до няколко дни. Убедих татко да не се тревожи за нас (което хич не беше лесно).

Впрочем, няма нищо за закуска.

Ще бъдем на плажа. Приятни сънища...

Алисия

Макс прочете бележката три пъти, преди да я остави отново на масата. Изтича на горния етаж и бързо си изми лицето. Навлече чифт плувки и синя риза и отиде до гаража да вземе другия велосипед. Преди да стигне до крайбрежния път, стомахът му вече надаваше вопли за сутрешния си порцион. Когато наближи градчето, Макс се отклони и пое към пекарницата на главния площад. Уханието, което се долавяше още на петдесет метра от нея — а и одобрителното

къркорене на стомаха му — потвърди, че е поел в правилната посока. След три кексчета и два шоколадови десерта потегли отново към плажа с блажена усмивка на лицето.

* * *

Колелото на Алисия бе облегло на стойката край пътя, който водеше към плажа и колибата на Роланд. Макс остави своя велосипед до този на сестра си и си помисли, че — макар и градчето да не изглеждаше свърталище на крадци — няма да е зле да купи няколко вериги с катинар. Спря се за миг да погледне фара на стръмнината, после тръгна към плажа. Малко преди края на тревясалата пътека, която водеше към заливчето, изведнъж се закова на място.

На около двайсет метра по-нататък Алисия бе полегнала в самия край на брега, между водата и пясъка. Надвесен над нея, Роланд, който галеше хълбока ѝ, се доближи още повече и я целуна по устните. Макс се отдръпна назад и се скри зад избуялите треви с надеждата, че не са го видели. Постоя неподвижно няколко секунди, като се чудеше какво да направи. Да цъфне при тях с идиотска усмивка и да им пожелае „добър ден“? Или просто да отиде да се поразходи?

Макс не бе любопитко, който обича да шпионира хората, но не можа да потисне импулса да погледне отново през високите стъбла към сестра си и Роланд. От мястото си чуваше смеха им и виждаше как ръцете на Роланд плахо изследват тялото на Алисия — с трепет, който показваше, че за пръв или най-много за втори път се намира в такава драматична ситуация. Запита се дали и на Алисия ѝ бе за пръв път и с изненада осъзна, че не знае отговора. Въпреки че бяха прекарвали целия си живот под един покрив, по-голямата му сестра си оставаше загадка за него.

Да я види така, легнала на плажа, да се целува с Роланд, бе смущаващо и напълно неочаквано. Още отначало бе доловил, че между двамата прехвърчат искри, но едно беше да си го представя, а съвсем друго — да го види със собствените си очи. Надникна още веднъж и внезапно почувства, че няма право да е там, че този момент принадлежи само на сестра му и на Роланд. Безшумно се върна при колелото си и се отдалечи от плажа.

Пътъом се зачуди дали пък не изпитваше ревност. Или може би просто години наред бе мислил за сестра си като за голямо дете, което няма никакви тайни и определено не се целува с разни момчетии. За миг се засмя на собствената си наивност и малко по малко започна да се радва на видяното. Не можеше да предскаже какво ще се случи следващата седмица или какво ще им донесе края на лятото, но поне в този ден беше сигурен, че сестра му е щастлива. А това бе много повече, отколкото можеше да се каже за нея през последните години.

Макс отиде отново до градския център и остави колелото си при общинската библиотека. Във входа имаше стара стъклена витрина, където бе изложено разписанието на работното време на библиотеката и други съобщения, включително месечната програма на единственото кино в района и карта на градчето. Макс се съсредоточи върху картата и я разучи внимателно. Обликът на градчето в общи линии съответстваше на мислената представа, която си бе изградил.

Картата показваше с най-големи подробности пристанището, центъра, северния плаж, където се намираше къщата на семейство Карвър, залива с останките на „Орфей“ и фара, спортните площадки край гарата и гробището. Една мисъл проблесна в ума на Макс като светкавица. Местното гробище! Защо по-рано не се бе сетил за това? Погледна часовника си — показваше два и десет. Метна се отново на колелото и пое по главната улица към пътя, който водеше навътре от брега към малкото гробище, където се надяваше да намери гроба на Джейкъб Флайшман.

* * *

Градското гробище беше правоъгълно заграждение, до което се стигаше по дълъг път, виещ се нагоре между високи кипариси — нищо особено оригинално. Каменните стени бяха сравнително стари и цялото място имаше обичайния вид на гробище на малко градче, където — с изключение на няколко дни в годината, без да се броят местните погребения — очевидно рядко идваха хора. Вратите бяха отворени и една ръждясала табела обявяваше времето за посещение: от девет до пет през лятото и от осем до четири през зимата. Макс не видя пазач, ако изобщо имаше такъв.

Пътувайки натам, бе очаквал да попадне в някакво мрачно, зловещо място, но яркото лятно слънце му придаваше вид на манастирска обител, където цареше спокойствие и едва доловима тъга.

Момчето остави колелото си подпряно на стената и влезе в гробищния парк. Той бе осеян със скромни гробници, които вероятно принадлежаха на утвърдените местни фамилии. Тук-там се издигаха стени с ниши за урни, които изглеждаха построени по-късно.

На Макс му бе минало през ума, че не бе изключено съпрузите Флайшман да са погребали малкия Джейкъб далече оттам, но някакво вътрешно чувство му подсказваше, че тленните останки на наследника им почиват в същото градче, в което се бе родил. Отне му почти половин час да намери гроба под сянката на два стари кипариса в единия край на гробището. Това бе малък каменен мавзолей, на който времето и дъждовете бяха придали занемарен и унил вид. Постройката напомняше тясна кабина от мрамор, почернял и зацапан от годините. Вратата от ковано желязо бе оградена от статуите на два ангела, вдигнали жални погледи към небесата. Между ръждясалите пръчки на вратата все още стърчеше китка сухи цветя, втъкната там незнайно кога.

Дълбока тъга витаеше около гробницата и макар да си личеше, че отдавна не е била посещавана, ехото на мъката и трагедията сякаш току-що бе отзвучало. Макс тръгна по застланата с камъни пътечка, която водеше към мавзолея, и спря на самия праг. Вратата беше откrehната и отвътре силно лъхаше на спарено. Наоколо цареше мъртвешка тишина. Макс хвърли последен поглед към каменните ангели, които вардеха гроба на Джейкъб Флайшман, и влезе с ясното съзнание, че ако изчака още малко, ще се изкуши да си плюе на петите.

Вътрешността на мавзолея тънеше в сумрак. Смътно се виждаше диря от увехнали цветя по пода, която свършваше при една надгробна плоча, върху която бе гравирано името „Джейкъб Флайшман“. Имаше обаче и още нещо. Под името на детето личеше символ, заел видно място върху плочата, съхраняваща останките му — познатата шестолъчна звезда, вписана в кръг.

Макс усети неприятно мравучкане по гърба и за пръв път се запита защо бе дошъл на това място сам. Зад него слънчевата светлина като че ли леко помръкна. Той извади часовника си и го погледна, разтревожен от нелепата мисъл, че може би се е забавил прекалено и

пазачът на гробището вече е затворил вратите, оставяйки го вътре. Стрелките показваха три часа и две минути. Макс пое дълбоко дъх и се помъчи да се успокои.

Огледа се за последно и след като се увери, че наоколо нямаше нищо, което да хвърли нова светлина върху историята на доктор Каин, се нагани да си тръгне. Именно в този миг осъзна, че не е сам в гробницата. Тъмен силует се движеше по тавана, пълзейки бавно и предпазливо като насекомо. Плувнал в студена пот, Макс усети как часовникът се изплъзна от пръстите му и вдигна очи нагоре. Един от каменните ангели, които бе видял на входа, вървеше с главата надолу по тавана. Фигурата се спря, втренчила поглед в момчето, отправи му кучешка усмивка и насочи обвинително пръст към него. Чертите на лицето бавно се преобразиха в познатата физиономия на клоуна, зад която се криеше доктор Каин. Макс прочете изгаряща омраза и ярост в погледа му. Прииска му се да побегне към вратата, но краката не го слушаха. След малко видението се стопи в сенките и Макс остана като парализиран в продължение на пет дълги секунди.

Щом успя да си поеме отново дъх, хукна към изхода и се метна на колелото, без да поглежда назад, докато не се отдалечи на стотина метра от вратите на гробището. Бясното въртене на педалите му помогна да овладее постепенно нервите си. Реши, че се е заблудил, че собствените му страхове са му изиграли зловеща шега. Но дори и да бе така, за момента бе просто немислимо да се върне, за да си прибере часовника. Щом се успокои, потегли отново към залива. Само че този път не търсеше сестра си и Роланд, а стария пазач на фара, комуто смяташе да зададе някои въпроси.

* * *

Старецът изслуша с голямо внимание разказа за случилото се в гробищата. Когато историята приключи, той кимна сериозно и направи знак на Макс да седне до него.

— Може ли бъда откровен с вас? — попита момчето.

— Надявам се да го сториш, млади човече — отвърна Виктор Крей. — Хайде, изплюй камъчето.

— Имам чувството, че вчера не ни разказахте всичко, което знаете. Не ме питайте защо мисля така. Просто интуиция.

Изречението на пазача на фара остана непроницаемо.

— Какво друго мислиш, Макс?

— Мисля, че тоя доктор Каин, или който и да е той, ще предприеме нещо. И то много скоро. Мисля също така, че всичко, което се случва напоследък, е само поличба за онова, което предстои.

— Онова, което предстои — повтори пазачът на фара. — Интересен начин на изразяване, Макс.

— Вижте, господин Крей — пресече го Макс, — току-що се уплаших до смърт. От няколко дни се случват много странни неща и съм сигурен, че семейството ми, вие, Роланд и самият аз сме в опасност. До гуша ми дойде от загадки!

Старецът се усмихна.

— Това ми харесва. Прямо и убедително — Виктор Крей се изсмя неохотно. — Виж, Макс, ако ви разказах вчера историята на доктор Каин, то не беше, за да ви позабавлявам или да си припомня старите времена. Направих го, за да знаете какво се случва и да си отваряте очите на четири. Ти си загрижен от няколко дни; аз от двайсет и пет години стоя при фара с една-едничка задача — да държа под око оня звяр. Това е единствената ми цел в живота. Аз също ще бъда откровен с теб, Макс. Не смятам да хвърля на вятъра двайсет и пет години само защото някой новодошъл хлапак е решил да си играе на детектив. Може би не трябваше да ви разказвам нищо. Може би ще е най-добре да забравиш какво си чул и да стоиш по-далече от онези статуи и от внука ми.

Макс искаше да възрази, но пазачът на фара го накара да замълчи с един жест на ръката.

— Разказах ви даже повече, отколкото ви трябва да знаете — заяви Виктор Крей. — Не насилвай нещата, Макс. Забрави за Джейкъб Флайшман и изгори онези филми още днес. Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. А сега се измитай оттук, младежо.

* * *

Виктор Крей гледаше как Макс се отдалечава с колелото си. Беше отправил сурови и несправедливи думи към момчето, но в душата си смяташе, че това е било най-разумното решение. Не бе могъл да заблуди умния хлапак, който бе разбрал, че старецът крие нещо, но въпреки това не подозираше от каква значимост е тайната. Събитията набираха скорост и сега, след четвърт век, в залеза на живота си Виктор Крей се чувстваше по-слаб и самотен от всякога, сблъсквайки се отново със страховете и тревогата от завръщането на доктор Каин.

Опита се да прогони горчивия спомен от цял един живот, свързан с онзи зловещ персонаж — от мръсното предградие на детството до затворничеството при фара. Принца на мъглата му бе отнел най-добрия приятел от детските години и единствената жена, която някога бе обичал; бе откраднал всяка минута от дългия му зрял живот, превръщайки го в собствената му сянка. През безкрайните нощи в кулата на фара Виктор Крей често се бе опитвал да си представи какъв щеше да бъде животът му, ако съдбата не бе пожелала да го срещне с могъщия маг. Сега знаеше, че спомените, които щяха да го съпътстват в последните му години, щяха да са само фантазии от една неизживяна биография.

Едничката му надежда беше Роланд и твърдото обещание, което сам си бе дал, че ще му осигури бъдеще далече от този кошмар. Оставаше му много малко време и силата, крепяла го преди години, вече не беше същата. Само след два дни щяха да се навършат двайсет и пет години от нощта, в която „Орфей“ бе потънал съвсем наблизко, и Виктор Крей усещаше как Каин набира сила с всяка изминала минута.

Отиде до прозореца и погледна тъмния силует на корпуса на „Орфей“, потопен в сините води на залива. Оставаха още няколко часа, преди слънцето да се скрие и да падне нощта — може би неговата последна нощ на бдение при фара.

* * *

Когато Макс влезе в къщата на плажа, бележката на Алисия все така лежеше на масата в столовата, което означаваше, че сестра му още не се е върнала и е заедно с Роланд. Празната къща усили чувството на

самота, което Макс изпитваше в този миг. Думите на пазача на фара все още отекваха в ума му. Въпреки че го бе заболяло от отношението на стареца, изобщо не му се сърдеше. Човекът несъмнено криеше нещо, но явно имаше основателна причина да се държи по този начин. Макс се качи в стаята си и се просна на леглото, като си мислеше, че цялата история е твърде голяма лъжица за неговата уста; отделните елементи на загадката бяха пред очите му, но той не знаеше как да ги сглоби.

Може би трябваше да последва съвета на Виктор Крей и да забрави всичко това, па макар и само за няколко часа. Погледна към нощното си шкафче и видя, че зарязаната книга за Коперник все още лежи върху него като разумна противоотрова на всички мистерии, които го заобикаляха. Отвори я на страницата, до която беше стигнал, и се опита да се съсредоточи върху аргументите за орбитите на планетите. По всяка вероятност Коперник би му оказал неоценима помощ при разбулването на загадката, но великият астроном очевидно бе избрал погрешна епоха за престоя си на този свят. В една безкрайна вселена имаше твърде много неща, които човешкият разум не можеше да обхване.

XIII ГЛАВА

Часове по-късно, когато Макс вече бе вечерял и му оставаха само десет страници до края на книгата, до слуха му долетя шумът от велосипедите, които влязоха в предната градина. После чу приглушените гласове на Роланд и Алисия, които си шепнаха почти цял час на верандата. Някъде към полунощ Макс остави книгата на нощното шкафче и изгаси лампата. Най-сетне чу колелото на Роланд да се отдалечава по пътя и Алисия да се качва полека по стълбата. Стъпките ѝ се спряха за миг пред неговата врата, после продължиха към нейната стая. Макс чу как сестра му изу обувките си на дървения под и как изскърца леглото ѝ — явно си беше легнала. Спомни си как Роланд я целуваше същата сутрин на плажа и се усмихна в мрака. Тоя път беше сигурен, че на сестра му ще ѝ трябва много повече време, за да заспи, отколкото на него.

* * *

На следващата сутрин Макс реши да стане преди изгрев-слънце и призори вече се носеше с колелото си към градската пекарница с намерението да купи нещо вкусно за закуска и така да избегне обичайния специалитет на Алисия — хляб с масло и мармалад и мляко. В ранните часове градчето тънеше в спокойствие, което му напомняше неделните утрини в големия град. Само няколко души, които тихо се разхождаха, нарушаваха летаргичния унес на улиците, където дори и къщите със затворените си кепенци сякаш бяха заспали.

В далечината, оттатък пристанището, малкото рибарски лодки, които съставяха местната флота, тъкмо навлизаха в открито море, за да не се върнат до здрач. Хлебарят и дъщеря му, закръглена червенобузеста девойка, три пъти по-едра от Алисия, поздравиха Макс и, докато му поднасяха прясно изпечени козуначени кифли, се поинтересуваха от здравето на Ирина. Новината се беше разнесла —

очевидно местният лекар не се ограничаваше само с меренето на температура при домашните си посещения.

Макс успя да се прибере, докато закуската все още пазеше неустоимата топлина на току-що извадено от фурната печиво. Без часовника си не знаеше със сигурност колко е часът, но предполагаше, че трябва да е осем без нещо. Перспективата да чака Алисия да се събуди, за да може да закусят, не го блазнеше особено, затова реши да прибегне до хитрост. И тъй, под предлог, че носи топла закуска, пригответи един поднос с плячката си от пекарницата, мляко и чифт салфетки, и отиде до стаята на Алисия. Потропа на вратата и сънният глас на сестра му измънка отвътре нещо неразбираемо.

— Обслужване по стаите — обяви Макс. — Може ли да вляза?

Бутна вратата и влезе вътре. Алисия бе заровила главата си под възглавницата. Макс хвърли поглед към накачените по столовете дрехи и галерията от лични принадлежности на сестра му. Женските стаи винаги бяха пълна мистерия за него.

— Ще броя до пет — закани се той, — после нападам закуската.

Надушила аромата на масло, сестра му надникна иззад възглавницата.

* * *

Роланд ги чакаше на брега, обут в стар панталон с отрязани крачоли, който играеше ролята на бански костюм. До него се мъдреше малка дървена лодка, дълга най-много три метра. Наглед сякаш бе прекарала трийсет години на слънце, заседнала на някой плаж — дървото бе придобило сивкав оттенък, който оскъдните петна от излющената синя боя не можеха да скрият. При все това Роланд ѝ се любуваше, сякаш бе луксозна яхта. И докато братът и сестрата вървяха по брега, избягвайки камъните, Макс забеляза, че приятелят му е написал на носа на лодката името „Орфей II“. Явно го бе сторил същата сутрин, защото боята изглеждаше прясна.

— Откога имаш собствена лодка? — попита Алисия, сочейки рахитичния съд, в който Роланд вече бе натоварил водолазните принадлежности и две кошници с неизвестно съдържание.

— Сдобих се с нея преди три часа. Един от местните рибари се канеше да я нацепи за подпалки, но аз го убедих да ми я подари в замяна на една услуга.

— Сериозно? Според мен си му направил услуга, като си я взел — отбеляза Макс.

— Стой си на брега, щом не ти харесва — насмешливо отвърна приятелят му. — Хайде, всички на борда!

Изразът „на борда“ в случая не беше особено подходящ, но след първите петнайсет метра Макс подобри мнението си, тъй като предвижданията му за незабавно коработопане не се сбъднаха. Всъщност лодката се движеше доста добре под енергичното гребане на Роланд, подчинявайки се на всеки тласък на веслата.

— Донесъл съм едно малко изобретение, което ще ви вземе акъла — рече Роланд.

Макс погледна към покритите кошници и повдигна капака на едната с няколко сантиметра.

— Какво е това?

— Подводен прозорец — обясни Роланд. — Всъщност е просто кутия със стъклена основа. Ако я сложиш на повърхността на водата, можеш да видиш дъното, без да се потапяш — служи точно като прозорец.

Макс посочи сестра си.

— Така поне ще можеш да видиш нещо — подразни я той.

— Кой ти е казал, че смятам да стоя тук? Днес аз ще се спусна във водата — отвърна Алисия.

— Кой, ти ли? Че ти изобщо не умееш да се гмуркаш! — извика Макс, опитвайки се да я ядоса.

— Ако наричаш гмуркане онова, което направи оня ден, вярно е, че не умея — пошегува се сестра му, която не беше във войнствено настроение.

През това време Роланд продължаваше да гребе, без да участва в словесната им престрелка, и спря лодката на около трийсет метра от брега. Под тях тъмната сянка на „Орфей“ се простираше на дъното като гигантска акула, дебнеща върху пясъка.

Той отвори една от кошниците и извади ръждясала котва, прикрепена към дебело, доста разнищено въже. Когато видя на какъв хал са тези моряшки такъми, Макс предположи, че са част от сделката,

която приятелят им бе сключил, за да спаси окаяната лодка от достоен и подходящ за състоянието ѝ край.

— Внимавайте, че ще ви опръскам! — извика Роланд, хвърляйки в морето котвата. Тя се спусна отвесно, като вдигна малък облак мехурчета и завлече със себе си близо петнайсет метра от въжето.

Роланд остави течението да отнесе лодката на няколко метра, после завърза края на въжето за една малка халка, която висеше от носа. Макс хвърли подозрителен поглед към свързките на корпуса.

— Няма да потъне, Макс. Имай ми доверие — рече Роланд, като извади подводния прозорец от кошницата и го сложи на повърхността на водата.

— Същото е казал и капитанът на „Титаник“, преди да отплават — отвърна Макс.

Алисия се наведе да погледне през кутията и за пръв път видя корпуса на „Орфей“, полегнал на дъното.

— Невероятно е! — ахна тя пред подводното зрелище.

Роланд се усмихна доволно и ѝ подаде водолазни очила и чифт плавници.

— Почакай само да го видиш отблизо — рече той, докато се екипираше.

Първа във водата скочи Алисия. Седнал на ръба на лодката, Роланд погледна успокоително към Макс.

— Не се тревожи, няма да я изпускам от очи. Косъм няма да падне от главата ѝ — увери го той.

После скочи във водата и се присъедини към Алисия, която го чакаше на около три метра от лодката. Двамата помахаха на Макс и само след секунди изчезнаха в дълбините.

* * *

Под водата Роланд улови Алисия за ръка и бавно я поведе към останките на потъналия кораб. Температурата на водата леко бе спаднала в сравнение с последния път, когато се бе гмуркал, и на по-голяма дълбочина застудяването щеше да стане по-осезаемо. Роланд бе свикнал с това явление, което се случваше понякога в самото начало на лятото, особено когато студените течения от открито море нахлуеха

силно на шест-седем метра дълбочина. При това положение тутакси реши, че в тоя ден няма да позволи на приятелите си да се гмурнат с него чак до корпуса на „Орфей“ — през остатъка от лятото щеше да има предостатъчно дни, в които да предприемат такъв опит.

Алисия и Роланд плуваха над потъналия кораб и се спираха навремени, за да излязат на повърхността да поемат въздух и да погледат спокойно „Орфей“, който лежеше в призрачната светлина на дъното. Роланд усещаше колко е развълнувана Алисия и не я изпускаше от очи. Знаеше, че за да се наслади на едно безметежно гмуркане, трябва да е сам. Когато се гмуркаше с някого, още повече с новаци, не можеше да не се държи като подводна бавачка. При все това му доставяше особено удоволствие да сподели с новите си приятели този вълшебен свят, който години наред като че ли бе принадлежал само на него. Чувстваше се като екскурзовод, повел посетители на изумителна обиколка из потопена катедрала.

Подводната сцена предлагаше и други стимули. Приятно му бе да гледа как тялото на Алисия се движи под водата. При всяко загребване мускулите на торса и краката ѝ се изопваха под кожата, добила синкава бледност. Всъщност се чувстваше много по-удобно, когато я наблюдаваше така, без тя да забелязва неспокойния му поглед. Изплуваха отново да си поемат дъх и видяха, че лодката с неподвижния силует на Макс на борда се намираше на двайсетина метра. Алисия се усмихна възторжено. Роланд отвърна на усмивката ѝ, но дълбоко в себе си смяташе, че ще е най-добре да се върнат на лодката.

— Можем ли да се спуснем до кораба и да влезем в него? — попита Алисия задъхана.

Роланд забеляза, че кожата на ръцете и краката ѝ е настръхнала.

— Днес не — отвърна. — Да се връщаме при лодката.

Тя престана да се усмихва, зърнала сянка от загриженост на лицето му.

— Случило ли се е нещо?

Момчето се усмихна спокойно и поклати глава. Точно в този момент не му се говореше за подводни течения с температура от пет градуса. Изведнъж, докато гледаше как Алисия плува към лодката, сърцето му прескочи. Някаква тъмна сянка се движеше под нозете му по дъното на залива. Алисия се обърна да погледне към него. Роланд ѝ

даде знак да продължава, без да спира, после потопи главата си, за да огледа дъното.

Един черен силует, който напомняше голяма риба, се плъзгаше с лъкатушни движения около корпуса на „Орфей“. За миг Роланд си помисли, че може да е акула, но след по-внимателен поглед разбра, че е сгрешил. Заплува след Алисия, без да откъсва очи от странното създание, което като че ли ги следваше. Силуетът се извиваше в сянката на потъналия кораб, без да се излага пряко на светлината. Роланд различаваше само едно удължено тяло, подобно на голяма змия, обгърната от странни мъртворешки отблясъци. Момчето погледна към лодката, от която все още ги делиха десетина метра. Сянката под него като че ли промени посоката си и Роланд видя, че е излязла на светло и бавно се издига към тях.

Молейки се Алисия да не я е забелязала, той сграбчи момичето за ръката и заплува с всички сили към лодката. Стресната, Алисия го погледна озадачено.

— Плувай към лодката! Бързо! — извика Роланд.

Тя не разбираше какво става, но по неговото лице бе изписана такава паника, че изпълни нареждането му, без да умува или да спори. Викът на Роланд сепна и Макс, който гледаше как приятелят му и сестра му плуват отчаяно към него. Миг по-късно зърна и тъмната сянка, която се надигаше под водата.

— Мили Боже! — промълви, скован от ужас.

Роланд буташе Алисия, докато не стигнаха до корпуса на лодката. Макс побърза да сграбчи сестра си под мишниците и се опита да я издърпа на борда. Тя риташе трескаво с плавниците и при едно по-силно дръпване се стовари върху брат си във вътрешността на лодката. Роланд пое дълбоко дъх и се приготви да я последва. Когато Макс му подаде ръка, Роланд прочете по лицето на приятеля си ужас от това, което виждаше зад него. Усети как ръката му се изплъзва от хватката на Макс и нещо му подсказа, че няма да се измъкне жив от водата. Едни студени лапи сграбчиха краката му и с неудържима сила го повлякоха към дълбините.

* * *

След първите мигове на паника Роланд отвори очи и загледа нещото, което го влачеше със себе си към тъмното дъно. За момент помисли, че халюцинира, защото онова, което виждаше, не беше солидна форма, а странен силует, образуван сякаш от силно концентрирана течност. Фантастичната подвижна скулптура от вода непрекъснато се променяше, докато той се мъчеше да се изтръгне от смъртоносната ѝ прегръдка.

Водното създание се изви и обърна към Роланд призрачното клоунско лице, което неведнъж беше виждал насън. Клоунът разтвори огромните си челюсти, пълни с дълги и остри като касапски ножове зъби, и очите му се разшириха, докато станаха големи колкото чаени чинии. Роланд усети, че не му достига въздух. Създанието, каквото и да бе то, можеше да променя външността си, както му скимнеше, и намеренията му изглеждаха ясни: да завлече момчето в потъналия кораб. Докато Роланд се чудеше колко ли време ще може да задържи дъха си, преди да се предаде и да нагълта вода, видя, че светлината наоколо е изчезнала. Намираше се в недрата на „Орфей“, обграден от непрогледен мрак.

* * *

Макс преглътна с мъка, докато си слагаше водолазните очила, готвейки се да скочи във водата, за да потърси своя приятел. Знаеше, че е абсурдно да се опитва да го спаси. Първо, почти не умееше да се гмурка, а дори да беше опитен водолаз, изобщо не искаше да си представя какво щеше да стане, ако странното създание, уловило Роланд, решише да нападне и него. Въпреки всичко не можеше просто да седи със скръстени ръце в лодката и да остави приятеля си да умре. Докато си слагаше плавниците, през ума му трескаво преминаха хиляди разумни обяснения на случилото се. Роланд бе получил спазъм или пък промяната в температурата на водата му бе докарала някакъв припадък... Всяка теория бе за предпочитане пред необходимостта да приеме, че онова, което бе видял да тегли приятеля му към дълбините, е реално.

Преди да се гмурне, размени последен поглед с Алисия. По лицето на сестра му ясно се четеше борбата между желанието да

спасят Роланд и паниката от мисълта, че същата участ може да сполети и брат й. Преди здравият разум да е разубедил и двама им, момчето скочи в кристалните води на залива. Под него се простираше неясната форма на „Орфей“. Макс заплува към носа на кораба — мястото, където бе видял за последно Роланд, преди силуетът му да се изгуби във водата. През процепите в корпуса като че ли зърна примигващи светлинки, които се вливаха в едно слабо сияние, извиращо от пробива, отворен в трюма от скалите преди дваисет и пет години. Изглеждаше така, сякаш някой бе запалил стотици свещи във вътрешността на „Орфей“. Макс се отправи натам.

Когато се намираще отвесно над отвора в кораба, изплува за миг на повърхността, за да поеме въздух, после се гмурна отново, без да се помайва, докато стигна до корпуса. Преодоляването на тези десетина метра се оказа много по-трудно, отколкото си бе представял. По средата на разстоянието започна да изпитва болезнен натиск в ушите и се уплаши, че ще му се спукат тъпанчетата. Когато стигна до студеното течение, мускулите на цялото му тяло се изопнаха като стоманени въжета и трябваше здравата да рита с плавниците, за да не го повлече течението като изсъхнал лист. Сграбчи с всички сили ръба на корпуса и се помъчи да се овладее. Дробовете му горяха и знаеше, че е само на крачка от паниката. Вдигна очи към повърхността и видя малката лодчица, която му се стори безкрайно далече. Разбра, че ако не действа незабавно, цялото му усилие дотук щеше да се окаже напразно.

Сиянието сякаш извираще от трюма и Макс последва тази светлина, която разкриваше призрачното зрелище на потъналия кораб, напомнящ зловеща подводна катакомба. Навлезе в един коридор, където парцали от прокъсан брезент се люлееха във водата като медузи. В края на коридора съгледа открехната вратичка, зад която като че ли се намираще източникът на светлината. Без да обръща внимание на противните ласки на изгнилия брезент по кожата си, хвана бравата и я дръпна с цялата сила, която можа да събере.

Вратичката водеше към едно от главните хранилища на трюма. В центъра на помещението Роланд се бореше да се освободи от хватката на водното създание, което сега бе приело формата на клоуна. Светлината, която Макс бе видял, струеше от очите му — жестоки и несъразмерно големи за лицето му. Когато момчето нахълта в трюма, онази твар вдигна глава и го погледна. Макс почувства инстинктивно

желание да побегне колкото се може по-бързо, но гледката на пленения му приятел го накара да остане срещу тези очи, пълни с дива ярост. Лицето на създанието се промени и Макс позна каменния ангел от гробището.

Тялото на Роланд престана да се гърчи и се отпусна безжизнено. Създанието го пусна и Макс, без да чака реакцията му, доплува до приятеля си и го хвана за ръката. Роланд беше в безсъзнание. Ако не го измъкнеше на повърхността за броени секунди, щеше да загине. Макс го задърпа към вратичката, но в този миг изчадието с тяло на клоун и лице на ангел се хвърли към него, оголило дълги зъби и остри нокти. Макс го цапардоса и юмрукът му премина през лицето на създанието. Беше просто вода, но толкова студена, че самият ѝ допир до кожата причиняваше пърлеща болка. Доктор Каин за пореден път показваше своите фокуси.

Момчето отдръпна ръката си и привидението изчезна, а заедно с него и светлината. Използвайки малкото въздух, който му бе останал, Макс задърпа Роланд по коридора, за да напуснат корпуса. Когато се измъкнаха оттам, дробовите му сякаш щяха да се пръснат. Неспособен да задържи дъха си дори секунда повече, изпусна целия въздух, който бе събрал. Сграбчи отпуснатото тяло на Роланд и заплува с всички сили към повърхността, като си мислеше, че самият той всеки миг ще изгуби съзнание.

Агонията на последните няколко метра му се стори безкрайна. Когато най-сетне изскочи на повърхността, сякаш се бе родил отново. Алисия се хвърли във водата и заплува към тях. Макс пое дълбоко дъх няколко пъти, борейки се с пронизващата болка в гърдите. Не беше лесно да намъкнат Роланд в лодката и Макс забеляза, че докато се мъчеше да повдигне инертното му тяло, сестра му изподра ръцете си в грапавия дървен ръб.

Когато най-сетне успяха да качат приятеля си на борда, те го сложиха по корем и взеха да го натискат по гърба, за да могат дробовите му да изхвърлят водата, която бе погълнал. Плувала в пот и с окървавени ръце, Алисия сграбчи Роланд и се опита да го накара да диша. Накрая тя пое дълбоко дъх и, запушвайки ноздрите на момчето, вкара енергично целия този въздух в устата му. Наложил се да повтори това пет пъти, преди тялото на Роланд да реагира с рязък гърч, след което той започна да плюе морска вода, разтърсван от конвулсии.

Най-сетне отвори очи и прежълтялото му лице взе много бавно да възвръща цвета си. Макс му помогна да се надигне и Роланд постепенно задиша нормално.

— Добре съм — измънка той и вдигна ръка в опит да успокои приятелите си.

Алисия отпусна ръце и избухна в плач, хлипайки така, както брат й никога не бе я чувал да прави дотогава. Макс изчака няколко минути Роланд да се съвземе достатъчно, за да може да се крепи сам в седнало положение; после хвана веслата и загреба към брега. Роланд го гледаше безмълвно. Беше му спасил живота. Макс знаеше, че този поглед, изпълнен с отчаяние и признателност, винаги ще го съпътства.

* * *

Братът и сестрата сложиха Роланд на леглото в неговата плажна колиба и го завиха с одеяла. Никой от тях нямаше желание да разговаря за случилото се, поне за момента. Заплахата на Принца на мъглата за пръв път бе добила болезнено осезаема форма и трудно можеха да намерят думи, за да изразят цялата тревога, която изпитваха в тези мигове. Здравият разум им подсказваше, че ще е най-добре да се погрижат за непосредствените си нужди — и точно това направиха. Роланд държеше в колибата си аптечка за първа помощ, която Макс използва, за да почисти раничките по ръцете на сестра си. Роланд заспа след няколко минути. Алисия го наблюдаваше с разстроено изражение.

— Ще се оправи. Просто е изтощен, това е всичко — успокои я Макс.

Алисия погледна брат си.

— Ами ти? Спаси му живота — рече тя с глас, който издаваше колко е развълнувана. — Никой не би могъл да стори това, което направи ти, Макс.

— Той щеше да направи същото за мен — отвърна брат й, който предпочиташе да не обсъжда тази тема.

— Как се чувстваш?

— Да ти кажа ли честно? — попита Макс.

Сестра му кимна.

— Струва ми се, че ще повърна — усмихна се той. — По-зле не съм бил през целия си живот.

Тя го прегърна с всички сили. Макс остана неподвижен, с отпуснати ръце, не знаейки дали това бе изблик на сестринска обич или закъсняла реакция на ужаса, който бе преживяла оде, докато се мъчеха да свестят Роланд.

— Обичам те, Макс — прошепна Алисия. — Чуваш ли какво ти казвам?

Объркан, той не отговори. Сестра му го освободи от прегръдката си и се извърна към вратата на колибата, обръщайки му гръб. Макс забеляза, че се е разплакала.

— Никога не го забравяй, братчето ми — промълви тя. — А сега поспи малко. И аз ще направя същото.

— Заспя ли сега, изобщо няма да мога да стана — въздъхна Макс.

Пет минути по-късно тримата приятели вече спяха дълбоко в плажната колиба и нямаше сила на света, която да ги събуди.

XIV ГЛАВА

Здрачаваше се, когато Виктор Крей спря на стотина метра от къщата на плажа, която семейство Карвър бяха избрали за свой дом. Същата къща, където единствената жена, която бе обичал в действителност, Ева Грей, бе родила Джейкъб Флайшман. Гледката на бялата фасада отвори в душата му стари рани, които бе смятал за отдавна заздравели. Не светеха никакви лампи и мястото изглеждаше пусто. Пазачът на фара предположи, че младежите все още са в градчето заедно с Роланд.

Продължи напред и мина през бялата ограда. Същата врата и същите прозорци, които си спомняше отлично, проблясваха под последните слънчеви лъчи. Старецът прекоси градината, излезе в задния двор и пое през полето, което се простираше зад къщата. В далечината се издигаше гората, а на границата с нея бе градината със статуите. Отдавна не бе идвал на това място и сега се спря отново, за да го погледа отдалече, изпълнен с боязън от онова, което се криеше зад стените му. Гъста мъгла пълзеше към него през тъмните пръчки на металната врата.

Виктор Крей бе уплашен и усещаше тежестта на годините си по-ясно от всякога. Гризеше го същият страх, който бе изпитал преди десетилетия в тесните улички на онова индустриално предградие, където чу за пръв път гласа на Принца на мъглата. Сега, в заника на живота му, кръгът сякаш се затваряше и с всеки нов обрат на играта старецът чувстваше, че не са му останали печеливши карти за финалното залагане.

Пазачът на фара се отправи с решителни стъпки към входа на градината. Мъглата, която извираше отвътре, не след дълго го покри до пояс. Той пхна трепереща ръка в джоба си, извади стария си револвер — старателно зареден преди тръгване — и един силен фенер. С оръжието в ръка влезе в заграждението, запали фенера и освети градината. Снопът светлина разкри необичайна гледка. Виктор Крей свали оръжието и потърка очи, мислейки, че е станал жертва на

халюцинация. Нещо се бе объркало — или най-малкото, не това бе очаквал да завари. Разсече отново мъглата с лъча на фенера. Не се заблуждаваше: градината със статуите беше празна.

Объркан, старецът се приближи да огледа изоставените пиедестали. Докато се опитваше да подреди мислите си, дочу далечния тътен на нова буря, която се задаваше, и вдигна очи към хоризонта. Покров от тъмни, заплашителни облаци се разстилаше над морето като мастилено петно в басейн. Светкавица разцепи небесата и ехото на гърма достигна до брега като барабанен ек, обявяващ началото на битка. Виктор Крей се заслуша в рева на бурята, която се надигаше в морето, и най-сетне, спомняйки си, че е видял същото зрелище на борда на „Орфей“ преди двайсет и пет години, разбра какво щеше да се случи.

* * *

Макс се събуди, облян в студена пот. Трябваша му няколко секунди, за да разбере къде се намира. Сърцето му препускаше бясно като пърпорещ мотоциклет. На няколко метра от себе си видя познато лице — Алисия, заспала до Роланд — и си спомни, че е в плажната колиба. Бе готов да се закълне, че е подремнал само няколко минути, макар че всъщност беше спал почти цял час. Надигна се тихо и излезе навън да подиша чист въздух, докато тревожните образи от един кошмар, в който той и Роланд оставаха пленени в корпуса на „Орфей“, започнаха да избледняват в ума му.

Плажът беше пуст и приливът бе отнесъл лодката на Роланд в открито море, където течението скоро щеше да я подхване и малкият съд щеше да се изгуби безвъзвратно в необятния океан. Макс се спусна до брега и намокри лицето и раменете си с хладната морска вода. После отиде до един завой, където се образуваше малко заливче, и седна на скалите с крака, потопени във водата, като се надяваше да си възвърне спокойствието, което сънят не бе успял да му даде.

Долавяше, че зад събитията от последните дни се крие някаква логика. Усещането за надвиснала опасност бе съвсем осезаемо и появите на доктор Каин зачестяваха. С всеки изминал час присъствието му като че ли набираше мощ. В очите на Макс всичко бе

част от сложен механизъм, чиито елементи се сглобяваха бавно, но сигурно, а в самия му център бе печалната история на Джейкъб Флайшман. Всичко сочеше натам — от тайнствените посещения в градината със статуите, които бе видял в старите филми, та до онова неописуемо създание, което за малко не ги бе погубило същия следобед.

Случилото се в тоя ден подсказваше, че не могат да си позволят лукса да чакат нова среща с доктор Каин, за да предприемат някакви действия; трябваше да го изпреварят и да се опитат да предвидят каква ще е следващата му крачка. За Макс имаше само един начин да разбере това: да проследи дирята, която Джейкъб Флайшман бе оставил преди години във филмите си.

Без да си прави труда да буди сестра си и Роланд, той се качи на колелото си и се отправи към къщата на плажа. В далечината, над линията на хоризонта, една тъмна точка изникна от нищото и започна да се разширява като облак от смъртоносен газ. Задаваше се буря.

* * *

Завърнал се отново у дома, Макс пхна един филм в ролката на прожектора. Температурата бе спаднала осезателно, докато пътуваше с колелото, и продължаваше да спада. Първите кълтежи на бурята можеха да се чуят между откъслечните пориви на вятъра, който блъскаше кепенците на прозорците. Преди да пусне филма, момчето изтича на горния етаж и си облече топли дрехи. Старият дървен градеж скърцаше под краката му и къщата сякаш бе уязвима за атаките на вятъра. Докато се преобличаше, Макс видя от прозореца на стаята си как приближаващата буря покрива небето с мантия от мрак, който щеше да докара нощта няколко часа по-рано. Залости добре прозореца и слезе долу да включи прожектора.

За пореден път образите оживяха на стената и Макс се съсредоточи върху филма. Този път камерата показваше позната сцена — коридорите на къщата на плажа. Той позна интериора на стаята, в която се намираше в момента. Обзавеждането и мебелировката бяха различни и от дома лъхаше на разкош, докато окото на камерата описваше бавни кръгове, показвайки стени и прозорци. Сякаш в

тъканта на времето се бе отворила врата, която му позволяваше да посети къщата преди близо десет години.

След няколко минути на долния етаж, камерата отведе зрителя на горния. Достигайки до площадката, тя се насочи към една врата в края на коридора, която водеше към стаята, заемана от Ирина до деня на произшествието. Вратата се отвори и обективът показва празната, сумрачна стая, докато накрая спря пред стенния гардероб.

Изминаха няколко секунди, в които нищо не се случи: камерата не регистрира никакво движение в стаята. Изведнъж вратата на гардероба се отвори със замах и се блъсна в стената, като се люлееше на пантите си. Макс напрегна очи, за да види какво имаше в тъмния гардероб. Една ръка в бяла ръкавица се подаде от сенките, държейки някакъв лъскав предмет, окачен на верижка. Момчето отгатна какво ще последва: доктор Каин излезе от гардероба и се усмихна към камерата.

Макс позна кръглия предмет, който Принца на мъглата държеше в ръка — това бе часовникът, който бе получил от баща си и впоследствие изгубил в мавзолея на Джейкъб Флайшман. Сега подаръкът бе във властта на мага, който по някакъв начин бе отнесъл най-ценното му притежание в призрачното измерение на черно-белите образи, извиращи от стария прожектор.

Камерата се спря на часовника и Макс видя съвсем ясно как стрелките му се завъртяха наобратно с невероятна скорост — все по-бързо и по-бързо, докато накрая погледът му вече не можеше да ги следи. След малко часовникът започна да изпуска дим и искри и най-сетне избухна в пламъци. Макс гледаше сцената като омагьосан, неспособен да откъсне очи от горящия часовник. Миг по-късно камерата рязко се отмести към стената на стаята и се фокусира върху една стара тоалетна масичка с огледало. Камерата се приближи до огледалото и спря, показвайки съвършено ясно отражението на онзи, който я държеше.

Макс преглътна на сухо; най-сетне виждаше отчетливо кой бе заснел тези филми преди години в същата къща. Разпозна детското, усмихнато лице на момчето, което снимаше самото себе си. Беше доста по-малко, но чертите и погледът бяха същите като онези, които бе опознал през последните дни. Това беше Роланд.

Филмът заседна в прожектора и уловеният кадър започна бавно да се разтапя на екрана. Макс изключи машината и стисна юмруци, за

да спре треперенето на ръцете си. Джейкъб Флайшман и Роланд бяха едно и също лице.

Светкавица озари за миг притъмнялата стая и Макс изведнъж забеляза зад прозореца една фигура, която тропаше по стъклото и му правеше знаци да я пусне вътре. Запали лампата и позна смъртно бледото и ужасено лице на Виктор Крей, който, съдейки по изражението му, сякаш току-що бе видял призрак. Момчето отиде до вратата и пусна стареца да влезе. Чакаше ги дълъг разговор.

XV ГЛАВА

Макс подаде чаша горещ чай на пазача на фара и го зачака да се стопли.

Виктор Крей зъзнеше и Макс не знаеше дали това се дължи на студения вятър, донесен от бурята, или на страха, който старецът очевидно не можеше да скрие.

— Какво правехте по тия места, господин Крей? — попита момчето.

— Бях в градината със статуите — отвърна старецът, опитвайки се да се успокои. Сръбна малко от димящия чай, после остави чашата си на масата. — Къде е Роланд, Макс? — попита нервно.

— Защо искате да знаете? — Последното откритие на Макс го бе изпълнило с недоверие към стареца, което пролича в тона му.

Пазачът на фара явно долови подозрението му и започна да жестикулира, сякаш искаше да му обясни, а не намираше подходящите думи.

— Макс, тази нощ ще се случи нещо ужасно, ако не го предотвратим — рече най-сетне, съзнавайки, че твърдението му не звучи много убедително. — Трябва да узная къде е Роланд. Животът му е в голяма опасност.

Макс мълчаливо гледаше умоляващото му лице. Не вярваше на нито дума от онова, което току-що бе чул.

— Чий живот, господин Крей, този на Роланд ли, или на Джейкъб Флайшман? — попита настойчиво и зачака реакцията на стареца.

Виктор Крей подбели очи и въздъхна унило.

— Мисля, че не те разбирам, Макс.

— Аз пък мисля, че много добре ме разбирате. Знам, че ме излъгахте, господин Крей — рече Макс, вперил обвинителен поглед в лицето му. — Знам и кой е Роланд в действителност. Заблуждавахте ни от самото начало. Защо?

Виктор Крей стана, отиде до единия прозорец и надникна навън, сякаш очакваше посещение. Поредната гръмотевица разтърси къщата. Бурята наближаваше с всеки изминал миг и момчето чуваше грохота на големите вълни, които се разбиваха в брега.

— Кажи ми къде е Роланд, Макс — настоя старецът, все така загледан навън. — Няма време за губене.

— Не съм сигурен, че мога да ви се доверя. Ако искате да ви помогна, най-напред ще трябва да ми кажете истината — отсече Макс. Този път нямаше да допусне да му хвърлят прах в очите.

Пазачът на фара се обърна и го изгледа строго. Момчето издържа на погледа му, без да трепне. Виктор Крей сякаш разбра ситуацията и рухна сразен в едно кресло.

— Добре, Макс. Сега ще чуеш истината, щом това искаш — промълви той.

Макс седна срещу него и кимна — целият беше слух.

— Почти всичко, което ви разказах оня ден при фара, е вярно — поде старецът. — Някогашният ми приятел Флайшман беше обещал на доктор Каин, че ще му даде първородния си син, ако му помогне да спечели любовта на Ева Грей. Една година след сватбата, когато вече бях изгубил връзка с двамата, доктор Каин започнал да го навестява и да му напомня за сключения договор. Флайшман всячески се стараел да избегне появата на това дете, стигайки дотам, че почти разрушил брака си. След коработрушението на „Орфей“ се почувствах длъжен да им пиша, за да им съобщя, че вече са свободни от тази присъда, която бе съсипвала щастието им в продължение на толкова години. Мислех, че заплахата на доктор Каин е била погребана завинаги в морето. Или просто имах глупостта сам да си втълпя, че е така. Измъчван от гузна съвест, Флайшман се чувстваше задължен спрямо мен и искаше тримата — Ева, той и аз — пак да си бъдем заедно, както в студентските ни години. Това, разбира се, беше абсурдно. Твърде много неща се бяха случили оттогава. Въпреки всичко той изпълни приумицата си да построи тази къща и скоро след това синът им Джейкъб се роди под нейния покрив. Малкият беше дар Божи, който върна и на двамата им радостта от живота. Или поне така изглеждаше, защото още в нощта на раждането му разбрах, че нещо не е наред. Нея нощ, тъкмо преди зазоряване, сънувах отново доктор Каин.

Докато момчето растеше, Флайшман и Ева бяха тъй заслепени от щастието си, че не забелязваха заплахата, която продължаваше да ги грози. И двамата душа даваха за това дете и угаждаха на всичките му прищевки. Надали е имало на света по-обожавано и глезено дете от Джейкъб Флайшман. Но — малко по малко — признаците за присъствието на Каин ставаха все по-очевидни. Един ден петгодишният Джейкъб се изгубил, докато си играел в задния двор. Родителите му го търсили отчаяно часове наред, но от него нямало и следа. Когато се свечерило, баща му взел фенер и отишъл в гората, боейки се, че малкият се е залутал в гъсталака и е претърпял някаква злополука. Флайшман си спомнил, че шест години по-рано, докато строели къщата, на границата с гората имало едно малко празно заграждение. Очевидно това бил някогашен кучкарник — място, където животните били държани, преди да бъдат умъртвени, — разрушен в началото на века. Нея нощ нещо подсказало на Флайшман, че момчето може би е влязло вътре и после не е могло да излезе. Предчувствието му се оказало отчасти вярно, но синът му не бил единственото, което намерил там.

Заграждението, което преди години пустеело, сега било пълно със статуи. Джейкъб си играел сред тях, когато баща му го открил и го измъкнал оттам. Два дена по-късно Флайшман ме посети в кулата на фара и ми разказа какво е станало. Накара ме да се закълна, че ако нещо се случи с него, аз ще се погрижа за детето. Това беше само началото. Той криеше от жена си необяснимите произшествия, които се случваха около техния син, но в сърцето си знаеше, че няма изход и че Каин рано или късно ще се върне, за да си потърси обещаното.

— Какво стана в нощта, когато Джейкъб се удави? — прекъсна го Макс. Догаждаше се за отговора, но се надяваше, че думите на стареца ще опровергават опасенията му.

Виктор Крей сведе глава и помълча за миг, преди да отговори.

— В ден като днешния, 23 юни — датата, на която потъна „Орфей“, — страхотна буря се разрази в морето. Рибарите се завтекоха да завържат здраво лодките си, а местните жители залостиха вратите и прозорците си, точно както бяха сторили и в нощта на корабокрушението. Мястото се превърна в призрачен град под напора на бурята. Аз бях в кулата на фара и изведнъж ме връхлетя ужасно предчувствие — детето беше в опасност. Прекосих пустите улици и

дойдох тук с цялата бързина, на която бях способен. Джейкъб беше излязъл от къщи и вървеше към брега, където вълните се разбиваха яростно. Валеше като из ведро и видимостта беше лоша, но все пак съгледах един блестящ силует, който бе изникнал от водата и протягаше към детето две дълги като пипала ръце. Джейкъб вървеше като хипнотизиран право към водното създание, което едва различавах в мрака. Беше Каин — в това не се съмнявах, — но тоя път сякаш всичките му образи се бяха слели в една постоянно променяща се фигура... Просто не зная как да ти я опиша...

— Виждал съм тази форма — прекъсна го Макс, спестявайки на стареца описание на създанието, което бе видял с очите си само преди няколко часа. — Продължавайте.

— Зачудих се къде са се дянали Флайшман и жена му и защо са оставили детето, затова погледнах към къщата. Една трупа от циркаджии — телата им сякаш бяха изсечени от камък, но се движеха — ги задържахше на верандата.

— Статуите от градината — вметна Макс.

Пазачът на фара кимна.

— Единствената ми мисъл в оня миг бе, че трябва да спася детето. Онова нещо го беше взело в прегръдките си и го теглеше навътре в морето. Хвърлих се към създанието и минах през него. Огромният силует от вода се стопи в мрака. Джейкъб бе потънал. Наложих се да се гмурна няколко пъти, преди да открия тялото му в тъмните води и да го измъкна на повърхността. Извлякох го на пясъка, далече от вълните, и се опитах да го съживя. Статуите бяха изчезнали заедно с Каин. Флайшман и Ева дотичаха, за да помогнат на сина си, но когато стигнаха до нас, той вече нямаше пулс. Внесохме го в къщата и опитахме какво ли не, но напразно: момчето беше мъртво. Обезумял от мъка, баща му изтича навън, като крещеше срещу бурята и предлагаше на Каин да вземе неговия живот, но да пощади детето. След няколко минути се случи нещо необяснимо: Джейкъб отвори очи. Беше в шок, не ни позна и дори не можеше да си спомни собственото си име. Ева го уви в одеяло, отнесе го на горния етаж и го сложи да си легне. Малко по-късно, когато слезе долу, тя дойде при мен и много спокойно ми каза, че ако детето остане при тях, животът му ще бъде в опасност. Помоли ме да го взема и да го отгледам, сякаш е мой син — онзи син, който двамата с нея можехме да имаме, ако съдбата бе

избрала друг път. Флайшман дори не дръзна да влезе в къщата. Приех да изпълня молбата на Ева Грей и прочетох в очите ѝ, че тя се отказваше от едничкото нещо, придало смисъл на живота ѝ. На следващия ден отведох момчето с мен. Повече не видях съпрузите Флайшман.

Последва дълга пауза. На Макс му се стори, че старецът се опитва да сдържи сълзите си, скрил лице зад белите си, сбръчкани ръце.

— Година, по-късно научих, че Ричард се е споминал от някаква странна инфекция, която прихванал от ухапването на подивяло куче. Що се отнася до Ева Грей, може и да е още жива — до ден-дневен не знам нищо за нея...

Загледан в посърналото лице на стареца, Макс разбра, че го е преценил погрешно, макар че би предпочел Виктор Крей да е негодник, вместо казаното от него да е истина.

— Вие сте съчинили онази история за родителите на Роланд, дори сте му дали ново име... — Крей кимна, признавайки тайната на живота си пред едно тринайсетгодишно момче, което бе виждал едва няколко пъти.

— Значи Роланд не знае кой е в действителност?

Старецът поклати глава и Макс най-сетне забеляза гневни сълзи в очите му, изтерзани от дългите години на бдение в кулата на фара.

— В такъв случай кой е погребан в мавзолея на Джейкъб Флайшман в гробището?

— Никой — отвърна Виктор Крей. — Погребение не е имало и мавзолеят, който си видял оня ден, не е построен официално. Той просто се появи в местното гробище седмица след бурята. Хората от градчето смятат, че Флайшман е поръчал да го изградят за сина му.

— Не разбирам — рече Макс. — Ако не го е поръчал баща му, кой го е построил и защо?

Пазачът на фара се усмихна горчиво.

— Каин — отвърна най-сетне той. — Каин го издигна там и оттогава го пази за Джейкъб.

— Мили Боже — прошепна Макс, осъзнавайки, че може би е пропилял ценно време, като накара стареца да му признае цялата истина. — Трябва незабавно да измъкнем Роланд от колибата на плажа...

Шумът на прибоя събуди Алисия. Беше се смрачило и от ожесточения тропот по покрива тя разбра, че над залива се бе разразила буря, докато бяха спали. Надигна се замаяна и видя, че Роланд все още лежеше в кревата и мълвеше нещо неразбираемо в съня си. Макс не беше там и Алисия реши, че брат ѝ е излязъл да погледа дъжда над морето; дъждът криеше неустойимо очарование за него. Тя отиде до вратата, отвори я и хвърли поглед към плажа.

Гъста синкава мъгла пълзеше от морето към колибата като дебнеш призрак и от пазвите ѝ шепнеха десетки гласове. Алисия побърза да затръшне вратата и се облегна на нея, решена да не се поддава на паниката. Стреснат от шума, Роланд отвори очи и се надигна с мъка, без да разбира напълно къде се намира.

— Какво става? — измънка той.

Алисия отвори уста, за да му отговори, но нещо ѝ попречи. Роланд гледаше изумен гъстата мъгла, която се процеждаше през всички сглобки на колибата и я обгръщаше. Момичето извика и вратата, на която се подпираше, отхвъркна навън, изтръгната от пантите си от някаква невидима сила. Роланд скочи от леглото и понечи да изтича при Алисия, която се понесе към морето, дърпана от зловеща лапа, образувана от прозрачна мъгла. Една фигура се изпречи на пътя му и той позна водния призрак, който го бе завлякъл в дълбините. Вълчето лице на клоуна грейна.

— Здравей, Джейкъб — прошепна гласът през пихтиестите устни. — Сега ще падне веселба.

Момчето цапардоса течната форма и силуетът на Каин се разпадна във въздуха, при което на земята се изсипаха безброй литри вода. Роланд се втурна навън и бурята го връхлетя с пълна сила. Над залива се бе образувал огромен купол от гъсти пурпурни облаци. Ослепителна светкавица падна върху един от върховете на стръмнината и направи на пух и прах тонове скали, посипвайки плажа с дъжд от нажежени отломки.

Алисия крещеше, борейки се да се изтръгне от смъртоносната прегръдка, която я държеше в плен, и Роланд се затича по камъните към нея. Опита се да я хване, протегнал ръце, но една голяма вълна го

събори. Когато успя да се изправи отново, целият залив се тресеше под краката му и Роланд чу оглушителен тътен, който сякаш се надигаше от дълбините на морето. Момчето отстъпи няколко крачки, като се мъчеше да запази равновесие, и видя исполинска светеща форма, която изникна от водите, вдигайки няколкометрови вълни във всички посоки. В центъра на залива се подаде една мачта. Пред невярващите му очи корпусът на „Орфей“ бавно изплува на повърхността, обвит в призрачно сияние.

На мостика стоеше Каин, загърнат в наметалото си. Той вдигна сребърен жезъл към небесата и нова светкавица се стрелна над него, озарявайки целия „Орфей“. Жестокият кикот на мага проехтя над залива, когато призрачната лапа стовари Алисия в нозете му.

— Ти ми трябваш, Джейкъб — изсвистя гласът на Каин в ума на Роланд. — Ако не искаш тя да умре, ела да я вземеш...

XVI ГЛАВА

Макс бясно препускаше с колелото под дъжда, когато блясъкът на една светкавица го сепна и разкри пред погледа му „Орфей“, изплувал от дълбините и обвит в хипнотично сияние, което се излъчваше от самия метал. Старият кораб на Каин отново плаваше по развилнелите се води на залива. Останал почти без дъх, Макс въртеше педалите, боейки се, че ще се добере до колибата прекалено късно. Бе оставил назад пазача на фара — старецът не можеше да поддържа неговото темпо. Когато стигна до плажа, момчето скочи от колелото и се затича към колибата на Роланд. Откри, че вратата е била изтръгната от пантите си и зърна на брега вцепенената фигура на своя приятел, който гледаше като омагьосан призрачния кораб, порещ вълните. Макс благодари на небесата и изтича да го прегърне.

— Добре ли си? — изкрещя той, за да надвика рева на вятъра.

Роланд го погледна уплашено като ранено животно, което не може да избяга от преследващия го хищник. Макс видя у него лицето на онова дете, което бе държало камерата пред огледалото, и усети, че го побиват тръпки.

— Той отвлече Алисия — успя да каже най-сетне Роланд.

Макс разбираше, че приятелят му не осъзнава какво се случва в действителност, но чувстваше, че само ще усложни нещата, ако се помъчи да му обясни.

— Каквото и да става — извика Макс, — бягай по-далече от Каин. Чуваш ли ме? Бягай по-далече от него!

Без да обръща внимание на думите му, Роланд нагази в морето, докато разбушувалата се вода го покри до кръста. Макс се впусна след него и се опита да го задържи, но Роланд, който бе по-силен, с лекота се освободи от хватката му и го изблъска назад, преди да заплува по вълните.

— Почакай! — провикна се Макс. — Не знаеш какво става! Той търси теб!

— Зная — отвърна Роланд, без да му даде време да каже нещо повече.

Макс видя как приятелят му се гмурна във вълните и изскочи на повърхността няколко метра по-нататък, плувайки към „Орфей“. Разумната половина на душата му го молеше отчаяно да изтича обратно в колибата и да се скрие под леглото, докато всичко отmine. Както винаги, той послуша другата половина и се хвърли във водата, сигурен, че този път няма да се върне на сушата жив.

* * *

Дългите, облечени в ръкавица пръсти на Каин стиснаха китката на Алисия като клещи и я повлякоха по хлъзгавата палуба на „Орфей“, докато тя с всички сили се бореше да се освободи. Каин се обърна, повдигна я във въздуха без никакво усилие и почти долепи лице до нейното, тъй че момичето видя как пламналите му от ярост очи промениха цвета си и от сини станаха златисти, а зениците им се разшириха.

— Няма да повтарям — рече магът с метален, безжизнен глас. — Мирувай или ще съжаляваш. Разбра ли ме?

Той усили болезнено натиска на пръстите си и Алисия се уплаши, че ако не спре, ще натроши костите на китката ѝ като сламки. Разбирайки, че съпротивата е безполезна, момичето кимна нервно. Каин разхлаби хватката си и се усмихна. Нямаше капка съчувствие или любезност в тази усмивка, единствено омраза. Магът пусна Алисия и тя падна на палубата, като удари челото си в метала. Опипа кожата си и усети парещата болка от отворена рана. Без да ѝ даде време да се съвземе, Каин отново сграбчи натъртената ѝ ръка и я помъкна към недрата на кораба.

— По-живо — нареди чародеят, като я заблъска по един коридор, който водеше от мостика към каютите.

Почернелите стени бяха покрити с ръжда и лепкав слой водорасли. Подът бе залят с поне педя тинеста, зловонна вода, носеща какви ли не останки, които се поклащаха с всяко движение на кораба, подмятан от бурните вълни. Доктор Каин сграбчи момичето за косата и отвори вратата на една от каютите. Въздухът се изпълни с облак от

газове и смрад от вода, престояла затворена във вътрешността в продължение на двайсет и пет години. Алисия задържа дъха си. Без да пуска косата ѝ, магът я дръпна силно към вратата на каютата.

— Най-люксовият апартамент в кораба, скъпа. Капитанската каюта за моята почетна гостенка. Наслаждавай се на компанията.

Каин я блъсна грубо вътре и затръшна вратата. Момичето падна на колене и заопипва стената зад себе си, търсейки за какво да се хване. В каютата бе тъмно почти като в рог: единствената плаха светлинка идваше от тесен илюминатор, който дългите години под водата бяха покрили с дебела полупрозрачна кора от водорасли и гниещи останки. Неспирното люлеене на кораба, разтърсван от бурята, запрати Алисия към стената на каютата. Тя успя да сграбчи някаква ръждясала тръба и се заозърта наоколо, старейки се да не мисли за острото зловоние, което изпълваше мястото. След минута-две, когато очите ѝ свикнаха с мъжделивия зрак, успя да разгледа килята, която Каин ѝ бе отредил. Не се виждаше друг изход освен вратата, която магът бе заключил на излизане. Отчаяно затърси метален лост или друг тъп предмет, с който да се опита да я разбие, но не намери нищо. Докато търсеше пипнешком в сумрака някакъв инструмент, който да ѝ помогне да се освободи, ръцете ѝ докоснаха нещо, подпряно на стената. Алисия се отдръпна сепната. Жалките останки на капитана на „Орфей“ се свлякоха в краката ѝ и тя най-сетне разбра какво бе имал предвид Каин, когато спомена за „компания“. Съдбата не бе раздала добри карти на стария Летящ холандец. Ревът на бурното море удави писъците на момичето.

* * *

На всеки метър, спечелен от Роланд в усилията му да достигне „Орфей“, яростта на морето го завличаше под водата и го изхвърляше обратно на гребена на някоя вълна сред водовъртеж от пяна. Пред него корабът също се бореше с високите като стени вълни, с които бурята атакуваше корпуса му.

Докато се приближаваше към кораба, ставаше все по-трудно да контролира посоката си на движение заради разбеснялата се стихия. Роланд се уплаши, че някой внезапен тласък може да го запрати в

корпуса на „Орфей“ и така да изгуби съзнание. Ако това се случеше, морето щеше да го погълне хищно и никога нямаше да излезе на повърхността. Той се гмурна, за да избегне една огромна вълна, надигнала се застрашително над него, и изплува отново, за да я види как се търкаля към брега, оставяйки след себе си равнина от мътна вода.

„Орфей“ се извисяваше на по-малко от десет метра и когато видя стоманената му обшивка, обагрена от огнено сияние, разбра, че ще е невъзможно да се изкатери до палубата. Единственият начин да проникне вътре бе през процепа, отворен от скалите, които бяха потопили кораба преди двайсет и пет години. Пробойната бе на равнището на ватерлинията и ту се подаваше, ту се скриваше под водата при напора на вълните. Зейналата дупка, оградена от ленти назъбен метал, напомняше пастта на някакъв огромен морски звяр. Самата мисъл да се пъкне в този капан ужасяваше Роланд, но това бе единственият му шанс да стигне до Алисия. Пребори се със следващата вълна и когато гребенът ѝ премина над него, се хвърли към дупката и проникна през нея като човешко торпедо, устремено към мрака.

* * *

Останал без дъх, Виктор Крей се спускаше по обраслия с треволяк път към залива. Дъждът и вилнеещият вятър спъваха напредъка му като невидими ръце, решени да го задържат. Когато най-сетне стигна до плажа, видя „Орфей“ в центъра на залива, устремен по права линия към скалистия бряг и обгърнат от свръхестествено сияние. Носът на кораба пореше вълните, които заливаха палубата, вдигайки облак от бяла пяна при всеки нов тласък на стихията. Отчаянието връхлетя пазача на фара като черна сянка: най-лошите му страхове се бяха сбъднали, бе се провалил; годините бяха отслабили ума му и Принца на мъглата го бе надхитрил още веднъж. Молеше се само да не е прекалено късно да спаси Роланд от участието, която му бе отредил магът. В този миг Виктор Крей с радост би пожертвал живота си, ако това можеше да предостави на Роланд дори нищожен шанс за избавление. И все пак едно мрачно предчувствие му подсказваше, че

вече не ще успее да спази обещанието, което бе дал на майката на момчето.

Закрачи към колибата на Роланд с напразната надежда, че ще го намери там. Нямаше и следа от Макс или от момичето и гледката на изтръгнатата врата, захвърлена на плажа, потвърди най-лошите му опасения. Изведнъж почувства искрица надежда, съглеждайки някаква светлинка в колибата. Втурна се към входа, като викаше Роланд по име. Фигурата на един хвърляч на ножове, изсечен от блед камък, но жив, излезе да го посрещне.

— Малко е късно да се разкайваш, дядо — рече той и старецът позна гласа на Каин.

Виктор Крей отстъпи крачка назад, но зад гърба му имаше някого и преди да успее да реагира, усети удар по тила. После се спусна мрак.

* * *

Макс видя как приятелят му проникна в „Орфей“ през дупката в корпуса и усети, че силите му отпадат с всяка следваща вълна. Като плувец не можеше да се мери с Роланд и знаеше, че няма да се задържи на повърхността още дълго време в такава буря, ако не намереше начин да се качи на борда. От друга страна, увереността му, че в недрата на кораба ги дебне голяма опасност, нарастваше с всяка изминала минута — беше очевидно, че магът ги примамва и те са се устремили към бърлогата му като мухи на мед.

В този миг се разнесе оглушителен грохот и Макс видя една огромна стена от вода, която се издигна зад кърмата на кораба и неудържимо се понесе към него. Само след секунди ударът на вълната запрати „Орфей“ към брега и носът му се врязва в скалите, при което целият корпус мощно се разтърси. Мачтата с навигационните светлини рухна от едната страна на кораба и върхът ѝ падна във водата само на няколко метра от Макс.

Той доплува с мъка до нея, сграбчи я и си почина няколко секунди, колкото да си поеме дъх. Когато вдигна поглед, видя, че повалената мачта може да му послужи като мост, по който да стигне до палубата. Преди някоя нова вълна да я изтръгне оттам и да я отнесе

завинаги, Макс се закатери по нея към „Орфей“, без да забелязва, че една неподвижна фигура го чакаше, подпряна на перилата на десния борд.

* * *

Напорът на водата тласкаше Роланд из наводнения трюм и момчето трябваше да предпазва лицето си с ръце от ударите, които получаваха при преминаването си сред останките от корабокрушението. Остави се да бъде носен от течението, докато едно разтърсване на корпуса не го запрати срещу стената, където успя да се хване за някаква метална стълбичка, водеща към горната част на кораба.

Роланд се изкатери по тесните стъпала, после премина през един люк в тъмното машинно отделение, където се намираха съсипаните мотори на „Орфей“. Прецапа през отломките от машинарията до коридора, който водеше към палубата, а оттам претича покрай каютите и стигна до мостика. Испита странно чувство, когато разпозна всяко кътче на помещението и всички предмети, които толкова пъти бе наблюдавал, гмуркайки се под водата. От този наблюдателен пункт му се разкриваше добър изглед към предната палуба на „Орфей“, където вълните заливаха повърхността и се оттичаха край платформата на мостика. Изведнъж някаква неудържима сила тласна „Орфей“ напред и Роланд с изумление видя как скалистият бряг изникна от мрака точно пред носа на кораба. Щяха да се сблъскат със скалите след броени секунди.

Момчето побърза да се хване за руля, но краката му се подхлъзнаха по покрития с водорасли под. Търкулна се на няколко метра и се блъсна в стария радиоапарат, после почувства с цялото си тяло чудовищното разтърсване, когато корпусът се удари в скалите. Щом най-лошото премина, Роланд се изправи и в този миг чу някакъв звук наблизо — човешки глас сред рева на бурята. Гласът прозвуча отново и той го позна: това бе Алисия, която викаше за помощ от някое кътче на кораба.

Десетте метра, които Макс трябваше да измине по мачтата до палубата на „Орфей“, му се сториха едва ли не сто. Дървото беше прогнило и така нацепено, че когато най-сетне се добра до борда, ръцете и краката му бяха покрити с малки смъдящи драскотини. Реши да не се спира, за да разглежда раните си, и протегна ръка към металния парапет.

Когато успя да се хване здраво, се прехвърли тромаво и падна по лице на палубата. Една тъмна сянка мина пред него и Макс вдигна очи с надеждата да види Роланд. Силуетът на Каин разтвори мантията си и му показва един сребърен предмет, който висеше на верижка. Макс позна часовника, който бе изгубил в мавзолея на Джейкъб Флайшман.

— Това ли търсиш? — поинтересува се магът, като коленичи до момчето и разклати часовника пред очите му.

— Къде е Джейкъб? — попита Макс, без да обръща внимание на насмешливата гримаса, която сякаш бе залепена за лицето на Каин като восъчна маска.

— Това е въпросът на деня — отвърна магът, — и ти ще ми помогнеш да намеря отговора.

Каин стисна часовника в юмрука си и Макс чу как изхрущя металът. Когато магът разтвори дланта си, от бащиния подарък бе останала само неузнаваема сплескана купчинка винтчета и гайки.

— Времето, драги ми Макс, не съществува; то е илюзия. Дори твоят приятел Коперник щеше да отгатне това, ако бе разполагал именно с време. Каква ирония, нали?

Макс тъкмо пресмяташе наум какви са шансовете му да скочи през борда и да се спаси от чародея, но бялата ръкавица на Каин го стисна за гърлото, преди да бе успял да си поеме дъх.

— Какво ще направите с мен? — изстена момчето.

— Какво щеше да направиш със себе си, ако беше на мое място? — попита магът.

Макс усети как смъртоносната хватка прекъсна дишането му и притока на кръв към главата.

— Добър въпрос, нали?

Каин пусна Макс върху палубата. Сблъсъкът с ръждясалия метал за миг замъгли зрението му и той бе обзет от внезапен пристъп на гадене.

— Защо преследвате Джейкб? — изпелтечи момчето, като се опитваше да спечели време за Роланд.

— Сделката си е сделка, Макс — отвърна чародеят. — Аз изпълних моята част от договорката.

— Но какво значение може да има за вас животът на едно момче? Пък и вече си отмъстихте, като убихте доктор Флайшман, нали така?

Лицето на Каин светна, сякаш Макс току-що му бе задал въпроса, който бе копнял да чуе още от началото на разговора им.

— Когато един кредит не е погасен, се натрупва лихва. Но това не отменя първоначалния дълг. Такъв е моят закон — изсъска магът. — А и от това се изхранвам — от живота на Джейкб и още мнозина като него. Знаеш ли от колко години бродя по света, Макс? Знаеш ли колко имена съм имал?

Макс поклати глава, благодарен за всяка секунда, която Каин губеше, говорейки с него.

— Кажете ми — отвърна той със слаб гласец, като се преструваше, че е изпълнен с боязливо възхищение.

Чародеят се усмихна победоносно. В този миг се случи тъкмо онова, от което се страхуваше момчето. Сред грохота на бурята отекна гласът на Роланд, който викаше Алисия. Макс и магът се спогледаха; и двамата го бяха чули. Усмивката на Каин се стопи и мигом бе заместена от злокобното изражение на кръвожаден хищник.

— Много умно — прошепна той.

Макс преглътна на сухо, готов за най-лошото.

Магът разтвори длан пред него и Макс, вцепенен от ужас, видя как всеки от пръстите му се превърна в дълга игла. Гласът на Роланд се разнесе отново едва на няколко метра от тях. Когато Каин се обърна да погледне зад гърба си, Макс се втурна към борда на кораба, но лапата на мага го сграбчи за тила и бавно го завъртя, докато не се озова лице в лице с Принца на мъглата.

— Жалко, че приятелят ти не е и наполовина тъй съобразителен като теб. Може би с теб трябваше да сключи сделка. Е, някой друг път — избълваха устните на мага. — Довиждане, Макс. Надявам се, че си се научил да се гмуркаш от последната ни среща насам.

С невъобразима сила чародеят запрати Макс обратно в морето. Тялото на момчето описа във въздуха дъга, по-дълга от десет метра, и цопна сред разпенените вълни, потъвайки в ледената вода. Макс с всички сили се устреми към повърхността, като трескаво пляскаше с ръце и крака, за да избегне смъртоносното течение, което го засмукваше към мрачните дълбини. Плуваше слепешком, чувствайки, че дробовете му всеки миг ще се пръснат, и най-сетне изплува на няколко метра от скалите. Пое въздух и — в усилията си да се задържи на повърхността — се остави вълните да го носят към скалната стена, където успя да се хване за някаква издатина, а оттам се изкатери на безопасно място. Острите като чирепи камъни се впиваха в кожата му и Макс осъзнаваше, че разраняват крайниците му, но беше толкова изтръпнал от студ, че почти не усещаше болка. Изкачи се няколко метра нагоре, стараейки се да не припадне, докато най-сетне намери една скална ниша, където вълните не можеха да го достигнат. Едва тогава се отпусна на твърдите камъни, все още изпълнен с невъобразим ужас — чак не му се вярваше, че си е спасил живота.

XVII ГЛАВА

Вратата на каютата бавно се отвори. Сгушена в едно тъмно ъгълче, Алисия не помръдна, затаила дъх. Сянката на Принца на мъглата се очерта на прага, а очите му, пламтящи като въглени, промениха цвета си от златисто към тъмночервено. Той влезе в каютата и се приближи до нея. Опитвайки се с всички сили да скрие, че трепери от глава до пети, момичето посрещна посетителя си с предизвикателен поглед. Магът се ухили като куче пред тази проява на дързост.

— Това трябва да е семейна черта. Всичките сте родени герои! — приветливо рече Каин. — Започвате да ми харесвате.

— Какво искате? — попита Алисия с цялото презрение, което можа да вложи в разтреперания си глас.

Той като че ли се замисли над въпроса ѝ, докато сваляше ръкавиците си с невъзмутимо спокойствие. Алисия забеляза, че ноктите му са дълги и остри като върховете на кинжали. Магът посочи към нея с един от тях.

— Зависи. Ти какво предлагаш? — попита я благо, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Нямам какво да ви дам — отвърна тя, поглеждайки крадешком към отворената врата.

Каин размаха пръст, отгатнал намеренията ѝ.

— Това няма да е добра идея — отбеляза. — Но да се върнем към нашия разговор. Защо да не сключим сделка? Споразумение между зрели хора, тъй да се каже.

— Каква сделка? — отвърна Алисия, като се стараеше да избегне хипнотичния му поглед, който сякаш засмукваше волята ѝ като паразит, хранещ се с души.

— Ей това обичам аз — да си говорим делово. Я ми кажи, Алисия, искаш ли да спасиш Джейкъб — пардон, Роланд? Хубавец е той, лови окото — рече магът, като видимо се наслаждаваше на всяка дума от своето предложение.

— Какво искате в замяна? Моя живот ли? — изтърси Алисия, без да се замисли — думите сами излязоха от устата ѝ.

Чародеят скръсти ръце и сбърчи чело умислен. Момичето забеляза, че очите му никога не мигаха.

— Нещо друго си бях наумил, драга моя — обясни той, като поглаждаше долната си устна с върха на показалеца. — Какво ще кажеш за живота на първородния ти син?

Каин бавно се приближи и тикна лицето си току пред нейното, тъй че Алисия усети сладникавата, противна смрад, която се излъчваше от него. Гледайки го право в очите, тя го заплю в лицето.

— В ада да се провалите дано! — рече тя с едва сдържан гняв.

Пръските слюнка се изпариха, сякаш бе плюла върху нажежена ютия.

— Мило дете, че аз оттам идвам.

Магът бавно протегна голата си ръка към лицето ѝ. Алисия зажумя и усети върху челото си ледения допир на пръстите му и дългите му, остри нокти. Чакането ѝ се стори безкрайно. Най-сетне чу как стъпките му се отдалечават и вратата на каютата се затвори отново. Гнилостното зловоние се разнесе през процепите около вратата като пара, изпусната от тенджера под налягане. На Алисия ѝ идеше да се разплаче и да удря по стените, докато уталожи яростта си, но направи усилие да се овладее и да запази хладнокръвие. Трябваше на всяка цена да се махне оттам, а не разполагаше с много време.

Отиде до вратата и опипа краищата ѝ, търсейки някаква пролука или дупка, която би могла да използва, за да се опита да я отвори със сила. Нищо! Каин я бе погребал в ръждясал саркофаг в компанията на костите на стария капитан. В този миг мощен трус разтърси кораба и момичето падна ничком на пода. След няколко секунди дочу приглушен звук, който идваше някъде отдолу. Допря ухо до метала и заслуша внимателно; това бе характерният шум на течаща вода. Огромно количество вода. Обзета от паника, Алисия разбра какво се случваше: трюмът се пълнеше с вода и „Орфей“ потъваше отново. Този път не можа да потисне ужасения си вик.

* * *

Роланд бе претърсил целия кораб за Алисия, но напразно. „Орфей“ се бе превърнал във водна катакомба, лабиринт от безкрайни коридори и залостени врати. Магът можеше да я е скрил на десетки места. Момчето се върна при мостика и се опита да разсъди логически къде би могла да е затворена. В този миг през кораба премина мощен трус, Роланд изгуби равновесие и падна върху влажния, хлъзгав под. Каин се появи сред сенките, сякаш силуетът му бе изникнал направо от пропукания метал.

— Потъваме, Джейкъб — невъзмутимо обясни той, сочейки наоколо. — Никога не си имал усет за подходящия момент, нали?

— Не зная за какво говорите. Къде е Алисия? — настойчиво попита Роланд, готов да се нахвърли върху противника си.

Магът затвори очи и събра длани като за молитва.

— Някъде из този кораб — отвърна спокойно. — Щом си бил достатъчно глупав, за да дойдеш чак дотук, не разваляй нещата сега. Искаш ли да й спасиш живота, Джейкъб?

— Казвам се Роланд — сопна се момчето.

— Роланд, Джейкъб... Не е ли все тая? — изсмя се Каин. — Аз самият имам няколко имена. Какво е твоето желание, Роланд? Искаш да спасиш приятелката си, ако не греша?

— Къде сте я скрили? Проклет да сте! Къде е?

Магът потри ръце, сякаш му беше студено.

— Знаеш ли за колко време потъва един кораб като този, Роланд? Не ми казвай. Най-много за няколко минути. Чудна работа, нали? — изсмя се пак.

— Вие искате Джейкъб или както там ме наричате — заяви Роланд. — Е, имате го; няма да избягам. Пуснете я на свобода!

— Колко оригинално, Джейкъб — отбеляза магът, като се приближи до момчето. — Времето ти изтича, Джейкъб. Една минута.

„Орфей“ започна бавно да се накланя към десния борд. Водата бучеше под краката им и износената метална структура се тресеше от яростта, с която морето нахлуваше в недрата на кораба като киселина, разяждаща картонена играчка.

— Какво трябва да направя? — умолително рече Роланд. — Какво искате от мен?

— Добре, Джейкъб. Виждам, че започваш да се вразумяваш. Надявам се, че ще изпълниш онази част от договорката, която баща ти

не можа да спази. Нищо повече — и нищо по-малко.

— Баща ми загина при нещастен случай, аз... — започна да обяснява момчето отчаяно.

Чародеят бащински сложи ръка на рамото му. Роланд почувства металния допир на пръстите му.

— Половин минута, момче. Малко е късно за семейни истории.

Водата вече връхлиташе палубата, върху която беше мостикът, и Роланд отправи последен умоляващ поглед към мага. Каин коленичи пред него и му се усмихна.

— Ще сключим ли сделка, Джейкъб? — прошепна той.

Сълзи бликнаха от очите на момчето и то бавно кимна.

— Добре, добре, Джейкъб — промълви магът. — Добре дошъл у дома...

Сетне се изправи и посочи към един от коридорите, които започваха от мостика.

— Последната врата на този коридор. Но първо приеми един съвет. Когато успееш да я отвориш, вече ще бъдем под водата и твоята приятелка няма да има нито глътка въздух. Ти си добър гмуркач, Джейкъб. Ще знаеш какво да направиш. Не забравяй договора ни...

Каин се усмихна за последен път, загърна се с наметалото си и изчезна в мрака. Невидими стъпки отекнаха по мостика, оставяйки след себе си следи от разтопен метал. Момчето остана за миг като вкаменено, опитвайки се да си поеме дъх, докато един нов трус на кораба не го тласна към застиналия рул. Водата бе стигнала до мостика.

Роланд се втурна по коридора, който магът му бе посочил. Водата вече нахлуваше през люковете и заливаше коридора, докато „Орфей“ постепенно потъваше в морето. Роланд безуспешно заудря с юмруци по вратата на каютата.

— Алисия! — извика той, макар и да съзнаваше, че тя едва ли ще го чуе през дебелата стомана. — Аз съм, Роланд. Задръж дъха си! Ще те измъкна оттук!

Сграбчи колелото, с което се отваряше вратата, и с всички сили се опита да го завърти, като при това разрани дланите си. Ледената вода вече стигаше до кръста му и продължаваше да се покачва. Колелото поддаде само с няколко сантиметра. Роланд пое дълбоко дъх и го натисна отново, като този път то се завъртя полека. Водата, заляла

целия коридор, вече покриваше главата на момчето. „Орфей“ потъна в мрак.

Когато вратата се отвори, Роланд се гмурна в сумрачната каюта, търсейки слепешката Алисия. За един кратък, ужасен миг си помисли, че магът го е подвел и че там няма никого. Отвори очи под водата и се опита да види нещо в тъмното въпреки смъдящото усещане. Ръцете му най-сетне докоснаха едно отпрано парче от роклята на Алисия, която трескаво се бореше с паниката и задушаването. Прегърна я и се опита да я успокои, но в подводната тъма тя не можеше да разбере кой или какво я е уловило. Съзнавайки, че му остават едва няколко секунди, той обви с ръце шията ѝ и я измъкна в коридора. Корабът потъваше неумолимо в морските дълбини. Алисия напразно се съпротивяваше, докато Роланд я влачеше към мостика по наводнения коридор сред останките, които водата бе изтръгнала от недрата на „Орфей“. Знаеше, че не могат да се измъкнат от кораба, докато корпусът не е докоснал дъното — ако опитаха преди това, силата на налягането щеше да ги повлече надолу. Същевременно си даваше сметка, че са изминали поне трийсет секунди, откакто Алисия бе поела въздух за последен път, и в паническото си състояние сигурно вече бе нагълтала вода. Изкачването към повърхността навярно щеше да е сигурна смърт за нея. Каин бе планирал играта си много внимателно.

Изкачването „Орфей“ да стигне дъното им се стори безкрайно и когато сблъсъкът най-сетне дойде, част от тавана на мостика рухна върху двамата. Ужасна болка се стрелна по крака на Роланд и момчето разбра, че глезенът му се е заклепил сред късовете метал. Сиянието на „Орфей“ бавно гаснеше в дълбините на океана.

Роланд се бореше с пронизващата болка, търсейки лицето на Алисия в мрака. Очите ѝ бяха отворени и тя с всички сили се мъчеше да не нагълта вода. Вече не можеше да задържи дъха си дори секунда повече и последните мехурчета въздух се откъснаха от устните ѝ като перли, отнасящи сетните мигове от един угасващ живот.

Роланд обхвана лицето ѝ с ръце и се опита да я накара да го погледне в очите. Погледите им се сляха и тя мигновено разбра какво ѝ предлагаше. Поклати глава, опитвайки се да го отблъсне. Той ѝ посочи глезена си, уловен в смъртоносния капан на металните греди от тавана. Алисия се гмурна надолу в ледените води и се помъчи да освободи крака му. Двамата се спогледаха отчаяно. Никой и нищо не бе в

състояние да отмести тоновете стомана, приклеещи Роланд. Алисия доплува до него и го прегърна, като чувстваше, че започва да губи съзнание поради липса на въздух. Без да губи нито миг, той обхвана лицето ѝ с длани и, поставяйки устните си върху нейните, издиша в устата ѝ въздуха, който бе пазил за нея, както Каин бе предвидил от самото начало. Алисия стисна здраво ръцете му, свързана с него в тази спасителна целувка.

Момчето ѝ отправи отчаян прощален поглед и я избута против волята ѝ извън мостика, откъдето тя започна бавно да се издига към повърхността. Не откъсваше очи от Роланд, когото виждаше за последен път. Само след секунди Алисия изплува в центъра на залива и видя, че бурята постепенно отстъпва към открито море, отнасяйки със себе си всичките ѝ надежди за бъдещето.

* * *

Когато Макс зърна лицето на сестра си сред вълните, скочи отново в морето и трескаво заплува към нея. Алисия едвам се държеше на повърхността и мънкаше нещо неразбираемо, като кашляше силно и плюеше водата, която бе нагълтала при изкачването си. Макс обхвана раменете ѝ с ръка и я затегли, докато усети дъно под краката си на няколко метра от брега. Пазачът на фара ги чакаше там и им се притече на помощ. Дватамата с него измъкнаха Алисия от водата и я сложиха да легне на пясъка. Виктор Крей потърси пулса на китката ѝ, но Макс внимателно отстрани треперещата му ръка.

— Жива е, господин Крей — обясни момчето, като милваше челото на сестра си. — Жива е.

Старецът кимна и остави Алисия под грижите на брат ѝ. Залитайки като войник след дълго сражение, Виктор Крей отиде до брега и нагази в морето до пояс.

— Къде е моят Роланд? — простена той. — Къде е моят внук?

Макс го гледаше, изгубил дар слово. Виждаше как душата на клетия старец и силата, крепила го през всички тези години в кулата на фара, изтичат като шепа пясък между пръстите.

— Няма да се върне, господин Крей — рече най-сетне момчето с насълзени очи. — Роланд вече няма да се върне.

Пазачът на фара го изглежда, сякаш не разбираше значението на думите му. После кимна, но обърна поглед към морето с надеждата, че внукът му ще се появи и ще отиде при него. Водите бавно утихнаха и над хоризонта пламна гирлянда от звезди. Роланд не се върна.

XVIII ГЛАВА

В деня след бурята, опустошила брега през дългата нощ на 23 юни 1943 г., Максимилиан и Андреа Карвър се прибраха в къщата на плажа заедно с малката Ирина, която вече бе въвн от опасност, макар че щяха да изминат още няколко седмици до пълното ѝ възстановяване. Силните ветрове, вилнели из града почти до съмване, бяха оставили диря от повалени дървета и електрически стълбове; имаше лодки, довлечени от морето чак до крайбрежния булевард, и множество изпочупени прозорци. Алисия и Макс чакаха мълчаливо на верандата и щом Максимилиан Карвър слезе от колата, докарала семейството от града, мигом разбра от израженията на лицата им и изпокъсаните им дрехи, че се е случило нещо ужасно.

Преди да успее да им зададе някакъв въпрос, погледът на Макс му подсказа, че обясненията — ако изобщо се стигнеше до такива — трябваше да почакаат. Каквото и да бе станало, баща им проумя — без нужда от думи или доводи, както рядко се случва да проумее човек, — че печалният поглед на двете му деца бележи края на един етап от живота им, който никога няма да се върне.

Преди да влезе в къщата, Максимилиан Карвър надникна в бездънните очи на Алисия, която се взираше разсеяно в хоризонта, сякаш очакваше да намери там разрешение на всички въпроси; въпроси, на които нито той, нито някой друг би могъл да отговори. Внезапно го осени мълчаливото прозрение, че дъщеря му е пораснала и един ден — навярно не след дълго — ще поеме по нов път в търсене на собствените си отговори.

* * *

Гарата тънеше в облак пара, издишан от локомотива. Последните пътници бързаха да се качат във вагоните или се сбогуваха с близките и приятелите, изпратили ги до перона. Макс погледна стария гаров

часовник, който ги бе посрещнал при пристигането им в града, и видя, че този път стрелките му бяха спрели окончателно. Носачът се приближи до Макс и Виктор Крей с протегнатата ръка, несъмнено очакващ бакшиш.

— Куфарите ви са вече във влака, господине.

Пазачът на фара му подаде няколко монети и носачът се отдалечи, като ги броеше пътьом. Момчето и старецът размениха усмивка, сякаш случката ги бе развеселила и това беше едно съвсем обикновено сбогуване.

— Алисия не можа да дойде, защото... — започна Макс.

— Не е нужно да ми обясняваш. Разбирам — прекъсна го пазачът на фара. — Кажи й „довиждане“ от мое име. И се грижи за нея.

— Ще го направя — отвърна Макс.

Началник-гарата наду свирката си. Влакът щеше да потегли всеки момент.

— Няма ли да ми кажете къде отивате? — попита момчето, сочейки към чакащия влак. Старецът се усмихна и му подаде ръка.

— Където и да отида — отвърна, — никога не ще мога да се махна оттук.

Свирката прозвуча отново. Единствено Виктор Крей още не се бе качил. Контрольорът чакаше до вратата на вагона.

— Трябва да тръгвам, Макс — рече старецът и обви ръце около момчето, което го прегърна с всички сили. — Впрочем имам нещо за теб.

Макс взе малката кутийка, която пазачът на фара му подаде. Разклати я леко; нещо дрънчеше вътре.

— Няма ли да я отвориш?

— След като си отидете — отговори Макс.

Виктор Крей сви рамене и се отправи към вагона. Контрольорът му подаде ръка, за да му помогне да се качи. Когато пазачът на фара бе вече на последното стъпало, момчето внезапно се затича към него.

— Господин Крей!

Старецът се обърна да го погледне с развеселено изражение.

— Радвам се, че се запознахме, господин Крей.

Виктор Крей му се усмихна за последен път и леко почука гърдите си с показалец.

— И аз, Макс — отвърна. — И аз.

Влакът бавно потегли и не след дълго дирята от пара се стопи в далечината. Макс остана на перона, докато малката точица на хоризонта окончателно се скри от погледа му. Едва тогава отвори кутийката, която старецът му беше дал, и видя, че в нея имаше връзка ключове. Усмихна се. Това бяха ключовете от кулата на фара.

ЕПИЛОГ

Последните седмици на лятото донесоха нови известия за войната, чиито дни, както се говореше, бяха преброени. Максимилиан Карвър отвори часовникарския си магазин в една малка сграда до църковния площад и за кратко време всички местни жители се извървяха да видят неговия базар за чудеса. Малката Ирина се възстанови напълно и като че ли изобщо не си спомняше за произшествието със стълбата. Двете с майка ѝ правеха дълги разходки по плажа, търсейки раковини и неголеми вкаменелости — бяха започнали една колекция, която несъмнено щеше да буди завист у новите съученички на Ирина през идващата есен.

Верен на завета на стария пазач, Макс всяка привечер отиваше с колелото си до кулата на фара и запалваше светлинното устройство, чийто лъч трябваше да направлява корабите до следващото утро. Качваше се в кулата и оттам съзерцаваше океана, както бе правил и Виктор Крей през голяма част от живота си.

В един от тези късни следобеди момчето откри, че сестра му Алисия се връщаше редовно на плажа, където се бе издигала колибата на Роланд. Отиваше сама и седаше в самия край на брега, зареяла поглед към морето, а часовете се нижеха край нея в тишината. Дватамата с Макс вече не си говореха така, както бяха разговаряли в дните, споделени с Роланд, и Алисия никога не обели дума за станалото през онази нощ в залива. Брат ѝ уважаваше нейното мълчание още от първия миг. Когато дойдоха последните дни на септември, които предвещаваха началото на есента, споменът за Принца на мъглата като че ли бе избледнял от паметта му като сън под светлината на деня.

Докато гледаше Алисия, седнала долу на плажа, Макс често си спомняше как Роланд му бе признал опасенията си, че това може да е последното му лято в града, ако бъде призован в армията. Сега, въпреки че братът и сестрата почти не отваряха дума за това, Макс знаеше, че споменът за Роланд и за лятото, в което заедно бяха открили магията, щеше да остане с тях и да ги свързва завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.